

Tên Kiêu Ngạo Tôi Ghét Anh

Contents

Tên Kiêu Ngạo Tôi Ghét Anh	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	5
3. Chương 3	10
4. Chương 4	15
5. Chương 5	19
6. Chương 6	23
7. Chương 7	28
8. Chương 8	31
9. Chương 9	35
10. Chương 10	38
11. Chương 11	42
12. Chương 12	46
13. Chương 13	52
14. Chương 14	54
15. Chương 15	56
16. Chương 16	61
17. Chương 17	64
18. Chương 18	67
19. Chương 19	71

Tên Kiêu Ngạo Tôi Ghét Anh

Giới thiệu

Lại là một câu truyện teen hài hước, đậm chất học trò, không ưu lo toan tính. Câu truyện không hề

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ten-kieu-ngao-toi-ghet-anh>

1. Chương 1

thứ 2, ngày 13/6.....4h30 sáng

Ring Ring Ring!!!

Cái đồng hồ chết thiết reo lên cũng là lúc nó phải rời khỏi nhà để đi làm cái công việc mới xin đó là giao sữa và báo mỗi sáng.

-hik hik, thật là pùn ngủ quá đy_ nó nhanh chóng làm VSCN ùi đy khỏi nhà tới đại lý để lấy sữa và báo

“hình như hôm nay giao gần con đường nhà mình thì phải nghỉ đy nghỉ lại cũng may á chứ hihi” -nó cười thầm nhưng mà không biết rằng sắp có chuyện xảy ra đối với nó

Dắt chiếc xe đạp nhỏ chầm chậm, ở đó có 1 thứ rất đặc biệt khiến nó phải há hốc mồm mà thốt lên 2 chữ “ĐẸP QUÁ”. Trước mặt nó là 1 ngôi biệt thự rộng lớn, đặc biệt kể xây dựng rất bắt mắt.

- ngôi nhà này hình như là đẹp nhất trong khu phố này thì phải, chủ nhà chắc giàu lắm. hik hik đẹp hơn ngôi nhà mình đang ở nhiều-nó sục sùi tiết thương cho số phận của mình

-thâu kệ giao đồ cho người ta trước

Nó nhìn quanh, quay qua quay lại nhưng vẫn không biết phải làm sao để đưa báo đây ta. Một ý nghĩa chợt lóe lên trong đầu nó:

- A!!! sao mình không nghĩ ra sớm hơn nhỉ??? chỉ cần leo lên và ném vào trong là được mà.- nó mừng rỡ khi nghĩ ra được sáng kiến hay như vậy

Nó trèo lên cổng và ném thẳng vào trong thì sau đó.....

Leng keng, leng keng(trúng cái chuông gió ngay cửa phòng của HẮN tiếp sau nữa là tiếng của mí con cún thân iu

-axax! thui chút tui ùi! ném đầu hộc ném lại đi ném ngay cửa phòng người ta, sao mà xui quá vậy trời. Phải làm sao đây, làm sao đây ta

-MỚI SÁNG SỚM MÀ ĐÃ PHÁ NHÀ TUI ùI, ĐỊNH KHÔNG CHO TUI NGỦ HẢ?????????????-giọng gái ngủ pha lẫn bức bối của 1 tên con trai từ trong nhà vọng ra

-hik hik!!! cho tui so rỳ ngen tui hỏng cố ý au mờ.-nó nói vs cái giọng tội lỗi

-cô là cái con gì? vậy hả??? sao thích phá người ta quá vậy??? mới sáng mặt trời con chưa mọc mà đã lăn la đến nhà tui à.....chưa ra khỏi nhà mà đã gặp cái đồng gi' au ák

-a nói đủ chưa??? tui nhìn a này giờ ngen. tui có cố ý au chứ chỉ lỡ tay thui mà làm gì ghê quá ạ. zs lại tui là con người 100% chứ hông có phải là con gì? như a nói au, mới sáng tui gặp a cũng au có may mắn gì? Hứ

-tui hông có rảnh mà đôi co zs cô,mới sáng mà phá tui bộ mún làm quen hả???làm cách này cũng hông có được tui để ý tới au đừng có thấy sang mà bắt quàng làm họ, thấy hotboy mà mắt sáng như mặt trời- hẳn tự cao phàn nó 1 câu

-ọe ọe!!! a tưởng a ẹp lắm hả soi gương lại đy. tui nói thật nhìn xa thì tương con người nhìn gần thì a giống đười ươi đang cười á!!!- dứt câu nó leo lên xe ùi phóng đi mất

-ê ê tui chưa nói xong mà đứng lại coi

-a đứng đó mà nhăm 1 mình a đy tui hông rảnh!!!paizzzzzzzzzz

=====

Ở trường.....

Nó lên phòng thầy hiệu trưởng nhận lớp, thầy hiệu trưởng cho nó biết nó học lớp 10a10 nó tới trước cửa lớp thì nghe tiếng cô giáo gọi:

-e là học sinh mới phải không???

-vâng ạ!!!

-cô là cô giáo chủ nhiệm lớp này e vào đi

-vâng ạ!!!

Nó đi theo cô vào lớp, lớp nó học cũng khá đặc biệt hình như là toàn học sinh “đặc biệt”. Nó bắt đầu lo sợ cho số phận mình sau này sẽ ra sao

- nào các e hôm nay lớp chúng ta có học sinh mới. Các e trật tự nào- nói vừa dứt câu cô quay sang nó- e giới thiệu vs cả lớp về e đi

-vâng ạ!!!-nó hít sâu lấy tinh thần ùi nói típ__ chào mn, tui tên là Nghiên Thị Mỹ Yên. Vừa mới chuyển tới đây học mong các bạn giúp đỡ nhiều nha.

Hình như chả ai thèm nghe nó nói cả. nhưng không sao nó nói vs cô chỉ chỗ cho nó ngồi và bắt đầu vào học. Nó chỉ quen đc 1 cô bạ cũng khá là xinh xắn tên là Chi Hoa

-ê Yên ơi!!!-Hoa gọi nó

-ji' zậy Hoa

-xuống căn tin đi. tui đói quá à

-ò đi thì đi. tui cũng đang đói nè

Nó với Hoa xuống căn tin thì trước mặt nó vs Hoa bị giờ là 1 bầy con gái bu quanh 1 cái ji' đó. Nó tò mò quay sang hỏi Hoa:

-ê Hoa!!! pọn con gái làm ji' mà đông quá zạ???

-à!! chắc tại pà mới chuyển zô nên hk pk. Pọn họ đang bu quanh 2 hotboy của trường mình á

-ò zậy hả??? lại coi xem thử ẹp cỡ nào

Nó kéo Hoa đi, chen chúc trong đám con gái thì đột nhiên nó reo lên:

-A! tưởng ai ẹp lúm thì ra là con đười ươi già hùi sáng??? tưởng ai. Xấu quất mà đc gọi là hotboy sao, mắt thắm mkix của mn bị ji' hả- nó vừa nói hết câu thì mấy trăm con người nhìn nó chằm chằm giống như nó mới đi làm ji' pây pạ lúm á(tội nghiệp)

“ủa? sao kì zậy ta??? sao nhìn mình ghê zữ ta?? bộ mặt mình dính lọ hả ta”- nó nghĩ thầm

-nè!!! con nhỏ kia. Mới sáng qua nhà tui phả tui chưa nói ji' ùi ngen, giờ tự nhìn kiu tui là đười ươi già nữa hả???tui như thế này mà bảo tui xấu à. mắt cô có bị sao hk zậy???

-cái đó tui đã xin lỗi ùi mà. Còn chịn này thì khác, nhìn đĩ nhìn lại tui đều thấy a xấu zậy mà mn lại khen a ẹp là sao???-nó trề môi chê hần- zs lại tui cũng au có quen a nói nhiều chi cho tốn sức

-hứ!!! hông quen hay là đang mún làm quen.

- làm như a có giá lúm hông bằng á. a hông bằng 1 góc của mí thẳng a tui. xí

- a cô đâu đem ra đây tui xem

-sắp thoy chờ đi- nó kéo Hoa đi mặc kệ hần kêu réo

Đi đc 1 đoạn thì hoa hỏi nó:

-bộ bà quen a Dương hả

- Dương nào???

-thì a Dương hotboy trường mình nè

-à!!! quen ji' au. tại hùi sáng tui chạm mặt zs hần nên zậy chứ quen ji' au mà hihi-nó cười

-ò-Hoa đáp gồn lộn ùi theo nó zìa lớp. Cúi cùng thì cả 2 đứa chả cho đc cái ji' vô bụng.

5 tiết học nặng nề trôi qua nó lết đôi chân ra cổng. Định rằng sau khi zìa nhà sẽ ăn 1 bữa cơm thật no ai dè lại bị 1 đám con gái lôi tuột ra sân sau

- puông ra coi??? tui pay làm ji' á

-hỏi tội mày chứ làm ji' bộ mày hông pít hả???

-làm ji' mà hỏi tội tui. Tui mới zô trường có đắc tội ji' zs mí ngữ au- nó thắc mắc hỏi

-mày hông pít lý do à zậy có cần tao nói ày pít hông??? đó là tại sao mày lại quen đc a Dương. Mày có ý đồ ji' vs a Dương hả-con nhỏ đầu đàn hét zô mặt nó

-tui vs hấn có quan hệ ji' vs nhau thì liên quan ji' đến mí ngữ. Nhiu chịn quá ngen. Đây là chịn riêng của tuyi mà

-đừng nói nhiu với nó chị ơi. Cứ nhào zô đánh cho nó 1 trận là nó pít sợ liền à- con đệ tử của con nhỏ lên tiếng

-em nói cũng phải. Chúng ta đâu có rảnh mà nói lý vs nó nhỉ??? cac e nhào zô- vừa dứt lời cả pọn nhào zô đánh nó tới tấp.

May thay cho nó là đã đc học võ hùi nhỏ nên mí cái đánh của mí con nhỏ này đc nó đỡ và đánh trả rất chi là bình thường. Nó đánh cú nào xuống thì mấy con nhỏ đều khiếp sợ. Con nhỏ đầu đàn thấy đàn em của nó dần dần đều bị nó hạ gục cũng hơi sợ nhưng vẫn giữ đc bình tĩnh lên tiếng:

-ê con kia!!! mày cũng giỏi nhỉ. N?hưng mày đừng vội mừng còn có tao đây nữa

-ngon thì cứ nhào zô. thích thì tao chịu

vừa dứt lời con nhỏ đầu đàn cũng nhào zô. Con này cũng khá là giỏi võ nhưng mà vẫn không lại nó. Con nhỏ vừa gục xuống nó định cho thêm 1 đòn chí mạng nữa thì có tiếng người vang lên

-đừng đánh cô ta nữa. Cô mà đánh nữa cô ta sẽ chết đó

-thì ra là a à!!!(mn pít ai chưa. ?hotboy Dương đấy) tại cô ta khiêu chiến vs tui trước mà nên tui chịu thôi

-haiz!!! tha cho cô ta đi hông thấy ngữ ta sắp chết ùi à

-đc thôi. May cho cô ta là có a cứu á. cogn a nữa đừng để ý tới tui làm ji' mất công lại chịn này lại xảy ra dài dài á. thâu pipi tui zìa

Sau khi nó đi khuất hấn lại gần con nhỏ đại ca. Đỡ nó zậy đưa lên phòng y tế. Hấn không hủ sao mình lại làm zậy có lẽ bởi zì nhỏ đó là con gái hoặc zì đó là e gái của bạn thân mình. Con nhỏ này cũng khá là dễ thương nhưng hấn hông thích nó mặc dù nó tìm đủ mọi cách để khiến hấn iu nó, nhưng hiện tại thì đối vs nó chỉ là con số 0. Hấn cất tiếng hỏi sau khi nó tỉnh zậy:

- Cô đỡ chưa. Tôi điện thoại cho thằng Bảo rồi nó sắp đến rồi á

-tại sao a cứu e????

- zì bạn tôi thôi. Cô đừng hủ lắm

-thì ra là zậy cúì cùng thì a cũng chẳng có 1 chút tình cảm ji' đối với e cả? tại sao chứ hả

- tôi hông piết nhưng dù sao cũng 1 lần nữa xin lỗi cô,cô nghĩ đi a hai cô cũng sắp đến rồi đó. Tôi về- hấn quay lưng đi

- a vẫn lạnh lùng như ngày nào nhỉ. Chẳng lẽ cho tới tận bi giờ a cũng chẳng có 1 chút ji' là xem e như là 1 đứa con gái chứ không phải như e gái của bạn thân a sao- con nhỏ cười pùn

- dù sao thì cũng 1 lần nữa xin lỗi cô. nghĩ đi. tui về- hấn bước đi thật nhanh để thoát khỏi cái căn phòng có người con gái iu hấn. Hấn sợ phải đối zịen với người con gái đó

“tôi xin lỗi nhưng tôi không thể iu cô đc. Tôi nghĩ cô nên bỏ cuộc, không có tôi thì cô vẫn có những người con trai khác bên cạnh đâu nhất thiết phải là tôi. Tôi không tốt như cô nghĩ . Cô vẫn chưa hủ đc tôi đâu.”-hấn tựa vào tường suy nghĩ

Sau khi hấn đi con nhỏ đó đã khóc, khóc rất nhiều. Nó không hiểu sao nó lại thích hấn nhưng nó vẫn cứ thích như vậy

-thôi nào cô e gái. Đừng khóc nữa. E không hiểu thằng Dương đâu Thùy Lâm à. Đó chỉ là cảm giác của e, đó chỉ là cơn say nắng của e đối vs nó thôi

-a 2 à!!! sao lúc nào a cũng nói đó là cơn say nắng vậy. E thích a Dương thật lòng mà. E hông thể sống nếu thấy a Dương đi bên người con gái khác đâu. E không để yên đâu

-haiz. E ngốc thật có nhất thiết phải theo đuổi tình iu mà mình không thể có không hả?

- E mặc kệ. a đưa e về đi. E muốn về nhà- Thùy Lâm bỏ đi. mặc kệ những lời mà a 2 nó nói

sáng hôm sau nó vẫn đi làm công việc mà nó cần phải làm hàng ngày. Nó qua nhà hấn thì lại thấy hấn trước cửa. Nó cất cái giọng mỉa mai:

- ủa? hôm nay mặt trời mọc đằng Tây hả ta? sao hotdọt trường tui lại vậy sớm vậy ta

-tên mới à?? đừng có gọi kiểu đó. Tui vậy sớm hay vậy trễ đó là chuyện của tui. nhiều chuyện quá

-tui nhiều chuyện thì kệ tui. pa mẹ tui sinh cái miệng ra cho tui để nói chứ hông phải để làm kiểu-nó trả treo

- chứ tui có pỉu cô hông đc nói đâu. còn chuyện vậy sớm hay vậy trễ là chuyện của tui mà cô ý kiến làm gì

- tui nói phong long chứ bộ au có nói ra cái tên Dương đâu. A tự nhận mà- nó chu mỏ cái trông dễ thương phết

-cô.....cô.....axax.....tức quá không nói với cô nữa- hấn bỏ đi

-hahahahahaha. xấu hổ kìa. ê....ê.....haha- nó ôm bụng cười cái mẹt đỏ ngáy ngất của hấn

-cô đi zìa đi. Đừng có đứng trước mà cười yk như con điên

-tui điên a cũng điên. Chúng ta học chung trường mà

-axax.....cô đi chưa hả????- hấn trở lại dáng vẻ lạnh lùng khiến nó hơi sợ

-đi thì đi làm gì ghê zũ vậy. XÍ- nó trèo lên xe phóng đi mất

lết cái xác zô lớp nó lại nhận đc những tiếng xì xào của mấy đứa bạn cùng lớp, cảm giác bất an lại vây quanh nó. Nó quay sang hỏi Hoa:

- có chuyện gì mà mọi người nhìn tui ghê vậy hả????pô hôm nay tui quên rửa mặt hả?-nó thản nhiên hỏi

-hình như là zụ hum qua thì phải

-zụ gì

-zụ pà quánh chị Thùy Lâm đó

-con nhỏ đại ca hôm qua tên Thùy lâm hả- nó thản nhiên hỏi Hoa

-ừ!!!chị Thùy Lâm là hot girl của trường mà lại bị pà quánh đến nổi nhập viện là tui pà rồi. Xem như hôm nay pà hông sống nổi với mấy con nhỏ lớp a2 rồi

-xời kệ tới đâu tới cũng tại nó gây zs tui trước chứ pô

2. Chương 2

“Sao lớp 10 khổ vậy trời. Học nhiều ời là nhiều luôn. hôm nay lại 5 tiết nản quá. Đã vậy còn bị người ta nói sau lưng nữa sao mà số mình khổ vậy trời, mới vô cái trường này ngày hôm qua chứ mấy hixhix”-nó xốt thương cho số phận mình, khóc thầm.

-Yên!!! Yên!!!-Hoa gọi nó ý ới. Nhưng nó không trả lời

--

- YÊN!!! ĐẦU ÓC PÀ ĐỂ ĐI ĐÂU VẬY HẢ????-Hoa pực mình hét toáng lên

-Ồ...Ồ...có chuyện gì mà pà hét to giữ vậy? ai ăn trộm tiền của pà hả? nói đi tui xử dùm cho- nó hùng hổ đứng dậy

- trộm? trộm gì mà trộm. Xuống căn tin đi tui đói bụng quá à. Đã đói rồi mà còn kêu hồn bà về nữa mún xủ lun rồi nè

- hihi. Cho tui so-ry bà hen. tại Tui hồng để ý á mà.-nó gãi đầu cười

- chấp nhận lời so-ry. Hihi. Đi nào. tí bà phải bao tui chiều kem á

- ô kê baby

Nó với Hoa chạy xuống căn tin, vừa bước vô thì nó lại cảm thấy khó chịu vì những lời thâm thì nói xấu mà nó

thoáng nghe được. Nó nói nhỏ với Hoa:

- bà vào mua đồ đi. xiền nè tui hông vào đâu tui ra sân sau đợi bà nghen. Bọn họ làm tui khó chịu quá à. Tui sợ mình nhịn không nổi lại gây án mạng quá

- ừ. Bà cứ đi trước đi hông sao đâu tui mua đồ xong rồi ra đó liền –Hoa cười

- ừ. Hihi then-kiu pà - nó cười với Hoa rồi bước nhanh ra khỏi căn tin để không phải nghe những lời bàn tán sau lưng nó nữa.

“hừ! thật là khó chịu mà. Sao mình phải nhịn tui nó nhỉ. Hừ nhỏ tới giờ chưa phải nhịn ai lần nào. Toàn là mấy ông anh nhịn mình không à. Mà nhắc tới mấy ông anh mới nhớ, sao họ chưa về nhỉ, mình nhớ mún chít lun á huhu. Mấy anh ơi mau về đi, em gái iu của mấy anh ở đây bị người ta ăn hiếp kìa. Huhuhuhu”-nó thút thít

-Ủa? mà sao Hoa đi lâu quá vậy ta. Không biết có chuyện gì rồi ta

Nó thì cứ thản nhiên ngồi đợi nhưng không hề biết rằng con bạn thân của mình đang gặp nguy hiểm. mà nguyên nhân lại là nó.

- sao con nhỏ này đi lâu vậy nhỉ hay là đem đồ ăn đi ăn 1 mình rồi, con nhỏ này ghê lúm

Đợi Hoa lâu quá nó về lớp dinh ninh sẽ cho nó 1 trận vì cái tội tham ăn. Nhưng khi về lớp thì nó lại chẳng thấy bóng dáng Hoa đâu.

-vào lớp rồi sao Hoa chưa vô lớp nhỉ? Không biết có chuyện gì với nó không nữa làm mình lo quá đi.

Lúc này nó thấy lo cho Hoa hơn là trách nhỏ. Không biết Hoa có chuyện gì nữa. Đột nhiên điện thoại nó rung lên, sdt lạ, nó có cảm giác bất an. Đọc tin nhắn xong nó cũng sờ đó là tin nhắn của bọn mà đã bắt Hoa đi : “MÀY CÓ LO CHO CON BẠN CỦA MÀY KHÔNG. TUI TAO BẮT NÓ CŨNG LÀ DO MÀY MÀ THÔI. NẾU MUỐN CỨU NÓ RA VỀ CHẠY ĐẾN NHÀ HOANG GẦN TRƯỜNG NHÉ. NHỚ!!! PHẢI ĐI MỘT MÌNH NẾU KHÔNG.....ĐỢI NHẬN XÁC BẠN MÀY ĐI” .

“Nguyên nhân là tại mình sao????mình đã đắc tội gì với bọn đó chứ. Nhưng mà sao lại bắt Hoa mà không bắt mình. bọn chết tiệt, Hoa mà bị làm sao thì tui bây chết với tao.”

” ĐƯỢC THÔI. HÃY GIỮ LỜI HỨA. PỌN PAY KHÔNG ĐƯỢC ĐỤNG TỚI BẠN TAO” . nó trả lời lại. cất điện thoại, người nó thấy nóng như đang ngồi trên đồng than vậy. Khi chuông reo, không suy nghĩ gì, nó chạy ào ra cửa trong khi cả lớp chưa kịp đứng dậy chào cô. Với nó mà nói tuy chưa biết nhiều về Hoa nhưng Hoa là người bạn đầu tiên từ khi bước vào trường đối với nó, là người không nói xấu nó. “Hoa đợi mình nhé!!”

Nó chạy vù ra cổng trường, đến ngôi nhà hoang sát cạnh bệnh viện cũ, bây giờ đã giải tỏa. Bước vào cánh cửa lỏng lẻo nó thấy rùng mình, hức nhà gì mà như nhà ma ý. Tiếng Hoa khẽ nấc lên. Bước từng bước tới chỗ Hoa, tìm nó đập thành thịch thịch thịch, khi gương mặt Hoa bắt đầu hiện ra trước mắt nó trong ánh sáng mập mờ thì Hoa đột nhiên hét lên:

_ YÊN CẨN THẬN.

“bộp”- tiếng gậy gõ va vào nền nhà vang lên, cũng nhờ có Hoa la lên nên nó mới có thể né được cú đánh đó. Nhìn người cầm gậy gõ- hẳn ta mặc đồng phục học sinh trường nó- hẳn ta nhìn Hoa mắg:

_ Con kia, mày la hét cái gì, muốn tao giết không hả?

_ Hơ..- Hoa im bật thấy mà tội, nó lên tiếng- Mày là thằng nào, sao lại bắt cóc bạn tao?

_ Haha, tao là thằng nào kệ tao, mày có tư cách gì mà hỏi chứ, sắp chết tới nơi rồi mà còn bày đặt làm cao. Cũng tại mày mà ra nên bạn mày mới bị bắt, nếu mày không đánh Thùy Lâm thì tao cũng chẳng thêm đưng tới cái loại như mày.

_ Cái loại như tao? Haha..Thùy Lâm ư? Con nào vậy mày, tao nghe quen quen- nó ngây thơ hỏi, đầu bạn rợn lạt lại trí nhớ

_ Đến Thùy Lâm mà mày không nhớ à? Cô ấy là hotgirl đẹp nhất của trường, là cô gái đã làm rung động trái tim tao, cô ấy có nụ cười đẹp tuyệt vời, ánh mắt hồn nhiên..- thằng ho lao đó bắt đầu chìm đắm trong suy nghĩ của hắn, miệng thì lẩm bẩm thấy ghê. Nhân lúc đó, nó tới cởi trói cho Hoa, phúi bụi trên người nhỏ, khi hai đứa chuẩn bị đi về thì hồn tên đó quay trở lại thực tại, hẳn ta hét lên:

_ hai con kia, tụi bây định trốn đi đâu á, tao không cho phép thì đừng hòng rời khỏi đây được một bước. Tụi bây đâu ra xử hai con kia đi.

Sau tiếng sủa của tên đó , một đám người xấn tới chỗ nó. Ặc...nó thở dài, cái thằng này đúng là ho lao thiệt, đã đánh nhau thì chọn thằng nào bự con xí đi, đánh cho đã, đằng này lại là mấy thằng còm nhom thấy mà tởm. Đang định giơ chân lên đá, thì rắc...ặc đau quá, chân nó bị ...chị chuột rút, sao đây trời, xui quá đi. Kéo Hoa sang một bên nó nói thầm :” tui bị chuột rút rồi, làm sao bây giờ?”. Hoa ngược mặt nhìn nó nói:” Sao xui vậy, giờ phải làm sao đây?”, Hoa khóc nức lên. Khi gậy của tên đầu đàn sắp va vào người nó thì “bộp”- cây gỗ đã bị chằng lại, một người con trai đứng trước cười nói:

_ Con nhóc này, không ngờ tài nghệ của cưng bị giảm sút như vậy, thiệt là thảm quá đi.

_ Anh hai- nó la lên, rồi bắt đầu biện hộ- tại em bị chuột rút chứ bộ. chứ cỡ bọn này em xử mấy hồi.

_ Ờ, bé Yên nhà ta vẫn khỏe nhỉ, cái miệng vẫn hoạt động tốt đấy nhờ, anh hai đừng đánh nữa, để nó tự xử đi- một người con trai khác vừa nói vừa hạ gục một tên

_ Ếc, đừng mà. Giúp em với

.....

_éc đừng mà giúp em với.

_5k một đứa. ô kê không em gái

_anh em trong nhà mà anh dám tính tiền với em hả ???

_chứ sao??? Dạo này anh của cưng hết tiền sai rồi. sao cưng chịu không nè

_ 1 nôi lều. được không???

_cũng được.

Dứt câu hai người được nó gọi bằng anh bay vào đánh đám gậy nhom đó. Chưa đầy 15’ thì tụi nó đã nằm đo đất. Công nhận hai con người này giỏi thiệt, mới đó mà đã hạ gục được cả đám luôn(hâm mộ quá)

_ô kê rồi cưng. Nôi lều của pọn anh đâu

_xí. Nôi lều của pọn anh nằm trong quán lẩu chứ đâu mà hỏi. tự đi mua ăn đi. Giúp em gái khi gặp nạn mà cũng đòi công. Tiền mấy anh cho gái hết rồi nên mới về kiếm con em này đúng không?-nó mỉa mai hai ông anh dễ thương

_không dám đâu ngen. Tại pa mẹ nhớ cưng quá pắt pọn anh đi rước về thui. Chứ không giờ này pọn anh đâu có ở Việt Nam.

_vậy hả?? ai mà tin nổi mí anh. Gúm

_ơ.. con nhỏ này hay nhỉ. Pọn anh giúp cho không trả ơn mà còn ở đó nói móc nữa hả?

_cảm ơn mấy anh nha. Em mời tui anh đi ăn nhé _giọng Hoa lên tiếng

_không có gì đâu em. Cô bé này dễ thương ghê. Không như ai kia thấy mà ghét

_tui đâu có cần mí người thương đâu-nó hờn nói

_Ếc. Giận rồi kìa, thôi đừng giận mà pọn anh đùa thui thương em gái nhứt nà.

Cả đám đùa giỡn với nhau thật vui vẻ, sau đó đi ăn lẩu rồi về

Sáng nay, nó không chịu cho anh hai chở đi học, đòi đi bộ để tận hưởng quang cảnh trong lành của buổi sớm mai. Nó đeo tai phone đôi khi hát khe khẽ theo bài hát. Trời rất đẹp báo hiệu cho nó 1 ngày thật suôn sẻ.

_hey chào pà!!!-nó cất tiếng gọi Hoa

_ờ!!!sao hôm nay đi học sớm vậy???

_tại trời đẹp. tui muốn ngắm thiên nhiên nên dậy sớm

_hihi. Pà mà cũng piết đùa nữa hả???không thấy trời đen thui hả?-Hoa chỉ chỉ lên trời

_đánh pà chết giờ. Trời trong xanh mà dám kêu là đen thui hả?à mà hôm qua pà có sợ không???

_sợ muốn chết luôn á. Nhưng mà không sao nhờ đó mà tui được gặp tới 2 anh đẹp trai

_ai?2 ông anh của tui á hả?tui thấy xấu quá mà. Đẹp đẽ gì đâu-nó ngây thơ chê bai-2 ông đó á hả? học hành thì ngu mà sao lúc nào cũng đứng đầu toàn trường, xấu quá mà gái theo nhiều thấy sợ luôn, cộc cằn, thô lỗ

ở 1 nơi nào đó....

“Hắc xì”-đồng thanh tập 1

_đứa nào nhắc mình vậy ta-đồng thanh tập 2(có hẹn trước không ta)

.....

Quay lại chỗ pọn nó.....

_thôi cho tui xin đi. Pà lúc nào cũng chê mấy anh hotboy của tui

_2 ông đó xấu thì tui nói xấu thui mà

_vậy chứ đối với pà ai đẹp hả???

_có chứ!!! Có 1 người

_ai vậy???tui piết không????

_không nhưng rồi từ từ sẽ piết

_ruốt cuộc là ai nè

_ba tui chứ ai. Hê hê- nó cười

“cốp”-Hoa giáng xuống đầu nó 1 cú đấm rõ đau

_UI ZA!!! Đau tui!!!

_quánh không đau tui quánh làm gì???

_tui nói đúng chứ bộ. ba tui đẹp thiệt mà. Hic!!!-nó thút thít

_ngốc vừa thui. Cái đó người ta gọi là đẹp lão chứ có gọi là đẹp như mấy anh hotboy tuổi của mình đâu. Nghĩ sao mà bà đi nói vậy hả??

_mặc kệ bà. Nói sao đi nữa thì tui vẫn thấy ba tui là người đẹp nhất. hehe

_kệ pà lun. Thui cô vô rồi kia học đi

Nó với Hoa thôi “tám” nữa khi thấy ánh mắt của pà cô chủ nhiệm đáng sợ thấp thoáng ở cửa lớp.

.....

Giờ ra chơi, Hoa kéo nó xuống căn tin nhưng nó không chịu đi. Hoa đành đi 1 mình, sau khi đấu tranh tư tưởng nó quyết định đi dạo 1 vòng quanh sân trường. Nó đi loang quơ ai dè lại kiếm ra được 1 chỗ rất chi là lý tưởng đó là 1 ngọn đồi sau trường.

_woa!!! Đẹp quá, mát mẻ nữa không ngờ ở trường mình lại có 1 nơi lý tưởng như thế này luôn á-nó nhìn quanh kiếm 1 chỗ thích hợp để nằm thì bất chợt nó nghe được tiếng của 1 thằng con trai đang cãi nhau với 1 đứa con gái. Vì cái tính tò mò của nó nên nó quyết định rình xem là ai. Nó mon men chạy lại gốc cây có thể che được toàn thân nó. Khẽ nhướn lên nó thấy rồi “à!! là tên Dương với con nhỏ Lâm Lâm gì đó thì phải. Pọn họ nói chuyện gì vậy nhỉ???” tò mò nó tiến lại gần hơn tí xíu đủ để nghe được cuộc nói chuyện của hai người.

_anh vẫn không thể chấp nhận em được sao?-con nhỏ Thùy Lâm hỏi

_tôi đã nói rồi, tôi không có tình cảm gì với cô hết. Tôi xin lỗi

_hay là vì con nhỏ đó. Vì nó sao? vì cái con Mỹ Yên đó mà anh không chịu chấp nhận em sao

“tui hả? sao lại nhắc đến tui trong chuyện của hai người nữa”-nó tò mò nghe tiếp câu chuyện

_sao cô cứ lôi nhỏ đó vô chuyện này chi vậy. Tui đã nói rồi tôi với nhỏ đó không có quen biết gì nhau hết sao cô cứ muốn làm to chuyện lên vậy hả?

_ai biết được chứ??? Nhưng em không để yên cho nhỏ đó nếu nó dám cướp mất anh đâu-con nhỏ vùng vằng bỏ đi

_haiz. Nghe lén chuyện của người khác là không tốt đâu. Cô ta đi rồi , ra đi

“hắn nói ai vậy ta??? chẳng lẽ là mình. Không, không phải đâu” nó sủa tay xóa bỏ cái ý nghĩ trong đầu mắt không ngừng theo dõi từng cử chỉ của nó.

_cô còn chưa chịu ra hả? MỸ YÊN- hắn hét lên cái tên nó làm nó giật cả mình luôn.

_tui ra nè. Làm gì hét to giữ vậy

_ai kêu kêu hoài không chịu ra còn trốn nữa. mà nghe rộm truyện của người khác là không tốt đâu

_tui đâu có cố ý đâu, chỉ tình cờ nghe được thôi mà. Tôi đâu có hứng thú với ba cái chuyện iu đương của mấy người. làm mất cả giấc ngủ nướng của tui nữa-nó trách móc

Hắn không thèm trả lời nó mà ngả lưng trên đồi cỏ xanh mượt mà. Nó cũng mon men lại ngồi bên cạnh. Hắn chẳng nói gì mặc nó làm gì thì làm. Nó khó chịu khi xung quanh mình im lặng đến đáng sợ, bèn đánh liều cất tiếng hỏi hắn:

_ê!!! Chuyện hồi nãy sao lại liên quan đến tôi. Tôi thì có liên quan gì đến 2 người chứ. Giải thích cho tôi đi

_chẳng có gì để giải thích. Tại cô ta cứ theo tôi hoài thôi, khó chịu thiệt mà.

_cô ta thích anh hả?

_ừ

_vậy sao anh không thích cô ta

Hắn nghe nó hỏi, mở mắt ngồi dậy. hít một hơi thật sâu hắn trả lời giọng buồn buồn

_tôi không biết. kể từ cái ngày mẹ tôi bỏ cha con tôi đi thì tôi rất ghét con gái và luôn muốn trả thù bọn con gái vì dám đùa cợt tình cảm của những thằng con trai. Tôi hận mẹ tôi lắm, bà vì tiền nên đã bỏ rơi cha con tôi mà đi theo người đàn ông khác, thật buồn mà

_tuy không hiểu tại sao mẹ anh lại làm vậy nhưng nếu 1 người mẹ vì tiền mà bỏ rơi con cái thì không xứng đáng để sống trên đời này đâu

_ừm. dù sao cũng cảm ơn cô vì đã nghe tôi nói.

_không sao. ủa mà anh không vào học hả chuông reo rồi kìa

_không

_sao vậy??? học sinh gương mẫu mà cúp tiết là không tốt đâu

_kệ tui đi. Cô không cần quan tâm đâu-hắn lạnh lùng đáp

_làm gì lạnh lùng vậy??? hihi tui cũng không muốn học ươn chỗ này nằm ngủ tí nhá

_tùy cô thôi.

Nó nằm xuống song song với hắn chứ không dám lại gần, nhắm mắt lại nó cảm thấy có 1 cảm giác rất dễ chịu tỏa nha khắp người. Chẳng mấy chốc nó cũng thiếp đi.

_Ê dậy đi. Cô định ngủ tới chiều luôn hả???

_Ơ....mấy giờ rồi??

_12h trưa

_HẢ????????????????ANH NÓI SAO???

_nhỏ thôi

_chết tui rồi. giờ phải làm sao đây ta

Nó đứng dậy, chạy mất tiêu. Trong lòng lo sợ không biết về nhà sẽ ra sao với hai ông anh nữa. chắc chết với hai ông quá

3. Chương 3

Trên đường về nhà nó lo sợ không biết phải giải thích thế nào với hai ông anh của mình. Nếu nói là cúp tiết trốn đi ngủ chắc mấy ông không cho ăn cơm luôn quá. “híchic,phải làm sao đây ta. Về nhà phải nói thế nào với hai ông đây. Không được để hai ông biết mình cúp tiết không là chết luôn quá. Phải làm sao bây giờ”. Lúc này nó chỉ mong đường về nhà thật dài để không phải nghe hai ông anh cho 1 trận giáo huấn về cái tội về trễ. Nhưng không thể, chẳng mấy chốc nó lại đứng trước căn nhà có cây hoa Quỳnh. Thế là đời nó coi như xong. Thập thò bước vô nhà, nó đã thấy hai ông anh đợi trước cửa

_đi đâu giờ mới lết được tới nhà vậy em gái???-giọng anh hai nó nhỏ nhẹ nghe mà phát ớn. khiến nó rùng mình

_dạ. em.....em....

_em cúp tiết đi ngủ, ai dè ngủ quên chứ gì nữa mà em với cả anh

_Ơ....sao mấy anh biết

_thằng nhóc cùng cúp tiết với cưng đã nói cho tụi anh nghe hết rồi. còn nói đừng có la cưng nữa chớ. Nhưng mà xem ra bọn anh không xử cưng không được rồi, phải cho 1 trận thôi.

_hả???cái tên chết tiệt đó dám.....-nó ngùn ngụt lửa giận trên đầu giống như phải có 1 trận mưa dài mới dập tắt được vậy.

_dám sao nào??? Nhưng cưng đừng lo dù gì đi nữa thì cưng cũng không sao??? Nhưng mà vì cưng mà bọn anh phải huy động lực lượng làm mất nhiều thời gian nên chỉ phạt cưng dọn dẹp nhà 1 tuần, làm bữa sáng cho bọn anh. O-ke không cưng???

_SAO CỐ????????????sao bắt em làm việc nhà 1 tuần hả???không em không làm không làm đâu.-nó lắc đầu nguây nguây

_không làm à. Vậy thì phải báo cho pa mẹ biết thôi. Anh hai nhỉ???-anh ba nó lên tiếng với nụ cười nửa miệng đầy ranh mãnh

_phải rồi để xem nào???số của pa mẹ là bao nhiêu nhỉ?-anh hai nó lấy dt ra tìm

_huhu. Em làm em làm là được mà. Đừng mách pa mẹ không là em chết chắc-nó cầu xin hai ông anh của mình nhưng trong đầu vẫn không thôi nguyên rửa cái tên kiêu ngạo chết tiệt kia.

Ở nhà hần.....

Rùng mình, có 1 cảm giác rùng mình chạy dọc sống lưng hần.

_sao thấy rợn người quá vậy ta-hần nói

_chắc con nhỏ kia đang nguyên rửa mà cái tội dám mét hai ông anh của nó á.(chứ còn gì nữa)-Thiên Bảo nói

_trời tao chỉ muốn tốt cho nó thôi mà. Tao cũng nói hai ông anh nó đừng la nó rồi mà. Như vậy là cao thượng rồi á.

_trời. tùy mày thôi

_phải vậy chứ nhỉ???cưng ngoan lắm

_nhưng em không làm đồ ăn sáng ấy anh đâu ,mệt lắm.

_số điện thoại pa mẹ là bao nhiêu anh hai nhỉ? Đọc cho em cái

_thôi được rồi. em làm, làm hết

_vậy mới ngoan chứ. Thôi cưng lên phòng đi, bọn anh có việc ra ngoài giải quyết tí rồi về.

_dạ. paiz mấy anh. Hẹn không bao giờ gặp lại

“cốp, cốp”_không đánh con nhỏ này là không được mà

_hic. Đau em chứ

_tại em làm bọn anh phải đánh em mà, chứ có ai muốn đánh em đâu. Thui đi đây. Paiz cưng

Hai anh nó nhanh chóng bay ra xe rồi phóng đi mất để nó ở lại “ngủi khói”(^O^). Chạy lên phòng, miệng nó vẫn còn lẩm nhẩm nguyên rửa hần” tên kiêu ngạo, tên đáng chết. anh dám mách lại với hai ông anh của tui hả???ám hại tui bị giờ phải đụng tay vô làm việc nhà, còn phải nấu bữa sáng cho hai ổng nữa chứ. Sao mà số tui khổ vậy nè trời. tui thề, tui không trả thù anh tui không còn mang cái tên Nghên Thị Mỹ Yên nữa. grừ!!!”

_tui mà không trả thù anh thì tui không còn là tui. Anh nhớ đấy Đặng Thái Dương- nó cầm chặt hai tay lại, mắt đầy lửa hận luôn

Sáng hôm sau, nó phải lết cái thân nó xuống làm việc mà hai ông anh nó giao. Từ khi nó bị hai ổng bắt nghỉ cái việc đi đưa sữa và báo mỗi sáng nên nó cũng rảnh hơn.

_hic. Ngày làm oxin miễn phí cho hai ổng bắt đầu rồi.

Nó bắt tay vào làm đồ ăn cho hai ổng. công nhận 1 điều là đồ ăn nó làm nhìn ngon lắm luôn. Nó làm cơm hộp hình mặt của hai ông anh nó nhìn ngộ ngộ, dễ thương lắm. vừa làm xong trời cũng đã tờ mờ sáng.

_oáp!!!em gái của chúng ta hôm nay dậy sớm nhỉ???-ông anh hai nó cười nói

_tại hai anh mà ra nên em mới phải làm chứ bộ. không là giờ này em còn nằm trên phòng mà nướng rồi.

_em mà nướng thì chỉ có khét luôn mới chịu dậy đi học. kêu em dậy sớm làm đồ ăn cũng có lợi chứ bộ. hehe.

_hic. Nè cầm lấy, em làm xong rồi. em đi học đây

_để pọn anh đưa đi dù gì hôm nay pọn anh cũng đi học

_thôi khỏi. hai anh mà đi học gì. Đi lên trường ngồi cho có lệ thì co á

_dám mĩa mai pọc này à. Số pa mẹ số nhiều nhỉ?

_O.....thui. em đi học đây pipi

1 ngày mới lại bắt đầu rồi, nó đã chuẩn bị tinh thần để trả thù hấn vì cái tội dám mách hai anh của nó. Hấn sẽ phải chịu cực hình mà nó đặt ra. Kekeke, 1 nụ cười nham hiểm xuất hiện trên khuôn mặt ngây thơ như nai tơ của nó. Vừa bước vô lớp nó đã nghe được giọng của 1 pà “tám”

_ê...ê...mọi người piết tin gì chưa???hôm nay sẽ có hai anh hotboy chuyển vô trường mình đây. nghe nói là học 12c1 á. Nghe nói chỉ có con nhà giàu nè, học giỏi nữa nè mới được vô lớp đó thôi à???không biết 2 người họ có thể lực như thế nào nhỉ???

_thiệt hả???lát nữa phải đi chiêm ngưỡng sắc đẹp của 2 anh ý mới được.

Rồi cả đám lại ồn ào bàn tán. Nó ngồi nghe mà muốn lủng lôn cái tai, không hiểu sao ông anh nó lại vào chỉ cái lớp đó để giờ nó phải nghe mấy đứa này bàn tán chứ, còn nữa nó thấy hai ông anh nó đẹp cỡ nào đâu mà sao ghiền giữ. Hằng ngày nó ngắm đến nỗi phát ngán luôn ấy chứ. Đúng là nhàm mà. Đang suy nghĩ thì bỗng nhiên Hoa từ đâu chui ra thì thầm hỏi nó bằng cái giọng trầm trầm khiến nó giật mình

_Ê...hai anh hôm nay chuyển vô trường mình là hai anh của bà đúng không???

_oái!!!pà từ đâu chui ra vậy hả??

_dưới đất chui lên chứ đâu. À mà phải hai ông anh của bà không á.

_chứ còn ai trồng khoai đất này nữa

_yeyeyeyeye.....vui quá à. Vậy là ngày nào tui cũng đc ngắm hotboy rồi

_trời trời. coi kìa nhìn cái mặt mê trai thấy ớn

_trai không mê thì mê gì??

_kệ pà không nói nữa tui đi kiếm cái tên kiêu ngạo chết tiệt đó đây

_ai vậy???

_tui kể sau đi. Tui đi đây

Nó nhanh chóng bước ra khỏi lớp, vì không biết hấn học lớp nào nên nó đành ra đòi cô sau trường tìm hấn. Ai dè hấn lại ở đó luôn. Vừa thấy cái mặt hấn máu nóng trong người nó nổi dậy. Bất chợt nó hét lên:

_ĐẶNG THÁI DƯƠNG

Hấn đang ngủ nhưng vì tiếng hét long trời lở đất của nó nên hấn phải ngồi dậy. ngáp dài mấy cái rồi quay sang nhìn nó hỏi”

_gì vậy???giọng cô sáng nay trong nhĩ-hấn trên nó

_yayayayaya.....-nó hét lên sau đó soay người bay lên cho hấn 1 đập(t/g:híchic. Tội quá, M/Yên:kệ tui, nói nhiều đập t/g lun pi h,t/g:dạ em không dám chịch xử tiếp)

Dứt cú đập nó đáp mặt đất êm xuôi như không có chuyện gì xảy ra vậy. còn hấn thì dành trọn nụ hôn đầu của mình cho..”cô”..

_ui da. Đau quá. Cô làm cái gì vậy hả???tự nhiên đá tui là sao?cô làm mất vẻ đẹp trai của tui rồi, lại mất luôn nụ hôn đầu nữa. mau đền cho tui đi

_đền à???được thôi đền nè-vừa dứt câu nó kéo hấn dậy đánh cho 1 trận pỉnh pò không nổi luôn.

_cô.....học...cô...dám...asssssssss..đau quá đi

_đáng lắm! tên kiêu ngạo kia...anh nghe cho rõ đây. TUI GHÉT ANH....SAU NÀY GHÉT VÀ CẢ ĐỒI CÙNG GHÉT

_chứ ai cho cô thương đâu mà ghét-hắn phán lại nó 1 câu

_cho dù anh có cho tui cũng không có thêm. Anh đợi đấy thù của tui chưa trả xong đâu. Anh ám hại tui.-nó nói xong quay lưng bỏ đi, để lại cái mặt tội nghiệp thấy sợ. nhìn hắn lúc này chẳng khác gì thằng ăn xin, quần áo thì xộc xệch, bẩn hết vì bị nó đánh quá nhiều ý mà. Tội nghiệp ghê. Hắn thì thương thương còn đỡ hơn “ai kia” đang cười ha hả vì trả thù được hắn .

Bước chân vào lớp thì nó chẳng thấy ai cả và nó biết cái lớp nhiều chuyện của nó đang ở đâu. Đó chính là căn tin. Nó thở dài lết cái xác xuống đó vì không muốn ở lại lớp 1 mình, nhìn từ xa nó thấy căn tin đông nghịt người tưởng chuyện gì ẩu đả nên nó chạy thật nhanh xuống đó. Nhưng không phải là cuộc ẩu đả gì như nó nghĩ mà là 1 đám trai có, gái có và cả bê đê cũng có nữa để.....ngắm sắc đẹp hai ông anh của nó.

_Ôi trời!!! thua mấy cái người này lun. Mấy anh của tui có sắc đẹp nghiêng thùng đổ nước gì mà làm ấy người phải bỏ tiết học xuống đây vậy hả????

Nó cố chen chúc vô để xem hai ông anh nó ra sao rồi, thì bất chợt....”rầm”- đó là tiếng động phát ra sau khi nó bị người nào đó vì để chiêm ngưỡng sắc đẹp của hai ông anh nó làm nó té....”hic. ước gì lúc này có cái lỗ nào ình chui nhỉ? Xấu hổ quá” trước mặt nó lúc này là ánh mắt của học sinh toàn trường đều đổ dồn vào nó cả. Bất chợt nó thấy người nhẹ bồng, thấy lạ nên nó ngước lên thì ra là anh hai nó đang bế nó trên tay, cười nói với nó:

_cứng lại không cần thận nữa rồi. Kiểu này anh phải bảo vệ cứng cả đời quá

Nó biết đó chỉ là 1 câu trêu đùa của anh hai nó mà thôi. Nhưng mà học sinh toàn trường này không nghĩ là 1 câu nói đùa mà cứ thế hét âm lên:

_trời ơi. Sao con nhỏ đó có phúc giữ vậy. ước gì mình cũng được anh ấy bế trên tay 1 lần nhỉ hixhix

_anh ơi, sao anh bế nó vậy. nó chả hợp với anh tí nào thả nó xuống đi anh

Nó đang định tuột xuống, rời khỏi người ông anh nó, nhưng mà vừa nghe con nhỏ nào đó nói là không xứng thì nó dang tay ôm anh hai nó chặt cứng lun. Anh hai nó cũng bất ngờ vì hành động của nó, hình như hiểu được ý nó nên anh hai nó vẫn cười y như không có gì xảy ra cả. Bọn con gái đứng đó cũng tức nó lắm luôn á. Thấy tình hình càng gây co nên nó không ôm anh hai nó nữa, trước khi rời khỏi người anh nó thì nó buông 1 câu nói “tí về hai anh em mình ôm nhau tiếp nhá. Bè giờ thì cho em xuống đi anh hai. Không chần chừ nó rời khỏi anh nó ngay lập tức.

_hừ. đúng là cáo già mà. Vừa thấy anh ấy bế thì đã dang tay ôm rồi. nhìn im im mà hiểm quá

_ừ. Đúng á. Sao lại có người trơ trên giữ trời...blabla...bla

_MẤY NGƯỜI IM HẾT COI-nhìn không nổi nó đành phải lên tiếng. thế là cả căn tin im bật không còn một tiếng nói xì xầm nào về nó nữa

_bình tĩnh em gái. Để bọn anh giải thích với họ nhé. Nóng nổi mồm xấu lắm á

_vậy thì anh tự xử đi. Đừng chọc giận em, không thì hậu quả thế nào anh biết rồi đó

_oke baby. Thui em lên lớp đi

Sau khi nó đi khuất, con người lạnh lùng là anh ba của nó mới lên tiếng

_đó là em gái của tui này. Đừng có nói những câu như vậy nữa. tôi không thích đâu.-vẫn giữ khuôn mặt lạnh lùng, anh ba của nó đáp

_đúng vậy đó mn. Đó chính là em gái của tui này chứ không phải là con cáo già nào hết á. Vậy nên mọi người đừng nói vậy nữa nhé.-vừa dứt câu anh hai nó nở 1 nụ cười như thiên thần khiến bao cô gái phải chết ngất lun.

“toàn một lũ hám trai cả, thấy mà ghét. Mấy người nên nhớ hai anh ấy là anh của tui đó.” Nó bực bội vì những câu nói của mấy đứa lúc nãy. Đang bực bội thì lại gặp trúng cái mặt của tên đó nữa. Nó đành mượn hắn để xả stress lun. Nó tiến lại gần hắn, bằng ánh mắt hình viên “kẹo”, cười cười. hắn nhìn mà muốn nổi da gà lun.

_sao cô nhìn tui ghê quá đây???chẳng phải cô mới đánh tui xong rồi mà

_nhưng giờ tui đang rất buồn bực đây? Anh cho tui mượn anh để luyện tập cơ bắp tí nhá

_thôi ngen. Tôi không thích đùa kiểu đó đâu. Đừng tưởng cô là con gái mà tui không dám đụng nhá. Tui đánh luôn đây

_cũng được thôi. Đánh thì đánh chứ tui mà sợ anh chắc. Xí

hơi ít mn thông cảm nha

_thôi không đánh.-vừa dứt câu hấn quay lưng bỏ đi. Mặc kệ nó có khiêu khích thế nào vì đối với hấn bi giờ chẳng có gì thu hút nữa cả. Điên quá nó cùng quên đi cơn tức giận luôn chỉ chạy theo mà chọc tức hấn thôi.

Tùng...tùng...tùng..

Tiếng chuông hết giờ học vang lên, nó không thèm chào thầy cô mà lôi Hoa đi luôn . Hoa gọi nó ý ới, hỏi nó là đi đâu nhưng nó bỏ ngoài tai không thèm để ý mà cứ thế là...lôi. Hoa cũng chẳng biết phải làm thế nào thế là im lặng cho nó lôi đi luôn. Vừa ra tới cổng nó thấy hai ông anh của nó.....ôi! lơ luôn kìa. Chỉ tội nghiệp cho Hoa bị con bạn kéo đi không thương tiếc mà không biết lý do. Nhưng khi đã đi được một đoạn khá xa rồi thì Hoa mới biết nó đang đưa Hoa...ra sân bay.....

_pà đưa tui ra sân bay làm gì???tui có đi đâu đâu???

_tí rồi biết

_pực pà ghê á ngen. Phải nói rõ chứ. Tự nhiên cái lôi tui đi là sao

_hihi.cho tui xin lỗi. nếu không lôi pà đi thế này thì tui chắc chắn pà sẽ không chịu đi cùng tui đâu.

_mà đi đâu mới được chứ

_pạn tui- nó hồn nhiên như con diên trả lời

“cốp”-ngay lập tức một cái cốc lại dành cho nó.

_ai za!! Sao mấy người cứ tranh nhau mà đánh tui quá zậy??

_ai biểu pà ngốc chi???

_tui ngốc cái gì chứ?

_đi đón bạn bà thì pà kéo tui đi làm gì???tui đâu có biết mặt nũi của bạn pà ra sao đâu.

_không biết thì từ từ biết

Chẳng mấy chốc nó với Hoa cũng đã đến sân bay. Gió ở đây mát lắm, khê lùa vào tóc nó. Nó khê cười, người mà nó mong đợi cuối cùng cũng đã về. người luôn bênh vực nó những lúc nó bị ăn hiếp, luôn bên cạnh nó lúc nó buồn nhưng vẫn nhiều lúc lại là kẻ thù của nó. Nó và Hoa không vô bên trong mà ra chỗ hàng rào ngăn cách đứng ất.

_gió ở đây mát quá- nó nói

_tất nhiên. Pleiku đây nắng và gió mà lị-Hoa cười nói

_ùm hihi. Mấy giờ máy bay hạ cánh nhĩ????

_sắp rồi. mà pà ra đón ai vậy???

_bạn thân của tui. Là 1 hotboy đấy nhé. Rất dễ thương

_w0u!!! tò mò người này quá. Nhan sắc ra sao mà được pà khen vậy ta

_tí rồi biết.

4. Chương 4

Hoa và nó đợi chừng khoảng 5' thì máy bay hạ cánh. Tới rồi, người bạn của nó, người bạn yêu dấu của nó tới rồi. nó vui lắm từ bây giờ nó có người để tâm sự, có người bày mưu tính kế cho nó để trả thù cái tên kiêu ngạo đó rồi. Hoa bất ngờ khi thấy nó khóc, không phải nó khóc vì sợ bụi vào mắt mà nó khóc vì vui. Từ trên máy bay bước xuống 1 người con trai, với khuôn mặt lạnh lùng nhưng vẫn toát lên một vẻ đẹp huyền bí, mặc dù sống ở nước ngoài nhưng anh vẫn không có phong cách giống họ vẫn giữ nguyên nét đẹp của người Việt.

_chào cô bạn nhỏ. Tôi đã về rồi đây. Tôi nhớ bạn muốn chết đi được

_cậu vẫn chưa chết mà. Nhớ cái nỗi gì chứ, nhớ tui mà cậu xa tui lâu vậy à

_lại dối rồi. tại tình thế bắt buộc nên tôi phải ra đi mà. Nhưng tôi cũng đã trở về rồi đây nè

_ờ. Tui biết rồi. lại ôm tui cái coi nhớ cậu quá đi à.

_tui cũng nhớ cậu nữa nè- nói dứt câu, người con trai đó dang tay ôm nó vào lòng

_e hèm. Hình như ở đây không cầm sự có mặt của tui nữa thì phải vậy thui tui về nha- Hoa hẳn giọng một cái rồi bước đi . nó nghe vậy liền rời khỏi cậu bạn chạy lại nắm tay Hoa

_ê. Pà giận tui à. Cho tui so-ry ngen. Tui đâu có bỏ quên pà đâu mà

_đây là ai vậy Quỷ ngố

_đây là bạn tui. Tên Hoa.

_chào bạn của Quỷ ngố nè. Tui là Trần Phong-cậu con trai giờ tay chào Hoa

_ờ. Hihi. Chào cậu. tui tưởng hai người bạn đóng phim tình cảm tui không rảnh để coi nên tui về.

_bạn vui tính quá. Hèn gì hợp với con Quỷ ngố này

_sao lại gọi Yên là Quỷ ngố vậy????-Hoa thắc mắc hỏi

_hì. Tại nhỏ vừa quậy yk như con Quỷ, nhìn cái mặt ngố ngố nên tui nói vậy

_hay nhỉ?vậy thì tui cũng gọi pà là Quỷ ngố Yên nhé

_oke baby. Tùy pà. Thui trưa rồi. về kéo hai ông anh tui xử tui bi giờ

_ủa???hai anh về rồi hả Quỷ ngố

_ừ. Nhanh chớ không ổng xử cả hai luôn á

_ừ

_đi Hoa, Phong-nó kéo hai đứa đi

Nó và Phong rủ nhau đi dạo một vòng thành phố rồi về nhà., trời về trưa nắng gắt nhưng đối với nó có Phong bên cạnh thì cơn nóng tan biến hết, Phong dắt nó lên ngọn đồi hồi nhỏ hai đứa hay ra chơi.

_ngọn đồi này vẫn như ngày nào nhỉ?chỉ có chúng ta là thay đổi thôi-Phong cười hiền nói

_ừm. vẫn đẹp, nắng vẫn chói chang làm sáng cả ngọn đồi. Nhìn kìa!! Cái cây ngày trước chúng ta trồng cũng đã lớn rồi nó có thể cho chúng ta bóng mát đó.

_đẹp thật đấy. à. Quỷ ngố này. Chiều nay chúng ta đi chơi nhé. Tui muốn tham quan lại thành phố.

_oke liền. chuyện gì chứ chuyện này thì tui ủng hộ hai chân hai tay luôn á

_con Quỷ này!!!chỉ giới mỗi cái chuyện này thui

_tất nhiên. À mà thui về đi không là chết với hai ổng á

_ừ. Đi thôi

Phong cầm tay nó kéo đi, làm mặt nó đỏ bừng may là Phong không thấy nếu không là bị chọc chết luôn. Một con nhỏ như nó mà cũng biết đỏ mặt sao??? Chẳng lẽ...nó thích Phong sao. vừa về đến nhà nó lại phải lánh lửa đạn của hai ông anh như muốn thiêu sống nó.

_SAO LÚC NÀO CŨNG LÀM BỌN ANH LO VẬY HẢ???-anh hai nó hét lên

_EM CÓ MUỐN VỀ Ở VỚI PA MẸ KHÔNG HẢ??? CON NHỎ KIA?

_dạ....em....tại...-nó ngập ngừng

_lâu quá không gặp. volume vẫn to như ngày nào nhỉ?-Phong cười trêu hai ông anh của nó

_ủa?thằng nào đây? Nhỏ kia sao cũng dám dắt trai về nhà thế hả?muốn anh nện ột trận không

_anh hai không nhận ra Phong hả?

_Phong???cái tên quen quen.A nhớ rồi thằng Phong hồi nhỏ hay “đắm dài” để mama nó than phiền hoài đúng không?

_anh kì quá đi. Chuyện lâu lắc rồi. giờ anh còn chọc em nữa hả?

_hô hô. Thì ra là cậu à. Anh hai nói vậy thôi chứ không có gì đâu.-anh ba nó cười

_mấy khi gặp được cậu nhỉ? Đi du học về hồi nào???

_em mới về lúc này. Yên ra đón em ạ

_hèn gì con nhỏ thấy anh ở trường lơ luôn là để đi đón cậu à. Thấy hai ông anh chuẩn bị tra khảo Phong iu vầu của nó nên đành lên tiếng

_hihi. Anh hai ơi, Phong mới đi về chắc mệt. anh hai cho Phong lên phòng nghỉ đi nha.

_chưa được. bọn anh chưa hỏi xong mà. Đúng không em trai- anh hai nó nhìn Phong thống thiết.

_dạ....em..hihi

_thôi anh hai đừng chọc Phong nữa. để nó đi lên nghỉ ngơi đi. Mặt em gái chúng ta đỏ bừng rồi kìa-anh ba nó lại trêu nó

_anh ba lại trêu em nữa rồi. không quan tâm mấy người nữa tui đi đây- nó vùng vằng chạy tót lên phòng.

_hihi. Tội nghiệp con nhỏ ăn bị tui này chọc hoài, nhưng mà chọc nó rất vui. Thôi Phong lên phòng đi em, vẫn như cũ nhá.

_dạ. em đi trước chào hai anh ạ

_ừ

5h chiều.....

-Quý ngố xong chưa lâu vá ik àk-Phong ở ngoài cửa rên rỉ.

-Chờ tí ik.không cóa tính kiên nhẫn j hết ák.

-Ai biểu lâu vá chi hơn 1 tiếng đồng hồ rồi chứ ít j nữa

-Xong rồi nèk!-Noá mở cửa phòng bước ra nhìn Phong cười.Nhìn nóá rất đẹp,1 bộ váy màu hồng phấn kết hợp với 1 vài phụ kiện nhỏ đi đôi với đôi giày búp bê màu trắng làm tôn lên nước da trắng ngần của nóá.Hai má nóá ửng hồng khi thấy Phong cứ nhìn nóá mãi....”Chẳng lẽ mặt mình xấu lắm hả tar?hay là bị dính cái j”.Noá quay lưng định chạy vào phòng thay bộ khác nhưng đã bị Phong kéo tay lại.

-Ê!Đi đâu đấy?

-Đi thay đồ

-Sao lại thay đồ này đẹp màk.

-Cậu cứ nhìn tui mãi ,tui tưởng cậu thấy tui xấu nên tui vào thay đồ khác- nóá chu mỏ mặt phụng phịu nói.

-Không hôm nay nhìn cậu dễ thương lắm không xấu chút nào cả.

-Thiệt hả?

-Tui nói thiệt chứ giỡn với cậu làm j .Thôi đi nào muộn rồi.

-Ukm .hjh

Noá với Phong tạm biệt 2 ông anh của nó rồi ra khỏi nhà.Phong chở nó tới 1 nhà hàng rất đẹp và sang trọng.

-Này ! Gọi món ăn đi chứ sao cứ ngồi đó à?

-đẹp wá .Hìn như ở đây mới được xây lại thì phải chứ hùi nhủ tui mìn đi đâu có đẹp như bây giờ đâu.

-Ukm.Thôi gọi món đi tui đói lắm rồi.

-Noá cầm thực đơn lên xem và cười 1 cách nham hiểm khiến Phong và chị phục vụ toát mồ hôi hột.Koi thực đơn xong nó ngược lên nhìn chị phục vụ nói:

-Chị choa e 1 đĩa cua,1đĩa tôm hùm,1 đĩa lòng,1 nồi lẩu,1tô súp cua nửa nhaz chị!

-Quý khách đợi tí đồ ăn sẽ có ngay—vừa dứt câu chị phục vụ quay lưng đi.

-Này cậu ó ăn hết không mà gọi nhiều đồ ăn dữ.

-Ăn hết chứ sao không nhưng tôi không biết cậu có đủ tiền để trả không thôi – nó trêu Phong.

-Eò!Không đủ tiền thì choa cậu ở lại rửa chén trừ nợ.

-Cậu đang mơ đấy àk.Cậu không mang tiền thì tự mà ở lại rửa chén nhá.

-kagakaka.Nhìn cái mặt cậu bây giờ ngổ thiệt.

-Đồ ăn của quý khách đây ạ chúc quý khách ngon miệng—Chị phục vụ bưng thức ăn ra và nói.

-Em cảm ơn chị nhé!

Nó cầm cúi ăn mà không để ý tới xung quanh. Ăn như 1 con Heo khiến mọi người xung quanh khó chịu, nhưng riêng Phong, cứ ngồi cười nó quài à. Khiến mấy pà ngồi xung quanh cũng phải ganh tị với nó.

__làm gì cười quài vậy???không lo ăn đi-nó nhìn Phong hỏi

__mắc cười con Quỷ ngổ này quá đi. Nghĩ sao vô nhà hàng mà ngồi ăn không có ý tứ gì hết á

__sao đâu???đói thì ăn thôi. Chẳng lẽ phải giống mấy cô tiểu thư là ăn từng muỗng à. Ăn kiểu đó biết chừng nào mới xong. Chúng ta còn phải đi chơi nữa chứ bộ- nó lý luận bằng cái mỏ đầy hải sản

__hihi. Thôi ăn nhanh đi rồi ta đi chơi tiếp. Quỷ ngổ muốn đi đâu tiếp theo nà

__ừm....để xem nào..A có rồi bar Phương Nam nhá

__ừm....OK

Phong đậu chiếc xe mui trần đen vào vệ đường, khiến bao nhiêu người cũng phải suýt xoa sao mà xe đẹp người cũng đẹp nữa là sao. Cũng đúng thật, hôm nay Phong mặc bộ vét đen trông rất lịch lãm, bình thường đã cuốn hút giờ lại càng cuốn hút hơn nữa.

__đi thôi Quỷ ngổ

__ừm. mà nè sao mí người nhìn ông dữ dằn Phong- nó hỏi Phong

__tại tui đẹp trai quá chứ sao???con Quỷ này ngốc quá

__ờ. Điều đó thì chấp nhận được. hihi

Phong kéo nó đi, tiếng nhạc sập sình loại dance mạnh khiến cả quán ai nấy cũng đều lắc lư theo nhạc.Phong bước vào đều khiến mọi người phải ngược nhìn vì nụ cười như thiên thần đó. Và cũng ganh tị với nó vì sao cậu chỉ cười với nó mà thôi.

_lại đây ngồi nè Quỷ

_ờ. Nhạc mạnh quá à. Nhưng mà chắc không sao đâu

_ở đây đợi tui 1 lát nhé. Cầm đi đâu đấy Quỷ ngốc-vừa dứt lời Phong đứng dậy bỏ đi. Nó không biết Phong đi đâu nhưng cũng ngoan ngoãn nghe lời, ngồi đó.....5'.....10'.....nửa tiếng...lâu quá à. Nó bắt đầu cảm thấy sợ hãi, vội vàng đứng dậy tìm lối để ra ngoài, nhưng vì không cẩn thận đã va phải 1 tên côn đồ nào đó...

_cho tui xin lỗi. tui không cố ý- nó cúi đầu xin lỗi rồi bước đi. Nhưng....nó đã bị giữ lại bằng 1 bàn tay thô bạo của tên côn đồ đó.

_nào, đi đâu vậy cô em ở lại chơi với tui anh tí đã phải không tui bây-tên đó quay sang bọn đàn em cũng đang ngồi bên cạnh vài người phụ nữ

_dạ. đại ca nói có lý. Con nhỏ này cũng “ngon” á đại ca- 1 tên đang vuốt ve người đàn bà của hắn nói

_trời. mấy cái người này vô duyên nhĩ??bỏ ra coi- nó hất tay tên đó ra.

_con nhỏ này láo nhĩ????đại ca nè. Trong này xử không tiện, chúng ta ra ngoài đi

_oke- dứt lời tên côn đồ đó siết mạnh tay nó kéo nó đi ra ngoài

Tên đó cùng bọn đàn em đưa nó vô cái hẻm gần đó, không 1 bóng đèn điện, nó sợ..không phải vì nó sợ bọn côn đồ đó mà là nó sợ bóng tối, cái bóng tối này làm cho nó không thấy gì cả.

_mấy người....định làm gì tui. Đừng tưởng tui sợ nhé. Có ngon thì ra đường lớn mà đánh. Dắt tui vô đây làm gì chứ-giọng nó run run như sắp khóc

_cô em đừng giả bộ không biết nữa. ghìen bọn anh nên mới đụng vô bọn anh mong được bọn anh để ý tới hả??bây giờ thì thực hiện được mong muốn rồi nhé-tên đó cười đầy nham hiểm. từ từ tiến lại gần nó, ép sát nó vào tường, nó cố vùng vẫy nhưng không được, tên đó giữ tay nó quá chặt. nó cảm nhận được hơi thở của tên đó đang rất gần nó. Sợ quá nó hét lên:

_ĐỪNG MÀ. TRẦN PHONG ƠI!!!

“BỐP”- sau tiếng hét của nó là 1 tiếng bốp vang lên và tiếng rên rỉ của một tên nào đó.

_puông cô ấy ra-1 giọng nói lạnh lùng cất lên

_mày là thằng nào???

_tao là thằng nào thì mày biết làm gì. Còn bây giờ thì hãy thả cô ấy ra nếu không thì đừng trách tao vô tình nhé

_haha. Này nhóc mày là ai thì tao không biết nhưng nếu hôm nay mày gặp tao thì số mày coi như hết rồi nhé

_chưa biết đâu à ngen-vừa dứt câu một tiếng bốp lại vang lên tiếp sau đó lại một tên ngã quỵ nữa

_nhóc con mày cũng giỏi nhĩ???- tên đó từ từ buông nó ra_cô em đợi anh tí nhá để anh xử thằng nhóc này đã nha.

Qua giọng nói và cách nói chuyện bằng cái tính lạnh lùng và kiêu ngạo đó thì nó đã biết đó là người mà nó ghét nhất đó là....Dương(hichic, mn đoán được hết rồi)

_là anh phải không tên kiêu ngạo kia

_ngoài tui ra thì còn ai ngu mà đi cứu cô nữa chứ- vừa đánh hắn vừa mĩa mai nó

_ý anh là người ta không thêm cứu tui à. Xì.

_giờ này mà còn nói kiểu đó nữa không mau kiếm chỗ nào mà trốn đi, đồ ngốc

Nghe hắn nói nó mới chợt nhớ ra, vội vàng kiếm chỗ trốn, nó chạy ra sau hắn nép vào góc tường cố căng con mắt ra quan sát. Tình hình có vẻ không ổn tên côn đồ đó đã gọi thêm người nên hắn đánh không lại và thế là.....

5. Chương 5

Và thế là 36 kể chuồn là thượng sách. Hấn cầm lấy tay nó kéo đi. Cả hai chạy một hồi, sau khi đã ra khỏi chỗ nguy hiểm hấn buông nó ra thở hồng hộc

_hộc...hộc...anh chạy gì nhanh quá vậy...-nó thở dốc nói

_không chạy nhanh thì cho bọn nó bắt được à. Sao cô ngốc quá vậy hả

_ờ hen. Nhưng mà sao anh không ở lại cho bọn nó một trận mà chạy vậy

_nghĩ sao vậy. cô không thấy thằng đó kêu toàn mấy tên mập như “hêu” để à. Tui đánh được nhưng không lại cả đám, sợ cô nguy hiểm nên mới dùng thủ thuật của người xưa đó là 38 kế chạy là thượng sách

_hahaha. Đồ ngốc không phải là 38 kế mà là 36 kế nghe chưa đồ ngốc

_cô ngốc hơn tui thì có á. Bình thường thì dữ như “chằn” vậy mà gặp bọn đó lại làm ra vẻ tiểu thư. Xí-hấn mỉa mai nó

_tui đâu có sợ bọn nó tại tui sợ bóng tối thui chứ bộ.-nó biện minh

_ờ, vậy sao lúc đó không áp dụng thủ thuật 38 kế....

_ĐÃ BẢO LÀ 36 KẾ MÀ-nó pực pội hét toáng lên

_ờ...ờ...36 thì 36 làm gì ghê vậy...á...ui da

_sao vậy???

_hình như tui bị thương rồi, hồi nãy bị chém hai nhát. Đau quá à

_hix. Cho tui so-ry ngen. Tại anh cứu tui mà bị thương như vậy???

_thôi....không..sao..đâu-hấn thở dốc

Nó mất chữ A mồm chữ O khi thấy máu dưới chân nó, máu chảy nhiều lắm luôn._máu kìa, nhiều quá. Anh không sao chứ tui đưa anh đi bệnh viện nha.

_thôi!!!cô đưa tui về nhà rồi băng bó cho tui là được rồi. không cần đi bệnh viện đâu

_ừm. căn nhà lần trước hả???

_ừm....

Nó bắt taxi rồi đỡ hấn lên xe, trời cũng đã về khuya, gió se lạnh. Nó đỡ hấn làm cái váy trắng cũng dính đầy màu máu. Cảm thấy hấn càng ngày càng yếu đi, không thể chịu đựng nổi nữa, nó hối chú taxi

_chú ơi!!!lái nhanh dùm cháu được không ạ. Bạn cháu sắp không chịu được nữa rồi.-nó gần như sắp khóc _anh không được chết đâu, anh mà chết chắc tui ân hận cả đời vì đã để anh cứu tui á

_nhanh rồi đấy cháu, nhanh nữa là bọn “cớm” hỏi thăm bác cháu ta đấy

_kệ đi bác, có gì cháu chịu cho. Lái nhanh tí đi chú

Thấy nó hối giữ quá bác tài xé tăng tốc độ và thế là...

_huyết-tiếng thổi kèn của mấy chú “cớm” đề nghị đưa xe lên lề vì vượt quá tốc độ

_mời anh chị xuống xe

_huhu...chú ơi....bạn cháu sắp chết rồi. phải mau cứu bạn cháu thôi chú à. Không cứu là cháu hối hận mà chú cũng hối hận đấy ạ. Huhuhu- nó giả vờ(y như thiệt)

_Ồ.....chú...chú....thôi được rồi chỉ lần này thôi nhé. Chú cũng không muốn bạn cháu khi chết đi về kiếm chú để “báo thù” đâu.-thấy nó khóc sụt sùi cùng với bộ váy từ màu trắng chuyển đỏ chú “cớm” cũng thấy động lòng.

_vâng ạ. Cháu cảm ơn chú nhiều-nó cười tươi, khóe mắt còn ướt ướt trông đáng yêu cực kì

Thế là chú tài lại tiếp tục cuộc hành trình về nhà hần.

_cô đóng kịch....cũng..giỏi đấy...

_nhiều chiện. ngủ đi. Sắp tới rồi, bị thương mà còn ý kiến linh tinh

Cuối cùng cũng đã đến cái ngôi biệt thự đẹp đẽ của hần. thấy nó tội nghiệp nên chú taxi cũng không lấy tiền mà có lấy nó cũng đâu có tiền trả hôm nay nó mặc váy mà. Nó bấm chuông cửa, chả thấy ai ra. Bấm lần nữa vẫn vậy

_đừng...bấmnữa ...không có... ai ở... nhà đâu. Chìa khóa... nè

_nhà to vậy mà không có ai à. Sao kì vậy- nó mở cửa rồi đỡ hần vào nhà._anh ngồi đây nha, tui đi lấy hộp y tế à mà hộp y tế ở đâu vậy

_trong,,bếp...-hần lại thở dốc

Nó chạy vụt đi và quoy lại với hộp y tế trên tay. Bằng bó cho hần xong, thấy đã ổn nó hỏi:

_nè. Hốt boy cậu đỡ chưa

_ đỡ rồi. Mà kêu tên tui đi. Đừng có kêu vậy???

_ừm. hihi. Anh đỡ chưa???đói không???tui nấu gì cho anh ăn nhá

_ừm. được đấy, đừng có bỏ độc vào là được rồi, tui chưa muốn vô viện nằm đâu

_hay tui cho cậu vô viện ngay bi giờ luôn nhé. OK-nó giờ nắm đấm hăm dọa hần

_thui thui cho tui xin đi. Con gái gì mà giữ như chằn á

_kệ người ta. Không giữ để mấy người ăn hiếp à

_chả giống con gái tí nào

_kệ tui. Nói nữa tui vừa cho anh nhập viện vừa nhện đói luôn đấy

_tui không nói nữa là được chứ gì???đi nấu đi nha. Hihi

Hần nở một nụ cười đẹp như “đười ươi”(ngược lại nhá.hihi)làm cho nó đỏ mặt chạy biến đi vào bếp. một lát sau, nó quay lại với tô mì gói trên tay

_nè!!!anh ăn đi. Dở thì ráng mà chịu đi ngen

_ờ. Cảm ơn ngen

_khỏi cảm ơn. Pữa sau trả tui tiền chăm sóc anh là được rồi

_hả????cô ham tiền vậy á hả????vì ai mà tui như thế này chứ hả???

_nhưng tui cũng có cứu anh thoát khỏi cơn sắp chết mà.ai tui không lấy chứ nếu là anh thì tui phải lấy

_ủa sao kì vậy tui cũng là con người mà

_thì tui có nói anh là con gì khác đâu. Chẳng qua là anh kiêu ngạo quá, lại mắc thêm cái bệnh chảnh nữa nên tui mới lấy

_axax. Kì quá đi

_nói nhiều quá. Yk như ông “tám”-nó lè lưỡi trêu hần

_vậy thì giống ai kia thui. Yk như bà “tám”-hần trêu lại

_nhưng bà “tám” không mắc bệnh chảnh như ông “tám”

_ơ...hix

_cứng họng chưa cứng. Thui ăn đi

_mì cô nấu cũng ngon đấy chứ, có bỏ độc không-hần ăn một miếng nói

_khỏi lo tui chưa muốn ám sát anh đâu

_sao hiền vậy. cô hiền trông đáng yêu lắm á. Giữ giằng nhìn yk như con quỷ lại quấy phá nữa

_kệ người ta ngen. Liên quan gì tới mấy người đâu. Vô duyên-nó chu mỏ cãi lại nhìn đáng yêu cực nhưng mà yêu không dễ đâu nhá

_ờ. Cô là 1 con Quỷ , Quỷ ngốc

_ờ. Cô là 1 con Quỷ , Quỷ ngốc. haha.-hắn vừa nói dứt câu thì bỏ chạy

_hả??anh vừa mới nói cái gì á. Anh còn biết là chỉ có một người được gọi tui là Quỷ không hả?anh đứng lại coi.tui mà bắt được tui giết anh luôn.

_tui ngu tui mới đứng lại á. Đứng lại cho cô đánh tui hả?tui bị thương nhưng vẫn chạy nhanh lúm đấy nhá(sung ghê). Đờ Quỷ ngốc

Nó biết cứ dùng chiêu đuổi kiểu này thì không thể bắt được hắn, vì sức chạy của nó không có lại hắn cho dù hắn có bị thương đi chăng nữa, thế là cô nàng chơi chiêu “mỹ nhân kế” (hô hô)

_huhu. Mấy người quá đáng ngen. Thấy tui hiền ăn hiếp, biết tui chạy không lại rồi mà còn bắt tui đuổi theo-nó sục sùi

_Ồ.....thui cho tui xin lỗi đi. Tui không sợ trời không sợ đất chỉ sợ mỗi con gái khi khóc thui đấy. nín đi-thật không ngờ 1 hot boy lạnh lùng và kiêu ngạo như vậy cũng có điểm yếu

Nó thấy hắn lại gần năn nỉ nó thế là con Quỷ đội lốt thiên thần lại xuất hiện túm lấy cổ áo hắn mà đánh túi bụi vào lưng hắn.

_bốp...bốp. kaka . tui là Quỷ đấy thì sao. Tui là Quỷ để đánh anh đấy. nhưng tui không ngốc phải không hả???

_Ặc! cô đúng là đồ cáo già(câu này quen quen. Ai cho chôm chĩa của t/g vậy?)cô nên nhớ là tui đang bị thương á nha

_mặc kệ anh. Cho anh chết luôn đi. Tui mừng á. Ai biểu chọc tui chi. Xí

_haiz. Giờ có cho tui ăn không nè. Tô mì nỡ hết rồi với lại cái bụng của tui cũng đói meo rồi nè

_ờ. Thui ăn đi

Nó và hắn cứ thoải mái trêu đùa nhưng không hề biết rằng ở một nơi nào đó có 3 người đang rất lo cho nó. Không biết nó ở đâu, có gặp nguy hiểm gì không?

_tại sao cậu lại đưa em gái tôi vô đó rồi lại bỏ nó mà đi hả??-anh hai nó hét lên và rất lo lắng

_em xin lỗi anh. Em không cố ý. Em định ra kêu anh DJ đổi lại nhạc nhẹ vì nghe Quỷ ngốc nói nhạc mạnh quá. Nhưng ai dè đang đi thì em bị một đám phụ nữ lôi đi em không có cố ý đâu anh à.-Phong nói bằng giọng hối lỗi

_thôi anh hai à. Em nghĩ Phong cũng không cố ý để lạc mất cục cưng của tui mình đâu anh đừng trách Phong nữa. điều quan trọng lúc này là phải tìm ra cho bằng được cục cưng.

_chú ba nói cũng có lý

_em đã huy động anh em rồi. bọn nó đang truy lùng từng góc ngách chắc sẽ mau tìm ta Quỷ ngốc thôi ạ

_ừ. Thôi bọn anh ra ngoài đi loanh quaoanh xem sao???

_dạ

Tối hôm đó nó phải ngủ ở lại nhà hắn, hắn ngủ dưới đất nó nằm trên giường(nhà rộng mà không chịu qua phòng khác ngủ)Tình hình là không biết phải ngủ thế nào vì nó sợ bóng tối nên phải bật điện, còn hắn thì khi bật điện không thể ngủ được.

_nè. Cô tắt điện đi được không????khó chịu chết đi được-hắn khó chịu nói với nó

_không được. nếu muốn tắt điện thì chờ khi tui ngủ say rồi tắt

_vậy sao cô không qua phòng khác mà ngủ??

_nhà lạ. tui không ngủ một mình được

_cô ngủ gần tui không sợ tui làm gì cô à??

_anh mà dám làm gì tui. Làm gì tui là tui chém anh liền

_haiz. Cô ngủ đi

Hắn kéo chăn lên che hết người lại để không thấy anh sáng, nó dần dần cũng thiếp đi, một đêm khó nhọc trôi qua thật nhanh. Cho đến sáng hôm sau, khi mặt trời vừa ló dạng sau hàng cây thì cũng là lúc nó phải dậy để...” đi học”

_ê. Dậy đi. Mặt trời lên tới đỉnh núi rồi kìa

_** ơi. Cho con ngủ tí nữa đi. Hôm qua con không ngủ được tí nào hết

_ai là ** của cậu chứ hả mau dậy đi, còn phải đi học nữa mà-nó bực bội kéo hẳn dậy

_bỏ ra coi mới sáng đã “sủa” rồi.-hắn giằng mạnh tay nó ra rồi nằm xuống ngủ tiếp.

_ANH MÀ KHÔNG DẬY LÀ TUI CHO ANH BAY KHỎI HÀ ANH LUÔN Á-nó bức xúc (coi chừng bức nút) hét vào tai hắn

_hả???cái gì???cái gì bay, máy bay rơi trên nhà chúng ta hả???

_máy bay gì ở đây nữa???-nó ngẩn tò te vì câu nói của hắn

_máy bay gì ở đây nữa???-nó ngẩn tò te vì câu nói của hắn

_ủa???chứ không phải cô kêu có máy bay rơi à

_anh điên à. Vô rửa mặt rồi chuẩn bị đi học kìa.

_ờ-hắn đứng dậy rồi chạy vô nhà tắm.

Bất chợt nhu chợt nhớ ra được một điều gì đó nó chợt hét lên

_THÔI CHẾT RỒI!...-hắn nghe thấy nó la tưởng chuyện gì nên cũng chạy ra hỏi

_có chuyện gì vậy???cô đau ở đâu à. Sao la to giữ vậy???

_chết tui rồi. hôm qua tui quên điện thoại cho hai ông anh rồi cả Phong nữa. lần này là chết tui rồi. còn một chuyện nữa là...ĐỒNG PHỤC-đang nói bình thường bỗng nhiên nó hét toáng lên

_làm tui hết hồn . chuyện kia tính sau đi còn chuyện đồng phục thì tui cho cô mượn được chưa

_anh làm sao mà có đồng phục con gái được. chẳng lẽ anh là....bê đê hả???

_ax. Cô đang nói cái gì vậy hả????nhìn tui phong độ, đẹp trai thế này mà bảo tui là bê đê à

_nghe lắm, chứ tại sao trong nhà anh lại có đồ của con gái chứ lại là đồng phục trường chúng ta nữa

_trời. đồ của.....-hắn ngập ngừng, không dám nói là của Thùy Lâm, không thì nó lại nghĩ bậy cho hắn nữa của ai....

_của...của...của chị tui á.

_chị anh à. Sao tui không biết ta, kì quá vậy

_chị của tui sao cô biết được. đây là đồ của bà chị họ tui, phòng của pả ở trên lầu á

_vậy hả???ờ mà thui kệ bà chị gì gì đó của anh đi. Giờ tui phải đi học trướ đã không biết tí nữa hai ông anh của tui với Phong sẽ làm gì tui nữa

_Phong...Phong nào???

_bạn tui. Mới về nước. anh không biết đâu hỏi chi cho nhieu
 _ờ. Để tui lên lầu lấy đồng phục xuống cho cô-hắn vừa dứt câu thì mở cửa bước đi
 Một lát sau hắn quay lại với bộ đồng phục trên tay, đưa cho nó
 _nè!!!mặc vô đi. Chắc vừa đó
 _ờ. Thak anh nha
 _không có gì nhanh rồi đi đi
 _đi đâu???-nó ngơ ngác hỏi cái mặt ngu thấy ớn luôn
 _đi học. cô đi bộ đi chứ bắt tui chở à.
 _chứ sao nữa???anh phải con trai không vậy hả???
 _tui là con trai chứ chẳng lẽ con gái
 _con trai mà không ga lăng tí nào. Thôi được rồi đi thì đi. Nó bỏ đi
 _ê tui giỡn mà. Ê ê.....-hắn chạy theo nó gọi ý ới

6. Chương 6

Cuối cùng sau một tí thời gian vật lộn với cơn giận của nó thì nó cũng đã dịu cơn tức. hắn đưa nó tới trường. vừa bước xuống xe nó đã bị “tấn công”. Một đám con gái chạy vô xô đẩy chen lấn làm nó mất thăng bằng nên đã tiếp đất rất dễ dàng. Vừa lúc đó xe của hai ông anh nó và xe của Phong cũng tới, thấy nó bị ngã liền chạy lại đỡ nó lên. Ông anh hai của nó thấy em gái “iu vấu” của mình té bực bội hét lên

_trật tự coi. Làm gì ồn ào quá vậy???
 Thấy anh hotboy của trường khó chịu đám con gái cũng sợ sệt im lặng rồi tự động rút.
 _em không sao chứ???có bị đau ở đâu không-anh ba nó hỏi tỏ vẻ rất lo lắng
 _dạ em không sao ạ
 _hôm qua cậu đã đi đâu vậy Quý ngố-Phong bị giờ mới lên tiếng
 _tui...tui...
 _cô ấy ở nhà thôi-hắn lên tiếng vẫn giữ nguyên cái vẻ lạnh lùng vốn có
 _CÁI GÌ???-hai ông anh của nó và cả Phong nữa đồng loạt hét lên
 _gì là gì???cô ấy ở nhà thôi chứ không có đi đâu hết á. Đừng có lo
 _không lo sao được . cậu và em gái chúng tôi có quan hệ gì với nhau mà nó lại ở nhà cậu chứ???
 _hôm qua cô ấy bị bọn côn đồ bắt đi. Tui chạy theo cứu nên tui bị thương..cô ấy đưa tôi về nhà..thế thôi
 _em bị bọn côn đồ bắt đi à. Em giỏi võ lắm mà chẳng lẽ không hạ được bọn nó
 _dạ được. nhưng...nhưng mà...em sợ bóng tối..bọn nó đưa em vào hẻm tối- giọng nó run run như sắp khóc
 _anh hiểu rồi. chuyện qua rồi em gái-anh hai nó ôm nó vào lòng
 _cảm ơn cậu vì đã cứu bạn tôi-Phong tiến tới chỗ hắn cười
 _không có gì...ủa..trông cậu quen quen...Phong!!phải Phong không???
 _ờ. Tui là Phong. Cậu là....Dương!!!Dương phải không???
 _ừ. Đúng rồi lâu quá không gặp đẹp trai ra nhiều nhi???-Dương cười cười trêu Phong
 _cậu cũng đâu có khác gì tui. Vẫn đẹp hơn nhiều mà

_hai người quen biết nhau hả?-nó tò mò hỏi hẳn

_ừ. Bọn tui là bạn thân với nhau từ lúc nhỏ

_trùng hợp quá. Lại gặp nhau ở đây nhỉ???-hắn cười nói

_thôi. Định đứng đây hàn huyên tâm sự cho đến khi vô lớp luôn à

Giới thiệu nhân vật tí nha mn:

Nó là con cùng cha khác mẹ với hai anh của nó nhưng mà vẫn rất yêu thương nó, mẹ của hai anh nó cũng đối xử với nó chẳng khác gì con ruột.

-Nguyễn Quân(ken):anh hai nó, là người sống vui vẻ, lạc quan. Sống ở nước ngoài nhưng vẫn thích ở VN, con cả của tập đoàn kinh doanh nhà họ Nguyễn lớn thứ nhất thế giới. Có một điều đặc biệt: rất dịu dàng đối với con gái nhưng khi nổi giận thì....”ý ẹ”

-Nguyễn Quang(key):anh ba nó, là em của ken trái hẳn với tính cách của anh mình, rất lạnh lùng chỉ vui vẻ đối với em gái và anh trai của mình.

-Trần Phong:bạn từ nhỏ của nó, lúc nhỏ vì một lý do nhỏ mà phải đi nước ngoài sinh sống, luôn vui vẻ, hòa đồng, kute, thương nó. Là con của bạn thân cha nó, có hôn ước từ nhỏ với nó.

_hô hô. Được mấy hotboy của trường này đi cùng mà xấu hổ gì chứ. Xương thí mộ lun á. Tui muốn cũng chưa được nè.

_thui thui. Cho tui xin đi. Đi với mấy ông đó kì thí mồ lun. Ai cũng xấu quất có mình Phong của tui đẹp làm thấy tội cậu ấy ghê

_axax. Pà nghĩ sao vậy???trong đó ai cũng là hotboy của trường hết á nha

_kệ. tui không quan tâm

_trật tự các em. Lớp chúng ta có học sinh mới nữa nè. Lần này là botboy nhé-tiếng cổ giáo vừa gõ cây thước rầm rầm vừa nói(khiếp)

_w0a!!!w0a!!!!-ánh mắt hám trai của đám con gái lớp nó hét lên

_đẹp quá. Phải cái bạn mà hồi sáng đi chung với mấy anh hotboy không???nhìn thể này đẹp thiệt á-tiếng con nhỏ lớp trưởng.

_thôi nào cả lớp. em làm bạn sợ bây giờ

_không sao thưa cô. Các học sinh lớp cô đặc biệt là các bạn nữ rất dễ thương ạ

_w0a...w0a..cậu ấy khen chúng ta dễ thương kìa

“RẦM”-một tiếng động long trời lở đất vang lên giữa một rừng người. tiếng động đó khiến cả lớp im bất mắt hướng về phía nó.

_trật tự được không mấy bạn. tui cần ngủ một lát-cái giọng lạnh lạnh ghê ghê của nó phát ra

_ờ....ờ...-cả lớp đứa nào cũng ờ ờ cho qua.

_em giới thiệu cho cả lớp đi

_mình là Trần Phong. Rất vui được làm quen với mọi người.

_em muốn ngồi đâu???-cô giáo hỏi Phong

_cô cho em ngồi cạnh Quý ngố của em được không ạ???

_Quý ngố..

_Quý ngố nào vậy???lại là của cậu ấy nữa.là con nhỏ nào vậy??-cả lớp bắt đầu xôn xao lên về cái người mà Phong vừa nói

_ý...em nhầm ạ. Cô cho em ngồi cạnh bạn Mỹ Yên ạ-Phong gãi đầu cười

_thỳ ra là cô ta...con nhỏ cóc ghẻ đó hết anh Dương giờ lại tới anh Phong..hứ-cả lớp lại bắt đầu xôn xao
_nhưng mà cạnh Yên có Hoa rồi

_thưa cô!!!em không nhường đâu ạ-Hoa đứng dậy nói

_bạn nhường tôi đi dù gì tôi cũng là học sinh mới mà-phong cười nói

_không. Đi chỗ khác mà ngồi-Hoa cương quyết

_thôi nào Hoa. Em lên bàn trên ngồi nhé-giọng cô giáo rất dịu dàng nhưng cũng đủ làm Hoa sợ

_vâng ạ-Hoa thu dọn đồ rồi đứng lên không quên cho hắt một cái lườm đầy khó chịu

Sau khi đã ổn định chỗ ngồi, cô giáo nói với lớp trưởng

_lớp trưởng. em không được để ai ăn hiếp bạn mới nhé

_VĂNG Ạ!!!-cả đám vịt hí hửng hét lên

Nó thì vẫn nằm ngủ như không có chuyện gì xảy ra, giờ ra chơi Hoa quaoay xuống gọi nó ý ới luôn nhưng nó....vẫn ngủ như chết. Phong cười rồi thì thầm vào tai nó cái gì làm con nhỏ đang ngủ bỗng bừng ngồi dậy mở mắt thao láo luôn

_mở mắt to giử, coi chừng rớt luôn bị giờ-Phong cười nói với nó

_công nhận mắt bà to như..."mắt bò"-Hoa trêu nó

_kệ tui. Tui đói bụng quá à

_kệ bà-đồng thanh tập 1

_tự nhiên bắt chước tui-đồng thanh tập 2

_sao hai người nói giống nhau quá vậy???có hẹn trước không đó-nó cười

_không có. Là cô ta/cậu ta bắt chước tui chứ bộ-đồng thanh tập 3

_đó, thấy chưa. Còn đổ lỗi cho nhau nữa. hô hô

_tui không thềm nói với bà. Tui đi ngủ đây-Hoa không thềm đôi co nữa nằm xuống bàn ngủ luôn

Vừa lúc đó, hai ông anh nó qua gọi Phong, thế là nó chỉ có một mình. "haiz. Đi lang thang thôi. Mấy người đó được mấy em chăm sóc rồi. mình khỏe. hô hô" nó đứng dậy đi lang thang ra ngọn đồi sau trường " chắc hẳn biến đi với mấy ông kia rồi. cũng được có chỗ yên tĩnh để ngủ, vui ghê.

_ở đây mát thiệt-nó dang tay ra nhắm mắt lại tận hưởng cái không khí trong lành, mát mẻ

_cô đừng có dang tay kiểu đó, vướng hết cả lối đi của người ta.

_ơ...cái tên này hay nhỉ????chỗ này là chỗ công cộng chứ có phải của riêng anh đâu

_tui mua nó rồi. Vậy nó là của tôi được rồi chứ???

_ơ...anh...anh...mặc kệ à của anh tôi cứ thích như thế này đây thì sao nào???-nó chống nạnh nhìn hắt

_cô trông thế này giống mấy bà đi đánh ghen quá-hắn vẫn giữ nguyên cái vẻ lạnh lùng đó nói với nó

"BỐP"_chết anh nè. Dám kêu tui giống mấy bà đi đánh ghen hả???sao lúc nào anh cũng quấy rồi tui hết vậy hả???anh có biết anh chẳng lăm không hả???

_tui chẳng vì tui đẹp. thì đã sao nào co liên quan gì đến cô đâu. Lo mà trả đồng phục cho tui đi

_không trả đây. kêu chị họ anh tới gặp tui rồi tui trả. Hứ

_chị tui làm gì có ở đây mà trả chứ

_tui không biết. anh tính sao thì tính đi

_thì ra là cậu lấy đồng phục của tui cho con nhỏ dơ bẩn này mượn ư-giọng của một con nhỏ đánh đá lên tiếng_ê con nhỏ dơ bẩn kia, tao tặng ày luôn bộ đồng phục của tao đây. thứ như mày mặc vào hay chạm vào đồ của tao thì tao đã thấy gớm giếc rồi

_cô nói đủ chưa???tôi thì sao hả???tôi dơ bẩn à, cô sạch sẽ lắm hả??? theo tôi nghĩ thì cô còn dơ bẩn hơn tôi gấp trăm gấp ngàn lần á-nó bức xúc lên tiếng_còn anh nữa. tại sao lại lấy đồ của cô ta đưa cho tui mượn chứ cùng lắm thì cứ nói thẳng ra đi việc gì phải giấu như vậy???

_mày im đi. Mày không có tư cách nói anh Dương của tao như vậy???-con nhỏ đó lên tiếng

Thôi đi Thùy Lâm tôi không thích cô gọi tôi như vậy đâu-Dương bực bội nói

_ý anh là gì anh sợ con nhỏ này hiểu lầm em với anh à, sợ nó ghen à.

_nè. Nói xong chưa cô tưởng cô là ai hả????tui với cậu ta không có gì hết đừng có nói kiểu đó nha.

_không có gì mà hện nhau ra đây à. Tưởng tôi dễ tin mấy người lắm nhỉ???

_thôi. Cô đừng đôi co với cô ta nữa nếu không cô có chuyện gì tui không biết phải nói sao với hai anh của cô đâu-hắn cầm tay kéo nó đi

_puông ra coi, tui phải nói chuyện cho rõ với cô ta chứ

_mệt quá-hắn nói rồi bế sức nó lên yk như bế heo ra chợ bán

Nó kêu hét, la inh ỏi, hắn vẫn không thả nó xuống. nó không thoát khỏi hắn được vì hắn trói tay nó quá mạnh. Thế là cô nàng đành ngoan ngoãn chờ đợi thời cơ để thoát khỏi cái tên “chảnh” này. Hắn với nó cứ như vậy cho đến khi hắn đưa được nó vào lớp an toàn thế là nó lại được một phen nổi tiếng. vừa thả nó xuống và hắn đi về lớp thì.....một đám vịt lại bao quanh nó hỏi này hỏi nọ

_TRÁNH RA. CHO TUI YÊN ĐI, MỆT MẤY NGƯỜI QUÁ-nó bực mình hét lên khiến cả lớp im bật đến nỗi con muỗi đang bay cũng phải dừng lại luôn

Thấy nó bực bội như vậy cả lớp cũng thôi không quấy rầy nó nữa, ai nấy tản ra về lại chỗ của mình. Riêng nó cảm thấy rất khó chịu vì cái hành động quái lạ của hắn “sao hắn ta lúc nào cũng phá mình hết vậy, không nổi tiếng chuyện này thì nổi tiếng chuyện khác. Bộ hắn muốn mình chuyển đi khỏi cái trường này hắn mới thôi phá mình à. Thật không thể chịu nổi mà...tên chảnh kia tui nguyện rửa anh” nó thầm nguyện hắn khiến hắn đang ở xa cũng có cảm giác rợn người.

_khiếp!!!cái volume của bà to nhĩ. Tui đứng ngoài kia nghe rõ luôn-Hoa trêu nó

_ờ thì....ủa???chứ không phải bà ngủ hả???-nó tròn xoe mắt nhìn con bạn iu đầu

_cái lớp như chợ thế này sao mà tui ngủ được chứ, nhưng may thay khi không ngủ tui lại được xem một đoạn phim khá hay. Hô hô-Hoa cười nữa miệng đầy nham hiểm nhìn nó

_thôi ngen tui không muốn nhắc tới chuyện đó nữa đâu á. Nãy giờ tui bị cái đám “bà tám” kia hỏi thăm là tui mệt mỗi lắm rồi á

_thì ai nói gì đâu-Hoa lảng đi chuyện khác

Vừa dứt lời tiếng trống vào lớp vang lên, thế là tiết học lại bắt đầu. nó nhìn quanh chả thấy Phong đâu, hỏi Hoa thì Hoa bảo không biết, nó thấy lo lắng vì Phong chưa bao giờ cúp tiết cả mặc dù là đi học cho vui chứ không có gì hứng thù” thật kì lạ, sao Phong lại cúp tiết nhỉ lúc trước có bao giờ như vậy đâu.” 3 tiết học còn lại trôi qua rất chậm đối với nó thế là nó lại phải lo lắng cho Phong như nó lo lắng cho Hoa lúc trước...chẳng lẽ Hoa có chuyện gì rồi sao???...trí tưởng tượng phong phú của nó bắt đầu hoạt động....

“tùng , tùng, tùng” tiếng chuông hết giờ vừa dứt nó đã vội đeo cặp chạy ra khỏi cửa nhưng bị Hoa kéo lại

_ê!!!pà đi đâu đấy. không đợi Phong về à

_tui đang lo cho cái tên đó đây. Tự nhiên khi không lại biến mất như vậy. hắn chưa bao giờ cúp tiết cả sao bây giờ lại như vậy chứ

_pà đừng lo lắng quá. Đợi tui tí tui đi lấy cặp rồi tui với bà cũng đi. Dù sao đi 2 người vẫn tốt hơn khi đi 1 người mà

_ừm. nhanh lên

Hoa chạy vào lớp lấy cặp, thế là hai đứa đi tìm Phong nhưng biết tìm ở đâu bây giờ. “Phong mới về nước biết đi đâu được, hay là.....Phong bị bắt cóc nhỉ???” suy nghĩ lại chợt hiện trong đầu nó

_có khi nào phong bị bắt cóc không Hoa???-nó lay lay tay Hoa hỏi

_trời!!!!Phong đâu phải là đứa con nít 1 hay 2 tuổi mà bị bắt cóc. Tên đó lớn rồi mà với lại hẳn cũng biết võ mà đúng không???

_biết đâu được. lỡ có con nhỏ nào thấy Phong đẹp trai nên dùng thủ đoạn để có được Phong thì sao-nó ngây thơ hỏi

“cốp”-lại 1 cú đánh của Hoa gõ lên đầu nó_pà có trí tưởng tượng Phong phú quá ha. Ý quên....

_hic...chuyện gì vậy???-nó xoa xoa chỗ bị đánh hỏi Hoa

_lúc Dương đưa pà về lớp sau đó tui thấy Phong đi với Dương đấy!!!

_THẬT SAO???-nó hét lên

_cái volume nhỏ nhỏ dùm tui cái. Mọi người nhìn kìa, xấu HỔ quá đi- Hoa che mặt lại chỉ chỉ

_hihi. Quên vậy bây giờ mình dt cho Dương nhé

Nó lấy dt bấm gọi cho Dương nhưng mà vừa nghe lên tai thì nụ cười như sắp lấy được vàng của nó biến mất thay vào đó là một khuôn mặt u ám hiện ra. Hoa thấy vậy lo lắng hỏi:

_có chuyện gì vậy???

_hic...ngoài vùng phủ sóng trong vùng phủ chắn rồi

_giờ này mà còn nói được vậy nữa. thôi nên liên lạc với anh Ken và anh Key đi. Tui nghĩ chắc họ sẽ giúp chúng ta đấy

_ừm.

Nó lại bấm dt để gọi cho hai ông anh dễ xưng mà xưng không dễ của nó. Chuông vang lên, anh hai nó bắt máy

_anh hai hả???có chuyện rồi. em không thấy Phong đâu cả

.....

_Phong chưa bao giờ cúp tiết như vậy cả. em nghe Hoa nói là Phong đi với Dương

....

_dạ. tkask anh hai

Nó tắt máy, thay vào đó là 1 khuôn mặt an tâm hơn. Hoa thấy vậy cũng vui vẻ hẳn nhìn nó đây mong đợi.

_anh hai nói sẽ giúp chúng ta. Còn bây giờ thì phải về nhà trước đã

_ừm. vậy chúng ta đi

Hoa với nó bắt xe buýt và về nhà, trên xe nó lại suy nghĩ vẫn vơ nhưng rồi lại chợt biến mất.....

Vừa về tới cổng là nó chạy ngay vào nhà nhìn quanh cũng không thấy ai. Nó hỏi chị o-xin thì mới biết là hai ông anh nó chưa về. rút dt ra nó gọi cho anh nó nhưng rồi cũng không gọi được.

7. Chương 7

Nó cảm thấy rất lo cho họ, đầu tiên là Phong bây giờ lại đến hai anh của nó. Sao lúc nào cũng làm nó lo hết vậy chứ, lúc này nó vừa lo vừa tức ,không biết phải làm thế nào, thế là chiếc dt đời mới đã bị nó hành hạ 1 cách tàn nhẫn.

“bốp”-tiếng cái dt được tiếp đất sau cú ném thật mạnh của nó, thay vào đó là cái dt không còn được nguyên vẹn nữa. khiến Hoa giật mình luôn

_tàn nhẫn thế. Tui nhớ không lầm là cái dt đó anh Key mới mua cho pà ngày hôm kia ngen

_tức thì đập. ai biểu tắt dt hết chi. Tui mà biết ở đâu thì lúc đó chết với tui.-nó nắm chặt bàn tay nhỏ mà phê đó.

_zậy lun. Dám giết Phong của bà hem??

_tức lên thì cho dù ông trời xuống tui cũng không sợ nữa là nói chi ổng

_hihi. Hay nhỉ???mà bà thấy ớn chưa???

_rồi, thôi pà về đi tui không sao đâu có gì tui dt cho

_dt đâu mà điện. bà gọi cho tui bằng niềm tin và hy vọng à.

_nhiều chiến. miễn sao có gọi cho pà là được chứ gì. Thui về đi, tui lên phòng đây

_ờ. Tui về đây-Hoa bước ra cửa nhưng mắt vẫn không thôi nhìn cái hình dáng nó dần khuất. Hoa rất lo cho nó, Hoa biết nó đang rất sợ mọi người lại bỏ nó mà đi. Biến mất như kí ức mà nó đã từng kể.

Ngồi trong căn phòng không một bóng điện, ánh đèn đường heo hắt vào căn phòng nhỏ. Thường ngày nó rất sợ bóng tối nhưng không hiểu tại sao hôm nay nó lại thấy khi ở trong tối mình rất nhỏ bé.

“hay là mình đi kiểm họ nhỉ”-bất chợt nó nghĩ ra được một điều gì đó

“không được lẽ họ về không thấy mình thì sao ta???”-nó lại đấu tranh tư tưởng. đang không biết phải làm thế nào nữa thì đột nhiên nó thấy một đứa rất giống nó đang bay qua bay lại trước mặt nó. Đó là một phần linh hồn trong người nó....THIÊN THẦN

_mày là con nào???Sao giống tao giữ-nó hỏi

_em là thiên thần, là một phần trong linh hồn của chị.

_ờ. Rồi sao mày không ở trong đó đi, ra đây chi???

_em muốn giúp chị. Chẳng phải chị đang phân vân không biết có nên đi tìm các anh của chị đúng không?

_ờ. Rồi sao?mày giúp gì được cho tao

_theo em nghĩ thì chị nên ở nhà. Mấy anh của chị lớn rồi có thể bảo vệ được bản thân mình. Còn chị thì lại mắc chứng bệnh sợ bóng tối nên rất khó để mà đi ra ngoài được

_ờ. Cũng đúng-nó trầm trồ

_KHÔNG ĐÚNG

_oái!!!-nó và “Thiên Thần” la lên vì tự nhiên ở đâu lại chui ra một giọng nói nữa

_mày là con nào nữa. sao đen thui vậy???

_tui là Ác Quỷ. Cũng là một phần trong linh hồn của pà.

_mày trông lão nhỉ?không như con nhỏ kia

_không nói nhiều. tui khác nó khác. Tui hiện ra đây để nói với pà là pà nên đi tìm mấy người đó bởi vì bây giờowg bà có ở nhà thì cũng có làm được gì đâu nè

_ờ. Cũng có lý quá ha

_KHÔNG ĐÚNG. Chị phải nghe lời em-Thiên Thần la lên

_chị phải nghe tui. Đừng nghe cái con nhỏ ngu dốt đó nói bừa

_tui ngu dốt hồi nào. Ác Quỷ đáng ghét kia đừng có mà bày người khác những điều xấu

_người mới bày cho người khác những điều xấu á

_người á

_THÔI. CHO TAO YÊN. TUI BAY BIẾN HẾT COI. ỒN ÀO QUÁ -nó hét lên rồi lấy tay xua đuổi hai linh hồn. trả lại cho căn phòng về yên lặng thường ngày

2 ngày trôi qua kể từ cái ngày mà hai ông anh của nó và Phong mất tích. Tâm trạng nó rất tồi tệ, nó đã hỏi Dương nhưng hắn bảo không biết thế là bao công sức tìm kiếm của nó đều biến mất. ở một nơi nào đó có một người đang cười rất vui vẻ trước âm mưu của mình.

“haha. Con nhỏ ngốc, tao đâu có muốn hại mày đâu chỉ tại mày cứ làm tao ghét thôi. Đây là hậu quả mà mày phải chịu khi dám đối đầu tao”-một nụ cười nham hiểm xuất hiện trên môi của một con nhỏ không mấy tốt.

Hôm nay, nó lại phải đi học một mình. Nó ước hai anh của nó và Phong ở đây. Nó sẽ bảo chở nó đi học chứ không ương ngạnh như lúc trước nữa. nó sẽ không ăn hiếp anh của nó nữa và nó sẽ cùng Phong trò chuyện thật lâu.

_mọi người ơi!!!đầu hết rồi. sao lại bỏ rơi em vậy????-nó rưng rưng sắp khóc. Xung quanh đều là những kỉ niệm cả. bất chợt, nó khóc, thật sự nó sợ lắm, nhớ anh của nó nữa. bỗng nhiên, một bàn tay ấm áp lau nước mắt cho nó.....đó là Dương

_đừng khóc nữa. co như thế này chả giống một con Quỷ tí nào. Thế này giống nhỏ mít ướt nào đó khi bị đòi kẹo á. Phải cười lên chứ

_anh nghĩ thế nào khi mọi người xung quanh tôi đều biến mất chứ. Sao mà tôi cười được chứ hả???-nó gần như là hét vào mặt hắn

_tôi biết rồi. bao ngày qua tôi cũng đã nhờ người tìm kiếm rồi. tui tin sẽ có kết quả mà

_ừm. cảm ơn anh-nó chỉ trả lời qua loa rồi bước đi. Nó mong sẽ sớm được gặp lại họ.

“cuộc đời mà. Tới đâu thì tới thôi, mình có tránh cũng không thể được. không thể giữ họ bên cạnh mãi, nhưng đột nhiên biến mất thế này thì thật là rất khó chịu” nó bất chợt suy nghĩ

“rầm”-Hoa chạy lại chỗ nó ném cái cặp lên bàn hỏi nó_pà sao rồi. có sao không????đừng quá buồn nhé. Ủa mà con Lâm qua lớp mình chi vậy????kiếm pà hả???-Hoa nói 1 lè không ngừng nghĩ.

_bà hỏi quá trời sao tui trả lời được hả?-nó bực bội

_hihi. Thì trả lời từng câu đi.

_hôm qua tối giờ tui vẫn bình an vô sự. ô kê-nó gơ tay hỏi Hoa

_ô kê. Rồi con Lâm qua đây làm gì mà thập thò ghê vậy???kiếm bà hả???

_không biết. thập thò hả

_ừ. Giống như làm việc gì xấu mà sợ bị người ta phát hiện nên đi theo dõi á

_chẳng lẽ là.....CÔ TA-nó đứng dậy chạy vụt đi

_ê...ê..bà đi đâu đấy. bà nói vậy là sao???ê.....ê..-Hoa chạy theo nó gọi ý ới

Nó chạy vụt đi, nó dần như đã biết là do ai gây ra. Mặc kệ Hoa gọi thế nào nó cũng không dừng lại. nó muốn tìm ra sự thật. nó đến lớp tìm hắn, mong rằng hắn sẽ giúp nó. Chạy sòng sọc vào lớp hắn.

_tôi biết rồi

_có chuyện gì vậy????cô biết gì cơ???-hắn tò mò hỏi nó

_đi theo tôi đi.

Nó cầm tay kéo hẳn đi, Hoa im lặng đi theo, không biết nó đang nghĩ gì và muốn làm gì.

_được rồi đấy. có gì cô nói đi, ở đây không có ai đâu

_Hoa lại tui nói cái này nè-nó gọi Hoa lại nói gì đó nhưng sau đó thì Hoa chạy đi và hẳn rất tò mò không biết chuyện gì đang xảy ra. Sau khi Hoa dần khuất hẳn nó mới lên tiếng

_tôi nghĩ...tôi biết ai là người đã bắt hai anh của tôi và cả Phong nữa. và người đó đang ở đâu đó quanh đây theo dõi chúng ta

_thật sao???ai vậy???có thể cho tui biết được không?

_chắc chắn rồi. nhưng không phải là lúc này, anh kiên nhẫn đợi tí nhá. Hoa sẽ quay lại ngay thôi. Vừa dứt lời, nó giả vờ ngược lên nhìn hẳn đầy đặn đuổi đủ khiến cho người thứ 3 phải ghen tị và điều đó làm cho người đó phải lộ mặt. và người đó đã bị Hoa phát hiện ra....

_Yên!!!con nhỏ này rình pà đấy-Hoa hét lên và kéo theo một người nữa.

_tui biết rồi. cảm ơn nhé.-nó cười đầy thích thú

_Thùy Lâm-hắn đột nhiên thốt lên

_phải. chính cô ta. Em gái bạn thân của cậu đã bắt 3 người họ đấy. phải không hả tiểu thư Thùy Lâm-nó quay sang Thùy Lâm cười khinh miệt

_tôi...tôi..không có bắt hai anh của cô và Phong

_ơ...tui đâu có nói cô bắt họ đâu. Tui chỉ kêu là “bắt 3 người họ” thôi mà. Chẳng lẽ cô biết họ là ai à.

_tôi...tôi...

_THÔI ĐI. Đủ rồi đấy. cô nói đi. Hai anh của tôi và Phong đang ở đâu??

_tôi không biết-nhỏ Thùy Lâm lên tiếng, cố lấy lại vẻ bình tĩnh nhưng cũng có phần đang rất hoảng sợ.

_cô không biết à. Hay là tôi cho nhà cô không ngóc đầu lên nổi mới chịu nói đúng không???tôi nói là tôi sẽ làm đấy. mặc dù cô là em gái của bạn tôi nhưng điều này thì không thể tha thứ được đâu-Dương lạnh lùng đáp

_anh bình tĩnh nào. Thôi anh về lớp đi, tôi nói chuyện riêng với cô ta là được chứ gì

Suy nghĩ một hồi lâu, hẳn quyết định để nó tự giải quyết và đi về lớp.

_hắn ta đi rồi, cô nói đi. Anh tui đâu

_họ....họ....đang ở nhà kho trường mình. Tui...tui không cố ý đâu, tui chỉ muốn dọa cho cô đừng ở cạnh anh Dương nữa thôi

_lạ là Dương, sao lúc nào cô cũng như vậy hả????tui đã nói tui với hẳn ta không có gì rồi mà

_nhưng mà....

_không nhưng nhị gì cả lần này coi như cô may mắn, đừng để chuyện này lặp lại lần nữa

Dứt câu nó chạy vụt đi, cuối cùng nó cũng đã tìm được họ. hai anh trai yêu quý của nó và cậu bạn đáng yêu của nó đang chờ nó đến cứu. Nó tự hứa, khi cứu được họ. nó sẽ làm tất cả những gì mà họ muốn chỉ cần ở bên cạnh nó mà thôi.

_anh hai ơi, anh ba ơi, Phong ơi. Mọi người đâu rồi, em tới cứu mọi người đây.

Mở cánh cửa nhà kho, nó thấy 3 người đang ngất lịm đi. Khuôn mặt nhợt nhạt đến khó tả. sự ẩm ướt của nơi đây đã khiến hai anh của nó và Phong trở thành con mồi cho lũ muỗi. trông thật tội nghiệp. nó chạy vào khóc thét lên, gọi hoài mà không thấy ai mở mắt. may thay khi hẳn về lớp không yên tâm về nó nên đã quay lại và được biết nó đang ở nhà kho.

_nín đi. Sao mít ứt quá vậy????mau đưa họ đi bệnh viện đi chứ-hắn lau nước mắt cho nó. Rồi bấm điện thoại gọi bệnh viện.

Chỉ vài phút sau, hai anh nó và Phong đã được an toàn trên chiếc xe cứu thương. Và cũng đã được cấp cứu kịp thời, thông qua bác sĩ nó được biết rằng hai anh của nó và Phong đã uống một lượng thuốc ngủ không nhỏ. May mắn thay là được cấp cứu kịp thời nếu không thì đã mất mạng rồi. vẫn còn may cho họ nhỉ???

_cảm ơn anh nhé-nó cười nhìn hắn

_không có gì đâu. Tôi không thích cô lúc khóc nên mới giúp cô thôi

_hihi. ừm. vậy thì tôi sẽ không khóc nữa nhé.

_thật không đấy. con người không khóc không chịu nổi đâu

_mặc kệ. thì ít khóc hơn là được chứ gì.-nó chu mỏ cãi

_tôi thích tính cách này của cô đấy. hihi.

“ai là người nhà của Nguyễn Quân, Nguyễn Quang và Trần Phong” nghe tới đó nó vội đứng dậy chạy ngay đến chỗ bác sĩ lo lắng hỏi.

_là cháu ạ. Anh cháu sao rồi hả bác sĩ

_chúc mừng cháu. Họ đã qua khỏi. các anh của cháu rất may mắn đấy.

_cảm ơn bác sĩ ạ. Cảm ơn bác sĩ nhiều lắm ạ.

_không có gì đâu cháu. Cứu người là trách nhiệm của bác sĩ chúng ta mà.-nói dứt lời bác sĩ cười và bước đi.

“may quá. Họ không sao. May thật đấy. con cảm ơn ông trời đã cứu họ, cảm ơn mọi người nhiều lắm.”nó cười mãn nguyện. thật vui. Ngày hôm nay là một ngày rất may mắn.

Hai anh nó và Phong đã được đưa vào phòng chăm sóc đặc biệt. họ vẫn chưa tỉnh, vẫn nằm im lìm trên giường bệnh. Không nói một lời. nó nhớ nụ cười của Phong, nhớ cú gõ đầu của anh hai khi đánh yêu nó và nó nhớ sự quan tâm của anh ba của nó nữa. rất nhớ.....

_họ chưa tỉnh à. Cô về nhà nghỉ đi, tôi trông giúp cho.-hắn vỗ vai nó hỏi

_thôi. Tôi muốn ở cạnh anh của tui.

_sao cô lý quá vậy hả. Về nghỉ đi, tui canh giúp cô lát lại vào chứ có ai dành của cô đâu.-hắn bực bội, mắng nó

_ừm. vậy thì tôi về được chưa. Lúc nào cũng mắng tôi hết á.

Nó đứng dậy, bước ra khỏi căn phòng đầy mùi thuốc. thở dài, rồi bước đi. Hắn ở lại, mắt đưa nhìn xung quanh. Hắn cảm thấy thật tội nghiệp cho nó.

8. Chương 8

“Mau dậy đi chứ sao mà ngủ hoài vậy, anh Ken, anh Key, Phong nữa không thấy cô em gái và bạn của 3 người rất lo cho 3 người à. Sao mà nhần tâm quá vậy????ngủ như vậy là đủ rồi đấy. Nhìn cô ấy như vậy tôi cũng thấy buồn thay đó.” Hắn suy nghĩ rất lâu rồi đột nhiên hắn co cảm giác rất lạ, lòng bàn tay có cái gì đó đang cử động nhìn xuống hắn thấy tay Phong đang động đậy.

_bác sĩ...bác sĩ...bạn tôi tỉnh rồi.

Sau tiếng hét lớn của hắn, thì các bác sĩ và y tá chạy vào. Một lát sau, một vị bác sĩ hiền từ thở phào nhẹ nhõm nói với hắn

_chúc mừng cậu. Bạn của cậu đã tỉnh lại và không có chấn động gì xảy ra.

_cảm ơn bác sĩ ạ-hắn cười tươi

Chộp ngay cái điện thoại, hấn gọi cho nó đầu tiên. Muốn báo tin này cho nó biết đầu tiên. Chuông điện thoại reo lên bài CRY CRY.....

“alo”- giọng ngái ngủ của nó vang lên

_tôi nè. Cô mau tới bệnh viện đi. Họ tỉnh rồi.

“thật sao, họ tỉnh rồi à”-nó ngồi bật dậy, quên đi luôn cơn buồn ngủ

_ừm. tới mau nhá. Tôi nghĩ họ nhớ cô lắm đấy.

Vừa dứt câu nói của hấn. nó vội lao ra khỏi phòng, bắt taxi đến ngay bệnh viện. mong được gặp họ thật nhanh. Nó nhớ từng người...rất nhớ...

_ANH HAI ƠI!!!ANH BA ƠI!!!PHONG ƠI!!!- bật tung của phòng bệnh, nó hét lên khiến tất cả mọi người đều giật mình.

_con nhỏ này!!!em muốn làm bọn anh đứng tim à.-anh hai nó vuốt ngực nói giọng hốt hoảng

_em xin lỗi. tại em nhớ mọi người quá.

_nhớ mọi người hay là nhớ Phong. Em rể tương lại của bọn anh hả???-anh ba nó trêu nó

_ờ..thì....anh ba chọc em hoài à.-mặt nó đỏ ửng lên vì câu nói của anh ba nó.

_buồn quá-giọng Phong đột nhiên lên tiếng, khiến tất cả mọi người đều nhìn.

_Phong sao vậy????đau chỗ nào hả???để tui gọi bác sĩ nhá. -nó chạy lại giường Phong nắm tay Phong.

_không có bị sao hết. đau chỗ này nè, tại người ta không có nhớ mình gì hết nên đau á.-Phong cầm tay nó, đưa lên ngực mình. Nói bằng giọng tội nghiệp khiến mặt nó đã đỏ lại càng đỏ thêm, cuối đầu xuống.

_cậu đừng giỡn nữa. ngưng chết đi được-nó rút tay lại

Hành động của nó khiến cả phòng bệnh được một trận cười vỡ bụng, và khi đó cũng có 2 người cảm thấy khó chịu. khó chịu khi thấy nó và Phong tình cảm với nhau.

Hôm nay là ngày hai anh của nó và Phong xuất viện. ngày chủ nhật đẹp trời, không khí trong lành. Hôm nay mà đi chơi chắc là rất thú vị. Nó, Hoa và hấn tới bệnh viện đón họ.

_anh haiiiiiiiii.....ừm...ừm-nó hét lên khi vừa thấy bóng anh nó trước cổng

_nhỏ nhỏ dùm con cái. To quá đi, đây là bệnh viện đấy-anh hai nó giơ tay bụm miệng nó

_ừm...ừm-nó tỏ thái độ biết lỗi, nên anh hai nó mới thả nó ra.

_mọi người đông đủ chưa. Bây giờ về nhà cũng chả được gì hay chúng ta đi đâu chơi nhá.-hấn lên tiếng đóng góp

_được đấy. đi chơi đi. Mấy anh tui mới xuất viện hay là đi biển nhá.-nó vỗ tay hoan hô

“cốp”_cái con nhỏ này. Chỉ được cái ham chơi thôi à.-anh ba nó đánh nó một cái. Khiến nó nhảy dựng lên mặt sụ lại....dỗi rồi.

Thấy cái mặt nó như đưa đám, anh ba nó thấy thương. Nên đành lên tiếng để chuộc lỗi lầm của mình.

_thôi nào. Chúng ta đi biển nhé-anh ba nó nhảy mắt với tất cả mọi người.

Ai cũng biết nó đang dỗi,nên đồng ý tất thế là con nhỏ đang ủ rũ bỗng nhiên trở thành một đứa nhí nhảnh như thường ngày.

Chuyến đi của nó và các anh nó bắt đầu, Phong chở nó, hấn chở Hoa, anh hai nó chở anh ba nó. Thế là ô kê. Vì ở nơi đây là Cao Nguyên nên muốn đi biển rất xa, nhưng vì để cho cái ham muốn của nó thành hiện thực thế là đành phải xin nhà trường cho nghỉ lun. Điểm đến của bọn họ là biển Nha Trang. Và trong khi đó.....

__sao cô lý quá vậy hả. Về nghỉ đi, tui canh giúp cô lát lại vào chứ có ai dành của cô đâu.-hắn bực bội, mắng nó

__ừm. vậy thì tôi về được chưa. Lúc nào cũng mắng tôi hết á.

Nó đứng dậy, bước ra khỏi căn phòng đầy mùi thuốc. thở dài, rồi bước đi. Hắn ở lại, mắt đưa nhìn xung quanh. Hắn cảm thấy thật tội nghiệp cho nó.

“Mau dậy đi chứ sao mà ngủ hoài vậy, anh Ken, anh Key, Phong nữa không thấy cô em gái và bạn của 3 người rất lo cho 3 người à. Sao mà nhẩn tâm quá vậy????ngủ như vậy là đủ rồi đấy. Nhìn cô ấy như vậy tôi cũng thấy buồn thay đó.” Hắn suy nghĩ rất lâu rồi đột nhiên hắn co cảm giác rất lạ, lòng bàn tay có cái gì đó đang cử động nhìn xuống hắn thấy tay Phong đang động đậy.

__bác sĩ...bác sĩ...bạn tôi tỉnh rồi.

Sau tiếng hét lớn của hắn, thì các bác sĩ và y tá chạy vào. Một lát sau, một vi bác sĩ hiền từ thở phào nhẹ nhõm nói với hắn

__chúc mừng cậu. Bạn của cậu đã tỉnh lại và không có chấn động gì xảy ra.

__cảm ơn bác sĩ ạ-hắn cười tươi

Chộp ngay cái điện thoại, hắn gọi cho nó đầu tiên. Muốn báo tin này cho nó biết đầu tiên. Chuông điện thoại reo lên bài CRY CRY.....

“alo”- giọng ngái ngủ của nó vang lên

__tôi nè. Cô mau tới bệnh viện đi. Họ tỉnh rồi.

“thật sao, họ tỉnh rồi à”-nó ngồi bật dậy, quên đi luôn cơn buồn ngủ

__ừm. tới mau nhá. Tôi nghĩ họ nhớ cô lắm đấy.

Vừa dứt câu nói của hắn. nó vội lao ra khỏi phòng, bắt taxi đến ngay bệnh viện. mong được gặp họ thật nhanh. Nó nhớ từng người...rất nhớ..

__ANH HAI ỒI!!!ANH BA ỒI!!!PHONG ỒI!!!- bật tung của phòng bệnh, nó hét lên khiến tất cả mọi người đều giật mình.

__con nhỏ này!!!em muốn làm bọn anh đứng tim à.-anh hai nó vuốt ngực nói giọng hốt hoảng

__em xin lỗi. tại em nhớ mọi người quá.

__nhớ mọi người hay là nhớ Phong. Em rể tương lai của bọn anh hả???-anh ba nó trêu nó

__ờ..thì....anh ba chọc em hoài à.-mặt nó đỏ ửng lên vì câu nói của anh ba nó.

__buồn quá-giọng Phong đột nhiên lên tiếng, khiến tất cả mọi người đều nhìn.

__Phong sao vậy????đau chỗ nào hả???để tui gọi bác sĩ nhá. -nó chạy lại giường Phong nắm tay Phong.

__không có bị sao hết. đau chỗ này nè, tại người ta không có nhớ mình gì hết nên đau á.-Phong cầm tay nó, đưa lên ngực mình. Nói bằng giọng tội nghiệp khiến mặt nó đã đỏ lại càng đỏ thêm, cuối đầu xuống.

__cậu đừng giỡn nữa. ngưng chết đi được-nó rút tay lại

Hành động của nó khiến cả phòng bệnh được một trận cười vỡ bụng, và khi đó cũng có 2 người cảm thấy khó chịu. khó chịu khi thấy nó và Phong tình cảm với nhau.

Hôm nay là ngày hai anh của nó và Phong xuất viện. ngày chủ nhật đẹp trời, không khí trong lành. Hôm nay mà đi chơi chắc là rất thú vị. Nó, Hoa và hắn tới bệnh viện đón họ.

__anh haiiiiiiiiiii.....ừm...ừm-nó hét lên khi vừa thấy bóng anh nó trước cổng

__nhỏ nhỏ dùm con cái. Tò quá đi, đây là bệnh viện đấy-anh hai nó giơ tay bùm miệng nó

__ừm...ừm-nó tỏ thái độ biết lỗi, nên anh hai nó mới thả nó ra.

_mọi người đông đủ chưa. Bây giờ về nhà cũng chả được gì hay chúng ta đi đâu chơi nhá.-hắn lên tiếng đóng góp

_được đấy. đi chơi đi. Mấy anh tui mới xuất viện hay là đi biển nhá.-nó vỗ tay hoan hô

“cốp”_cái con nhỏ này. Chỉ được cái ham chơi thôi à.-anh ba nó đánh nó một cái. Khiến nó nhảy dựng lên mặt sụ lại.....dối rồi.

Thấy cái mặt nó như đũa đám, anh ba nó thấy thương. Nên đành lên tiếng để chuộc lỗi lầm của mình.

_thôi nào. Chúng ta đi biển nhé-anh ba nó nháy mắt với tất cả mọi người.

Ai cũng biết nó đang dối,nên đồng ý tất thế là con nhỏ đang ử rử bỗng nhiên trở thành một đứa nhí nhảnh như thường ngày.

Chuyến đi của nó và các anh nó bắt đầu, Phong chở nó, hắn chở Hoa, anh hai nó chở anh ba nó. Thế là ô kê. Vì ở nơi đây là Cao Nguyên nên muốn đi biển rất xa, nhưng vì để cho cái ham muốn của nó thành hiện thực thế là đành phải xin nhà trường cho nghỉ lun. Điểm đến của bọn họ là biển Nha Trang. Và trong khi đó.....

Và ở một nơi nào đó có 1 đứa con gái cười đầy nham hiểm.

“bọn bay sẽ sớm phải trả giá cho sự việc này thôi. Rồi anh ấy sẽ về bên tao. Hãy chờ đó.”

Chuyến đi chơi của nó bắt đầu, trông có vẻ nó rất là háo hức. miệng cười suốt, Phong bên cạnh thấy nó như vậy cũng cười. Trông họ đẹp đôi thật đấy. 3 chiếc xe mui trần phóng nhanh trong gió, đôi khi lại cười rất lớn.

Ở sau cách họ cũng có 1 chiếc xe lớn, chở 1 người con gái đầy thủ đoạn. Đúng thật, khi con gái chúng ta yêu một ai đó thì nguyện hi sinh tất cả để có được người đó. Và đó chính là lòng ganh tị muốn sở hữu người đó hay là tình yêu???? Thật khó có thể lý giải được điều này.

_w0a!!! biển đẹp quá à. -Đó là câu nói nó hét lên khi nhìn thấy 1 màu xanh bao la tuyệt đẹp đấy.

_này. Ngồi xuống xem nào Quỷ ngố. Sẽ té nếu không cẩn thận đấy. Muốn được chạy nhảy hay là muốn nằm một chỗ đây hả????-Phong kéo nó xuống

_nghe Phong nói vậy. đâm ra nó sợ đành dẹp cái tâm trạng háo hức để ngồi xuống chờ đến khi có thể tung tăng trước biển.

Họ dừng xe lại trước một khách sạn rất sang trọng. Hắn lại nói gì đó với tên quản lý, xem ra thì chỗ này là công ty của nhà hắn thì phải. Sau khi đã làm xong hết tất cả các thủ tục rườm rà thì nó có thể lên phòng chuẩn bị đồ để....ra biển chơi.

_chúng ta có 6 người. Vậy sắp xếp như thế này nhé. Hoa và Yên là con gái nên ở chung một phòng, anh Ken và anh Key ở chung một phòng, tôi và Phong ở chung một phòng. Mọi người thấy thế nào???-hắn hỏi

_okiiiiiiiiiiiiiiiiiiii- tất cả cùng nói.

_good. Vậy mọi người về phòng chuẩn bị rồi xuống khách sạn đợi nhá. Chúng ta ra biển chơi-hắn làm ra vẻ hiểu biết nói.

_okiiiiiiiiiiiiiiii

Vừa dứt câu ai nấy rủ nhau về phòng, nó kéo Hoa chạy thật nhanh lên phòng khiến con nhỏ sém nữa là té luôn.

_từ từ nào Yên. Sao mà gấp quá vậy. chúng ta đi chơi chứ có đi chạy giặc đâu-Hoa kéo tay nó ra. Mắng nó.

_hihi. Hoa cũng biết mà.tui thích biển mà. Hihi. Nhanh nhanh nào-nó cười hí hửng

_ờm. biết rồi mà.-Hoa cười

Bọn con trai đã xong hết rồi mà bọn nó vẫn chưa xuống nữa. đành ngồi đợi nhưng vẫn rất khó chịu vì biết bao nhiêu là người dòm ngó đặc biệt là mấy bà tiếp tân. Cứ ngấm ngấm ngấm nghĩa.

_sao hai con nhỏ này lâu quá vậy. khó chịu chết đi được.-anh hai nó lắm bầm

_để em điện thoại cho Yên-hắn vừa rút cái điện thoại ra thì cái giọng to như volume của nó cất lên

“MAU LÊN NÀO!!!SAO CÒN NGỒI ĐÓ VẬY”

Công nhận giọng con nhỏ này là có 102 luôn. Làm biết bao nhiêu người phải chú ý đến. hấn đứng dậy định lại mắng cho nó một trận nhưng khi thấy nó thì không thể mắng nó được nữa. bởi vì.chả thấy nó đâu cả mà chỉ thấy 1 đứa thằng rất đẹp trai đứng cạnh Hoa.

_ủa????Hoa con nhỏ đó đâu rồi. mới nghe giọng nó oang oang đây mà. Cái thằng này là ai vậy. Bạn trai bà hả????-hắn ngậy thơ hỏi

_đây nè. Cái thằng này chính là con nhỏ đó đó. Hihi -Hoa tủm tủm cười hí hửng.

_đúng rồi. tui nè. Không nhận ra tui hả.- nó làm tay hình chữ V chào chào.

_haizzz. Thật hết chịu nổi con nhỏ này mà. Chẳng khác gì con trai. Tóc thì búi lên đội mũ che hết lại. mặc đồ thì y như con trai nữa. nghịch vừa thôi cô nương, cẩn thận đám con gái đi theo đấy.-anh ba nó chọc nó

_hihi. Kệ đi mà. Mau đi nào. Em muốn ra biển lắm rồi..

_thôi được rồi. XUẤT PHÁT NÀO- anh hai nó hét lên rồi đi nhanh ra ngoài.

Bọn nó nhìn nhau cười rồi chạy theo. Biển hôm nay đúng là rất đẹp mà. Nhìn hoài không thấy chán, từng gợn sóng cứ nhấp nhô, vỗ nhẹ nhẹ vào bờ. ở phía xa xa có một đám người đang cười nói rất vui vẻ.

9. Chương 9

_ê. Quỷ ngốc. lại tui nói cái này nè-hắn vẫy nó lại

_hả???gì thế??-nó đang chơi nhưng cũng chạy lại hỏi hấn.

_cô vẽ vòng tròn đi. Nhìn lên bầu trời á. Vẽ to lên nhá-hắn bảo với nó.

_ờ. Như thế này hả???-nó lấy tay cố vẽ thật to

_ừ. To lên. To nhiều lên.

_rồi. được chưa.

_ơ. Cái vòng tròn đó chính là cái đầu của cô đấy. haha- hấn cười to, mọi người sau khi nghe hấn nói xong cũng lăn ra cười.

_hơ.....A...anh dám.....- nó ngẩn tò te một lúc sau mới tỉnh. Vội chạy theo hấn. _anh đứng lại xem nào. Dám nói đầu tui to hả??? tui mà bắt được anh chết chắc

_hahahaha. Tui đâu có ngu. Đứng lại cho cô đánh tui hả???cái đồ ngốc. dễ bị lừa quá đi.-hấn lêu lêu nó vẫn tiếp tục chạy.

_xí. Không thèm. Tui đi chơi với pé Hoa của tui đây- nó đứng lại không thèm chạy theo hấn nữa mà đi kiếm Hoa. Nhìn quanh nó chả thấy Hoa đâu cả. “sao kì vậy nhỉ???? Mới đây cơ mà” nó thắc mắc nhìn quanh

_Hoa ơi. Đâu rồi. ra đây chơi với tui nào. Bà đâu rồi, lên đây đi đừng có bơi nữa coi chừng đen bây giờ-nó nhìn ra xa gọi Hoa

_.....-nhưng không có tiếng trả lời nó chỉ thấy Hoa đang vung tay thôi à.

_HOA!!!! HOA!!!!BÀ BỊ SAO VẬY. NÈ. ĐỪNG DỌA TUI CHỨ-nó bắt đầu hét lên. Hoảng quá chẳng biết làm thế nào, nó chạy ra đó nhưng mà có 1 điều nó quên mất rằng.....nó không biết bơi và thế là nó và Hoa cùng chụp éch cứ ngoi lên rồi lại thụp xuống.

“mệt quá. Anh hai ơi, anh ba ơi, Phong ơi, tên kia cứu tôi và Hoa với. tôi không biết bơi. Làm ơn cứu tui với, tui sợ lắm. tui không thở được nữa rồi, phải làm sao đây.”

Nó và Hoa có dấu hiệu sắp ngất đi vì uống quá nhiều nước. may thay, bỗng nhiên trên bờ có người nhìn thấy vội hét lên

_có ai không????Có người bị chết đuối kia

Hai anh nó, Phong và hấn đang ngồi uống bia trên bờ. nghe có người nói vội vàng nhìn quanh tìm nó và Hoa nhưng không thấy thế là Phong và hấn chạy ra ngoài khơi xa để cứu người.

“là cô hả con Quỷ gốc kia. Sao không cẩn thận gì hết vậy.. tôi mong không phải là cô mà là một ai đó đấy.”-hấn lo lắng

“cái con nhỏ hậu đậu. sao càng ngày càng giống vậy nhỉ???? Rõ ràng là nó biết bơi mà”-Phong cũng lo lắng không kém.

Và thế là Phong cứu Hoa còn hấn cứu nó. Chẳng hiểu sao, hấn lại rất lo cho nó ngược lại Phong cũng vậy.

_nè con nhỏ kia. Tỉnh dậy đi. Cô hung hăng lắm mà sao giờ nằm im vậy-hấn lay mạnh nó sau khi đã được sơ cứu kịp thời.

_ọc.....sự sự...đây là thiên đường hay là địa ngục. tôi đã chết chưa- nó nhìn quanh hỏi

_cô chưa chết. tỉnh lại xem nào cái con nhỏ này. Không biết bơi thì phải chơi ở gần bờ chứ.

_đúng rồi. Hoa...Hoa sao rồi???cậu ấy không sao chứ????- nó vội vàng ngồi dậy.

_đừng lo cho tui. Tui tỉnh rồi. dù sao cũng cảm ơn bà vì đã bắt chắp tính mạng để ra cứu tui.-Hoa cười nhìn nó.

_con cô nữa. một người biết bơi mà cũng dễ bị chuột rút là sao???-Phong giận dữ nói.

_ơ...tui...tui

_Phong kia. Cậu còn la Hoa của tui nữa hả????ủa mà chuột rút là gì vậy????dưới nước mà cũng có chuột nữa hả???

“cốp” _ngốc vừa thôi. Dưới nước làm gì có chuột chứ-hấn đánh nó.

_assssssss. Đau mà.- nó xoa xoa chỗ bị đánh. Trông đáng yêu cực kì.

_thôi nào. Không cãi nhau nữa. đói bụng rồi lên ăn đi.-hai anh nó nói

_yeyeyeye. Được ăn rồi. vui quá đi.-nó hí hửng kéo Hoa, hấn, Phong đi theo hai anh nó.

Sau khi ăn xong ai nấy đều về phòng chuẩn bị cho chuyến đi chơi tối của mình. Nó mặc một cái váy hồng nhạt, kèm theo đôi giày đế xuồng màu trắng tóc thả...nhìn hết sẩy luôn.

_w0a. bà trông dễ thương quá à. Chả bù cho tui. Hichic-Hoa thút thít

_hihi. Bà mặc đồ cũng dễ thương lắm mà. À mà không được.-nó lắc đầu rồi chạy lại vali kiểm gì đó. Một lát sau nó lôi ra một chiếc váy màu kem trông rất dễ thương.

_này. Lại đây mặc cái này vào. Nhanh lên-nó hối Hoa

_ơ.....cái gì thế này. Tui không mặc đâu. Ngán quá à.-Hoa nũng nịu

_không mặc cũng phải mặc. nhanh lên xem nào-nó kéo Hoa vào phòng, một lát sau Hoa bước ra với dáng vẻ kì kì.

_này đi đằng hoàng nào. Bà trông xinh lắm đấy- nó cười vẻ thích thú.

_thôi mà. Tui không mặc đâu. Trông kì kì sao á.-Hoa vừa nói vừa lấy bộ đồ lúc đầu đi.

_ê. Bỏ cái đó xuống và đi ra ngoài nếu bà không muốn tui nổi giận- nó nghiêm giọng nói

_thôi mà. -Hoa năn nỉ nó

_không thôi gì hết. đi nào-nó cười tươi đẩy Hoa ra khỏi phòng

Sau khi ăn xong ai nấy đều về phòng chuẩn bị cho chuyến đi chơi tối của mình. Nó mặc một cái váy hồng nhạt, kèm theo đôi giày đế xuồng màu trắng tóc thả...nhìn hết sẩy luôn.

_w0a. bà trông dễ thương quá à. Chả bù cho tui. Hichic-Hoa thút thít

_hihi. Bà mặc đồ cũng dễ thương lắm mà. À mà không được.-nó lắc đầu rồi chạy lại vali kiểm gì đó. Một lát sau nó lôi ra một chiếc váy màu kem trông rất dễ thương.

_này. Lại đây mặc cái này vào. Nhanh lên-nó hối Hoa

_ơ....cái gì thế này. Tui không mặc đâu. Ngán quá à.-Hoa nũng nịu

_không mặc cũng phải mặc. nhanh lên xem nào-nó kéo Hoa vào phòng, một lát sau Hoa bước ra với dáng vẻ kì kì.

_này đi đằng hoàng nào. Bà trông xinh lắm đấy- nó cười vẻ thích thú.

_thôi mà. Tui không mặc đâu. Trông kì kì sao á.-Hoa vừa nói vừa lấy bộ đồ lúc đầu đi.

_ê. Bỏ cái đó xuống và đi ra ngoài nếu bà không muốn tui nổi giận- nó nghiêm giọng nói

_thôi mà. -Hoa năn nỉ nó

_không thôi gì hết. đi nào-nó cười tươi đẩy Hoa ra khỏi phòng

Vừa bước xuống cái nơi người ta gọi là đại sảnh thì biết bao nhiêu con mắt gen tị, căm ghét,đều có cả bởi vì nó và Hoa là 2 người rất nổi bật không cần phải trang điểm.

Các anh nó, Phong và hấn cũng rất bất ngờ vì thật sự không nghĩ rằng em gái mình, bạn mình lại xinh như vậy nữa. Ai nấy đều phải ngước nhìn vì sắc đẹp “chim sa cá lặn ấy”

_we...we...mấy anh bị sao vậy???tĩnh lại đi- nó huơ huơ tay trước mặt hai anh nó gọi to

_ơ...ơ...không sao. Tại hôm nay nhóc xinh lắm đấy-anh ba nó cười

_trời. e gái của tui anh mà. Hehe. Mà không định đi à, sao đứng đó hết vậy.- nó hỏi anh nó

_không đi chứ. Hihi- dứt lời mấy anh nó bước đi 4 đứa nhỏ cũng bước theo sau.

3 chiếc xe trước cổng khách sạn chạy vụt đi, đủ nhanh để đám người đi bộ nhìn được lướt qua mà thôi. Thoáng chốc cũng đã tới nơi, nhìn bề ngoài thì rất trầm lặng nhưng không biết bên trong sẽ thế nào nhỉ???

6 người bước vào, thấp thoáng đã nghe được tiếng nhạc sập sình thuộc dạng dance mạnh. Đúng là rất sôi động rất tuyệt.

_w0a. ở đây đông người quá. Không gian ở đây rất tuyệt-Hoa reo lên

_ờ...đúng đúng. Tuyệt thật đấy-nó vỗ tay.

_thôi. Lại kia ngồi đi mấy đứa. rồi có gì nói chuyện sau. Định đứng ở đây à.-anh hai nó lên tiếng.

Rất đúng với phong cách của hai anh của nó đi tới đâu gái theo tới đó. ủa mà kì nha. Lần đầu tiên tới đây sao lại quen được nhiều người quá vậy ta???phải hỏi mới được. cái tò mò của nó lại xuất hiện.

_này!!!chúng ta nhảy đi-Phong hét lên nhìn Hoa, nó và hấn

_tán thành. Tui cũng đang có ý định đó đây-hấn cười

_nhưng mà...tui không biết nhảy đâu-Hoa buồn nói

_cái gì???bà mà không biết nhảy hả???hôm bữa....ừm...ừm...-chưa kịp nói hết câu thì nó đã bị Hoa lấy tay che miệng lại làm nó á khẩu luôn.==”

_này!!sao cậu không cho nhỏ đó nói. Bộ có bí mật gì à.-hấn tò mò hỏi Hoa

_haizzz. Này Hoa cậu nhảy rất đẹp mà. Sao lại làm vậy hả???cứ muốn che lại những ưu điểm của mình hả???-Phong bực bội nói

_ơ...tui...tui...-Hoa ngập ngừng

_thôi. Cho bọn anh xin đi. Cãi nhau miết thôi, ai muốn nhảy thì ra kia nhảy không muốn nhảy thì ở lại. không nói về vấn đề này nữa nhé. Stop tại đây nhé.-anh ba nó nhảy vào can ngăn.

Thế là Hoa được ở lại ngồi ngắm đám con gái vây quanh 2 anh của nó. Đa số là anh hai nó còn anh ba nó thì vốn dĩ đã lạnh lùng nên chẳng cô nào dám lại gần cả.

Từ trong góc của bar có 1 đám người ngồi chung với 1 người con gái nhìn nhau cười thầm. chỉ 1 vài phút nữa thôi. Tất cả...sẽ tan thành tro bụi thôi. Bọn họ không thể ngờ được rằng họ sắp gặp được.....thần chết.

“tích tắc...tích tắc” _mọi người mau chạy đi trong bar có boom. Mau chạy đi.-có tiếng người hét lên. Bây giờ xung quanh chỉ là 1 đồng hỗn loạn, mọi người ủa ra, xô đẩy chen lấn nhau để chạy được ra cửa chính để bảo toàn tính mạng cho chính mình.

_mấy đứa đầu hết rồi...-anh hai nó nhìn xung quanh nhưng không thể nhìn thấy được ai cả.

_bọn nhóc đầu rồi, hay còn mắc kẹt lại bên trong. Chỉ còn vài phút nữa thôi. Bọn nó không ra là chết hết đấy-anh ba nó lo lắng

_anh Ken, anh Key-Hoa và Phong hét lên.

_Hoa,Phong...Yên với Dương đầu-anh ba nó hỏi với giọng lo lắng vì không thấy 2 đứa kia đâu cả

_bọn em không biết nghe tiếng la đó bọn em chạy ra luôn không có để ý

_chết tiệt. bọn nhóc có lẽ bị kẹt ở trong rồi

_vậy chúng ta phải làm sao bây giờ ạ. Chỉ còn 5 phút nữa thôi.-Phong nói

“bốp”chiếc i-phone của anh hai nó rơi xuống đất .vì gọi cho cô em gái không được. hiện bây giờ...trong bar có 1 cô gái cùng 1 đám người đang nhìn nó và hẳn đang bị mắc kẹt trong bar cố thoát ra ngoài bằng mọi cách, khói mịt mù

_bọn bay không thoát được đâu. Cửa khóa rồi. hahahaha- con nhỏ đó cười lớn

_thì ra là cô, là cô đã làm mấy cái trò bỉ ổi này à-nó hét lên

_ừ. Tôi đó thì sao. Cũng tại cô thôi. Suốt ngày cứ làm tôi phải bận tâm, lúc nào cũng bám lấy anh Dương chứ-con nhỏ thù hằn đáp

_tôi đã nói với cô bao nhiêu lần rồi tôi và hẳn không có gì cả cơ mà-nó bực bội

_đủ rồi. tôi không tin lời mấy người. bọn bay mau đưa anh Dương đi. Tao sẽ xử con nhỏ này-con nhỏ ra hiệu cho đám người mặc đồ ves đen đưa Dương đi. Nhưng hẳn đã nhanh tay phản kháng lại và ổi người 1 cú đập rất đẹp

_định bắt tôi à không dễ đâu nhé. Thùy Lâm cô sẽ phải hối hận đấy.-hắn nhìn Thùy Lâm bằng ánh mắt căm hận.

10. Chương 10

Bỗng nhiên, trong đồng hỗn độn đó có tiếng va đập mạnh vang lên. Đó là âm thanh do 1 tên trong đám người mặc ves đen đó, hẳn ta đã dùng gậy đánh lên Dương sau lưng làm cho Dương ngất lịm đi. Sau đó, bọn chúng nhanh nhẹn đưa Dương đi để lại nó và Thùy Lâm.

“1”...

“2”...

“3”....

3 giây trôi qua nhưng nó và nhỏ Thùy Lâm vẫn không có động tĩnh gì.

Đường như không chịu nổi được sự yên tĩnh đến rợn người đó nó chột lên tiếng.

_cô muốn gì???cô đang làm trò gì vậy???

_tôi á. Tôi chỉ muốn trả thù cô thôi. Tại cô mà tôi mất tất cả và đặc biệt là anh Dương

_tôi đã nói với cô bao nhiêu lần rồi. tôi và Dương không có gì cả chỉ là bạn đơn thuần mà thôi.- nó giải thích

_im đi. Tôi không tin cô đâu. Tất cả chỉ là ngụy biện mà thôi

Nó cảm thấy bây giờ nó có nói gì đi nữa thì Thùy Lâm vẫn không tin nó nên nó đành phải từ từ.

_thôi được rồi. cô muốn trả thù tôi chứ gì. Tôi sẽ cho cô làm những gì cô muốn nhưng cô phải gỡ bom để nơi này không có chuyện gì xảy ra.

_làm sao tôi dám đảm bảo rằng cô sẽ giữ lời chứ. Sẽ không có chuyện đó đâu. Nếu hôm nay tôi chết thì cô cũng phải chết.

_tôi sẽ giữ lời. cô nên gỡ bom đi trước khi quá muộn đấy.-nó cười 1 nụ cười con hơn cả chữ “đểu”

Suy nghĩ 1 hồi nhỏ Thùy Lâm lên tiếng _thôi được rồi. tôi sẽ gỡ bom. Và cô phải giữ lời hứa. Nó gật đầu nhìn Thùy Lâm. Cô ta lúi túi trong túi ra 1 cái gì đó và tiến lại chỗ quả bom. Chỉ còn 1 phút, cô ta từ từ cắt sợi dây màu đỏ (tác giả hồi giờ không biết cách gỡ bom nên đành ghi lụi. nếu sai sót mong mọi người lượng tình mà tha thứ.) sau đó quả bom không hoạt động nữa. nó thở phào nhẹ nhõm rồi kiểm cái dt nhắn tin cho anh hai. Bất chợt, Thùy Lâm chạy tới chỗ nó giật lấy cái dt rồi hét lên

_MÀY MUỐN GỌI AI ĐẾN CỨU MÀY À

_không có. Đưa lại dt cho tôi. Tôi chỉ nhắn tin nói cho anh hai biết rằng quả bom đã được tháo thôi mà.

_tao không tin. Nếu mày gỡ trò thì mày sẽ chết đấy

_tôi không làm vậy đâu. Tôi hứa là làm. Cô cứ đứng xem tôi nhắn cho anh hai cũng được.-nó giật lại dt từ tay Thùy Lâm. Nó bấm bấm gì đó rồi gửi cho hai nó.

_xong rồi đấy. có cần kiểm ra tin nhắn luôn không-mặt nó nhăn nhó

_thôi khỏi-nhỏ Thùy Lâm giật cái dt rồi cắt vào túi.

_bây giờ cô muốn gì???-nó hỏi

_mày phải đi với tao.-vừa dứt câu nhỏ Thùy Lâm cầm chặt tay nó kéo đi

Ở bên ngoài, điện thoại của Phong reo lên. Phong mở ra thì thấy tin nhắn của nó gửi.

_A. Quỷ ngố gửi nè.

Nghe Phong nói cả đám xúm lại xem tin nhắn của nó. Nguyên văn tin nhắn của nó được ghi thế này.

“bôm đã đc tháo. Dương và tui không sao. Đừng lo. Chỉ có phi vụ đặc biệt cần giải quyết thôi. Mọi người đừng lo nhé. Pp”

_vậy là bom được gỡ. Dương và Yên không sao. Thế thì tốt quá rồi còn gì nữa.-Hoa reo lên

_nhưng phi vụ đặc biệt là phi vụ gì chứ???-Phong tò mò hỏi.

_chắc không sao đâu. Mọi người đừng lo nhé.-Hoa an ủi vì thấy Yên không sao riêng 2 anh của nó này giờ vẫn im lặng vì tò mò về chuyện phi vụ đặc biệt giống Phong. Nhưng cũng đành phó tay thế là 4 người rủ nhau về lại khách sạn chờ 2 người kia về.

Nó theo Thùy Lâm lên chiếc xe hơi màu đen mà nó không biết chiếc xe đó sẽ đưa nó đi đâu, chiếc xe đó chở nó và Thùy Lâm có 1 sự yên lặng đến rợn người pha trộn vào bóng đêm. Lúc này nó không còn cảm thấy sợ bóng tối nữa mà thay vào đó là sự tò mò về con người của nhỏ đang ngồi cạnh nó. Như không thể im lặng được nữa nó đành phải chủ động phá tan bầu không khí ngột ngạt ấy.

_này!!! Chúng ta sẽ đi đâu???? Dương đầu. Các người làm gì cậu ấy rồi

_im đi. Anh dương không có sao đâu mà đừng có lo. Chỉ là ngắt đi chờ tôi về chăm sóc thôi- trong màn đêm nhưng đủ để thấy nhỏ này đang rất chỉ là hiểm

_cô nói thế mà được à. Dương có thù oán gì với cô, tôi đây này tôi mới là người khiến cô phải ghét cơ mà. Mau thả Dương đi đi.-nó lạnh lùng nói

_mày có tư cách gì??? Mày có quyền gì chứ. Mày chẳng bao giờ có được cái quyền đó đâu. Ngậm miệng lại và ngồi yên đó chờ chết đi. Ngày này năm sau sẽ là ngày đám giỗ của mày đấy

Không khí lại trở nên im ắng, nhìn ra cửa sổ nó chỉ thấy toàn là cây 2 bên đường. lúc này mãi cãi nhau với Thùy Lâm nên nó quên mất chú ý đến xung quanh bây giờ nó thực sự cảm thấy sợ. nó sợ sẽ không thể thoát khỏi cái bóng đêm này. Nó ghét phải nhìn thấy màu đen của bóng tối. có khi nào ngày nó chết cũng là chết trong bóng đêm này không???

_thưa cô. Chúng ta đến nơi rồi ạ.-giọng trầm trầm của tên lái xe vang lên khiến nó phải trở về hiện tại. nhìn xung quanh nó đoán có lẽ nơi đây là 1 căn nhà hoang bỏ trống khá lâu rồi

_này con nhỏ kia xuống đi mày- giọng Thùy Lâm gọi nó

_à ờ...-nó bước xuống xe rồi nhìn xung quanh. Trời càng về đêm càng lạnh, nó bị Thùy Lâm kéo vào trong ngôi nhà đó. Bên trong đó đã có sẵn 1 đám đông đang chờ nó. Vừa bước vào nhà Thùy Lâm đã xô nó ngã ra đất rồi.

_bây giờ mới là trò chơi thật sự. hôm nay sẽ là ngày giỗ của mày.-giọng của Thùy Lâm vang lên

_tao chịu mày rồi đấy. thôi được. mày muốn gì thì làm đi. Nhưng phải thả Dương ra đã. Hắn không có liên quan.

_đừng lo. Sau khi giết mày xong. Tao sẽ thả anh ấy, tao yêu anh ấy mà.- Thùy Lâm cười._tụi bay đâu. Đánh nó cho tao. ở nơi này thì không ai có thể tìm ra nó được đâu.

Sau tiếng nói của Thùy Lâm thì cả 1 đám đông vây quanh nó. Nó bây giờ không nhìn rõ được ai cả. bóng tối đã che khuất. bỗng nhiên, “BỐP” 1 cú đánh vang lên và tất nhiên người hứng chịu là nó. Cú đánh đập vào lưng nó khá mạnh khiến nó chao đảo nhưng nó vẫn cố dùng sức của mình để đứng dậy. “đứng rồi. phải cố gắng đứng dậy mình mới có thể để đánh. Phải chống trả lại chứ, để im cho bọn nó đánh đâu phải là tính cách của mình.” Thế là nó đứng dậy. cố gắng nhìn cho rõ bọn nó đứng chỗ nào. “BỐP” lại 1 cú đánh khiến nó mất thăng bằng nhưng nó vẫn đứng được. nó cười lớn nói

_HAHAHA. BỌN BAY NGHĨ TAO ĐỂ CHO ĐÁNH THẾ NÀY À. KHÔNG CÓ ĐAU NHA. NEVER

Dứt câu, theo cảm giác nó chạy tới giật lấy cây gỗ trong tay người vừa đánh nó hồi nãy .Sau đó đánh thật nhanh vào người đó khiến người đó ngã quỵ.

_muốn đánh tôi à. Không dễ đâu. Tôi nhìn thấy tất cả rồi.-nó cười nói vẻ như đã không còn sợ bóng tối nữa. nó cũng đã dần làm quen với bóng tối.

_mày hay lắm. bọn mày xông lên đi. Đừng nhường nhịn nó nhé. Ai giết được nó tao sẽ cho 1 khoảng thưởng thật lớn.haha- giọng cười đầy nham hiểm của Thùy Lâm lại vang lên.

_vâng ạ.

Cả đám đông thanh rồi tiến về phía nó. Ai cũng cầm gậy cả. nó cũng chẳng thua kém gì. Gậy gậy lên đánh cho người chuẩn bị đập nó 1 cái, ngã chổng quèo. Đang đánh hăng say bỗng nhiên nó có cảm giác nhói ở bụng. thì ra nhân lúc nó không để ý nhỏ Thùy Lâm đã cho nó 1 nhát.

Mất cảm giác, nó ngã quỵ xuống đất. toàn thân nó cứng đờ không còn cảm giác gì nữa. nó không thể đứng dậy được nữa.

_tụi bay. Mau đánh nó đi. Đánh cho đến khi nào tao biểu dừng lại. haha. Nó đờ rồi. haha.

_mày...mày...chơi đùa. đám tằm thuốc vào dao.....- giọng thì thảo yếu ớt của nó vang lên rồi ngắt lịm đi.

Thế là nó lại phải chịu trận đánh tới tấp của đám người đó. Bất chợt có tiếng người hét lớn

_Quý ngọc. cô ở đâu???cô đâu rồi- giọng của 1 tên con trai từ ngoài cửa bước vào. Trời cũng đã ứng sáng nên hắn có thể nhìn thấy rõ nó đang nằm ngất lịm dưới nền đất lạnh, máu chảy loang ra chỗ nó nằm.

_Quý ngọc. cô sao vậy???-hắn chạy đến đỡ nó dậy. nhưng 2 mắt nó vẫn nhắm nghiền. _các người đã làm gì cô ấy. Thùy Lâm cô sẽ phải trả giá. -hắn bế nó lên rồi đi nhanh ra cửa. đám người đó định đuổi theo nhưng Thùy Lâm lên tiếng

_không cần đuổi theo cứ để họ đi. Con nhỏ đó mà ra tới bệnh viện là chết rồi. không sống nổi đâu.haha.. gọi người canh giữ Dương vào đây cho tao.

_dạ. chị gọi em ạ- 1 tên con trai bước vào

_tại sao mày dám để thằng Dương thoát vậy hả????- Thùy Lâm ngược lên nhìn tên đó thì mắt chữ A mồm chữ O... thì ra tên con trai đó không ai khác...chính là anh trai của nhỏ....Thiên Bảo

_không để thoát thì phải bắt lại à.- mặt Thiên Bảo lạnh lùng hỏi

_anh...anh...hai...sao..sao..anh...lại....-Thùy lâm ấp úng nói không nên lời

sao chẳng gì??? Anh thật không ngờ em có thể làm như vậy với Dương đó. Dù sao nó cũng là bạn anh. Anh đã nói rồi mà, đó chỉ là cơn cảm nắng của em thôi. May là anh kịp phát hiện ra âm mưu của em đó. Nhóc con!!!-Thiên Bảo vẫn giữ khuôn mặt lạnh lùng. Giọng đều đều nói tiếp anh không thể bênh vực cho em nữa rồi. lần này thằng Dương sẽ không để yên cho em đâu. Những gì mà em gây ra thì em phải tự gánh chịu thôi, vì nó quá lớn rồi không thể cứu vãn. Chào em.- nói dứt câu Thiên Bảo bước đi. Bỏ lại Thùy Lâm với đàn em của nó.

_tụi bay ra ngoài đi-giọng Thùy Lâm nói với đám người đó. Sau khi họ đi rồi, Thùy Lâm khóc. Có lẽ nó khóc vì những lời nói của anh hai nó hoặc có thể khóc vì cảm thấy hối hận nhưng cho dù bây giờ nó có hối hận đi nữa thì cũng đã quá muộn rồi.

Trên con đường nhỏ.....1 chiếc xe chạy với tốc độ rất nhanh để có thể kịp thời cứu người con gái đang hôn mê không biết gì cả. Dương chỉ biết lái thật nhanh để cứu nó cho dù còn 1 chút hi vọng cuối cùng.

_cô mau mở mắt ra và lên tiếng đi. Cô không thể im lặng như vậy được. tính cách im lặng đó đâu phải của cô đâu.- hắn cầm tay nó nói với nó.

_mau tỉnh dậy đi chứ. Còn rất nhiều người muốn gặp cô muốn nghe cô đùa giỡn với họ mà. Cô rất thích cười lộn với tui lắm đúng không???cô mau tỉnh dậy đi. Cô tỉnh dậy tui với cô cười lộn mấy ngày....à không. Mấy tháng luôn cũng được.-hắn nói trong vô thức

Chiếc xe vẫn chạy rất nhanh, có 1 người con trai cố gắng gọi 1 người con gái trong vô thức không biết mai này sẽ ra sao. Nếu ông trời cho người con gái này chết thì sẽ thế nào nhỉ???

_cháu đừng lo cô bé không sao rồi, rất may là cháu đã gặp được ta trên đường đấy, nhưng cũng phải sắp xếp để cho cô bé tới bệnh viện nhé. Chúc mừng cháu.-giọng của 1 bác sĩ đã về hưu vỗ vai Dương cười hiền từ nói

_thật sao???cháu cảm ơn. Cảm ơn ông nhiều lắm

.....

Quoay ngược lại thời gian.....

Chiếc xe đang chạy thì gặp 1 cụ già đang băng qua đường bất buộc hắn phải dừng lại vì con đường quá nhỏ.

_ông có thể qua nhanh được không ạ???bạn cháu sắp chết rồi-hắn hét lên

_bạn cháu bị gì vậy???-cụ già ngược mắt nhìn hắn

_ông không nên quan tâm đâu ạ. Ông qua đường nhanh đi ạ. Cháu đang vội lắm-hắn bắt đầu mất bình tĩnh

Cụ già đi về phía chiếc xe...nơi có nó đang thoi thóp từng hơi thở cuối cùng. Cụ già lấy trong túi áo ra cho nó uống gì đó rồi leo lên xe. Hấn không hiểu gì cả chui vào xe hỏi

_ông vừa cho bạn cháu uống gì vậy????tại sao ông lại vào đây??-hấn ngơ ngác

_không còn nhiều thời gian đâu. Mau lái xe đi, nếu không cô bé sẽ chết. chỗ này gần nhà ta mau tới nhà ta đi- ông cụ giục hấn

_ơ....vâng ạ-hấn ngơ ngác không hiểu chuyện gì nhưng vẫn lái xe đi và....lúc này....nó đã vượt qua được giữa sự sống và cái chết.

11. Chương 11

_ông không nhớ lắm thì gần đây cũng có 1 bệnh viện, cháu cứ đi thẳng ra đường lớn thì sẽ thấy ngay. Mau đưa cô bé đi đi. Chúc cháu may mắn nhé.- ông cụ cười

_cháu cảm ơn ông ạ. Chờ bạn cháu khỏi cháu sẽ cùng bạn cháu đến đây thăm ông ông nhé!!- hấn cười rồi lái xe đi...

Sau khi ra được đường lớn hấn đã đưa nó tới bệnh viện kịp thời.....bây giờ nó đang nằm trong 1 căn phòng vip xung quanh toàn là 1 màu trắng.....nó từ từ mở mắt.

_A. Yên tĩnh rồi nè mọi người ơi.-giọng Hoa mừng rỡ reo lên

_Yên...em có sao không???làm bọn này lo quá trời- anh ba nó lên tiếng

_ơ....ơ....đây là đâu?sao tui lại ở đây. Thiên đàng là màu trắng hả? sao lại có mấy người giúmg anh tui, bạn tui vậy...huhu-nó ú ớ rồi bật khóc

“cốp” tỉnh lại coi. Cô còn sống và người cứu cô là tôi-hấn đánh lên đầu có 1 cái làm con nhỏ tỉnh luôn.

_tỉnh chưa-hấn cố nhin cười hỏi nó

_tỉnh rồi, anh là cái tên mà tui ghét đúng không?-nó nhìn hấn chớp chớp mắt hỏi

_ừ đúng rồi. xem ra trí nhớ của cô đã vẫn động tốt hơn-hấn cười

_ý a là trước giờ tui ngu á hả?-mặt nó hầm hầm

_tui đâu có nói vậy. cô tự nhận à nha.haha-hấn ôm bụng cười

_anh muốn gì hả?-nó tụt xuống giường đứng nhìn hấn chằm chằm

_thôi. Thôi. Mới vừa tỉnh dậy là đã cãi nhau rồi. em mau nghỉ đi đừng để ý thằng Dương làm gì-anh ba nó can ngăn

Tối hôm đó.....nó đang ngủ ngon giấc trên cái giường dành cho bệnh nhân thì bỗng nhiên nó cảm thấy lạnh người.....mở mắt ra nó chỉ nhìn thấy được 1 bóng đen đang cố gắng hết sức che mắt nó lại để làm gì đó. Bất chợt điện được bật sáng....và người bật đó là hấn...

_ơ...anh Dương....-bóng đen đó chính là Thùy Lâm. Có lẽ Dương đã đoán được là Thùy Lâm sẽ không để yên cho nó nên đã canh trước. thật sự là đúng thật.

_cuối cùng cô cũng tự mò tới đây. Xem ra dự đoán của tôi là đúng. Haha. Lần này sẽ không có ai cứu cô đâu.

_anh...anh Dương...em....em..không có ý định....-Thùy Lâm ú ớ.

_tôi không sao đâu? Anh đừng lo. Cho cô ta đi đi.-nó lên tiếng nhìn Dương

_cô định để cho cô ta đi vậy sao? con người đó đã hại cô thành ra như thế đấy?-hấn chỉ tay về phía Thùy Lâm nói

_tôi đã nói tôi không sao. Anh cho cô ta đi đi. Và không được làm gì cô ta nếu không tôi sẽ không tha thứ đâu. Còn bây giờ cô đi đi và đừng bao giờ để tôi nhìn thấy cô 1 lần nữa.-nó nhìn Thùy Lâm lạnh lùng nói.

Nghe nó nói vậy Thùy Lâm chỉ biết cúi gầm mặt rồi bước đi. Tình cờ nó nghe được 2 chữ được phát ra từ miệng Thùy Lâm 2 từ “XIN LỖI”. Nó khẽ cười và nó biết cuối cùng Thùy Lâm đã hối hận thật sự. lúc đó Thùy Lâm không có ý định bóp cổ nó mà có lẽ là bỏ 1 hộp quà giấy lên bàn nhưng không muốn nó nhìn thấy. sau khi Thùy Lâm đi khỏi nó mới nhìn hần cười và nói

_cô ta đến để xin lỗi tui chứ không có ý định gì đâu. Anh đừng có hiểu lầm. cô ta đã hối hận thật sự rồi đấy

_tôi không tin. Rõ ràng trong bóng tối tôi nhìn thấy tay cô ta đang bóp cổ cô mà.

_không phải đâu. Cô ta che mắt tôi để bỏ hộp quà này lên bàn nè.-nó giơ hộp quà trước mặt hần phẩy phẩy

_ế, cho tui coi với. xem thử bên trong có gì?-hần chạy tới leo tọt lên giường nó

_ai cho. Cái này mình tui xem thôi. Cô ta tặng tui mùr.-nó cười đểu mặt gian thấy sợ

_ò, cho xem đi. Có ai biết đâu mà. Tôi không nói ai đâu. Hứa đấy-hần kéo kéo tay nó mặt nhìn đáng thương hết sức

_ơ....thôi.thôi được rồi, anh bỏ ngay cái mặt đó đi. Đừng có dụ dỗ tui. Tui cho anh xem là được chứ gì-nó phẩy phẩy tay trước mặt hần

_ờ ờ.hehe-hần cười

Nó mở hộp quà ra thì có 1 tờ giấy....Thùy Lâm viết cho nó 1 bức thư...vừa đọc lướt qua thì mặt nó đã tối sầm lại đánh rơi cả tờ giấy...hần nhìn thấy vậy thì lo lắng hỏi nó

_có chuyện gì vậy?nhỏ đó viết gì?-hần hỏi nó rồi cầm tờ giấy lên đọc sau đó hần chỉ buông được 2 từ....

_CHẾT TIỆT....

Hần cầm dt gọi ngay cho Thiên Bảo..

_alo.Thiên Bảo mày đang ở đâu á. Chạy về nhà mày ngay đi. Không là mày mất đứa em gái đấy.

“mày nói gì. Em tao sao cơ”

_mày đừng hỏi nhieu, mau về nhà đi. Không ngày này năm sau sẽ là ngày giỗ của nó và người mang tang cho nó sẽ là mày đấy

“được rồi. tao đang gần nhà, tao về liền”

Tắt máy.....hần tới gần nó....khẽ ôm nó vào lòng.....

_cô ta sẽ không sao đâu. Thiên Bảo sẽ về kịp thời mà. Nó đang ở gần nhà. Sẽ không có chuyện gì xảy ra đâu

_cô ta bị điên sao. Sao lại nghĩ tới chuyện bán cơ thể mình chứ...điên thật rồi

_không sao đâu mà.cô đừng suy nghĩ lung tung nữa

Nguyên văn bức thư như sau:

“khi cô đọc được bức thư này thì tôi đang tự suy nghĩ về những điều mà mình đã gây ra cho cô. Tôi biết...cho dù tôi có nói bao nhiêu từ xin lỗi đi nữa thì cũng không thể bù đắp được cho cô nhưng tôi vẫn muốn nói rằng tôi xin lỗi thật sự tôi đã cảm thấy hối hận. lúc này tôi đang ở trong 1 căn phòng tối cầm 1 con dao và tự rạch nhưng đường máu lên cơ thể mình chỉ có làm như vậy tôi mới có thể thấy mình thanh thản được. nếu tôi chết cô hãy vui lên nhé.”

Sau khi nhận được cú điện thoại của Dương, Thiên Bảo chạy ngay về nhà, chạy lên phòng Thùy Lâm. Đập cửa rồi gọi mãi mà không thấy Thùy Lâm trả lời

_con nhok kia, mở cửa ra mau. E làm trò gì trong đó vậy hả? mau mở cửa ra cho anh. Mau lên!!!-Thiên Bảo mất bình tĩnh hét lớn nhưng tất cả chỉ là im lặng, không có tiếng trả lời...

Thiên Bảo dường như không thể chịu được nữa. hấn bay lên đập cánh cửa rớt ra luôn. vào được bên trong thì...cảnh tượng bây giờ thật sự khiến ai cũng phải kinh hãi....1 đứa con gái nằm trên chiếc giường...xung quanh chỉ toàn máu là máu....

Thiên Bảo cầm lấy cái dt, gọi ngay cho bệnh viện để kịp thời cứu em gái mình. Lúc này,hấn chỉ có thể nghĩ được việc duy nhất đó là cứu em gái của mình....

_em mau tỉnh dậy đi, mở mắt ra xem nào? Sao lại ngốc vậy chứ? Em đâu có cần làm vậy? 2 người họ sẽ tha thứ cho em mà. Em đâu cần tự hành hạ mình thế này chứ-Thiên Bảo cầm tay Thùy Lâm nói trong vô thức khi nhìn thấy em gái mình mặt trắng bệch ra.

Thùy Lâm đã được đưa đi cấp cứu kịp thời, theo như lời bác sĩ nói thì trước đó Thùy Lâm đã tự gây những vết thương lên người mình sau đó còn nằm trong nước lạnh nữa nên bị nhiễm trùng. Cửa phòng cấp cứu được mở ra.....vị bác sĩ già bị Thiên Bảo chặn lại

_bác sĩ!!! Em gái cháu có sao không ạ? Xin bác sĩ hãy cứu em gái cháu

_cậu đừng lo. Em gái cậu đã qua khỏi rồi. may là cô bé được đưa đến đây kịp thời. gia đình sao lại để cô bé như vậy chứ?-nói rồi vị bác sĩ bước đi

_không sao rồi. Thùy Lâm sẽ mau khỏi thôi. Đừng lo- Dương vỗ vai Bảo

_Dương nói đúng đó. Bảo đừng buồn nữa. lo giữ sức mà chăm sóc em gái trong những ngày sắp tới đi.-nó cười nhìn Thiên Bảo

_ừ. Cảm ơn 2 người. Yên cũng vào nghỉ đi cho khỏe. Bảo về nhà 1 lát.-Bảo quay sang Dương_mày nhớ trông chừng em tao nhé. Cho nó vô nằm sát phòng Yên á. Để trông- nói xong Bảo lủi thủi bước đi

Nó và hấn nhìn theo Bảo , rồi lại nhìn nhau không biết nói gì.... Nửa tiếng sau, Thùy Lâm tỉnh dậy thì thấy nó đang ngồi bên cạnh...

_ơ...sao..sao...cô lại ở đây?

_tôi à. Bảo nhờ tôi trông cô giúp.-nó cười nhìn Thùy Lâm

_cô không ghét tôi sao?-Thùy Lâm không nhìn nó khẽ hỏi

_không. Tại sao phải ghét?

_nhưng tôi đã gây cho cô quá nhiều chuyện

_không sao. Đó cũng là vì cô ganh ghét tôi. Tôi hiểu mà. Tôi không ghét cô, cô cũng đã nói xin lỗi tôi rồi còn gì nữa nè.

_ừm.cảm ơn cô.

_cô ngủ tí nữa đi. Trời còn sớm.

3 ngày sau.....

_ô la la. Hôm nay được xuất viện rồi. vui quá đi, nó tung tăng hét lên

_này, nhỏ kia. Mún ăn đấm không? Đang trong bệnh viện đấy nhé. Giữ trật tự đi. -Dương nhìn nó chăm chăm

_bít rồi. Nhanh lên Lâm ơi. Lát về mình đi ăn kem nhá. -nó kéo tay Thùy Lâm.

Chắc hẳn ai cũng sẽ ngạc nhiên lắm đúng không.? Nhưng mà trong thời gian nó và Lâm ở bệnh viện thì nó và Lâm đã là bạn tốt của nhau rồi.

Nhắc lại trong nỗi nhớ.....(của mọi người)

_hôm nay Yên được ra viện. anh không đi đón Yên à.-Hoa hỏi

_không, để Yên về nhà rồi anh gặp luôn. Sao em không đi đón Yên?-Phong hỏi Hoa

_hihi, không. Em nhắn tin cho Yên rồi, lát em đi ăn kem với Yên.-Hoa cười.

_ừ.

Phong và Hoa đi dạo ngang qua 1 nơi.....nơi chôn giấu kỉ niệm của Hoa và Phong.....

_ơ...nơi này...quen quen...-2 người đồng thanh

_anh/em có 1 kỉ niệm ở đây-đồng thanh tập 2

_kỉ niệm thơ ấu.-đồng thanh tập 3

_ơ....thôi.em nói trước đi. Sao cứ đồng thanh thế này.-Phong gãi đầu

_hì. Hồi còn nhỏ em ở đây và em gặp 1 cậu con trai. Cậu ấy tốt với em lắm, nhưng mà lúc đó cậu ấy phải rời khỏi đây để đi nước ngoài với ba mẹ. cậu ấy hứa sẽ về tìm em. Nhưng đến bây giờ vẫn không có ai tìm em cả.-nói tới đây Hoa chợt buồn

_có phải cậu bé đó tên Rin phải không?

_ơ....sao anh biết. anh đã gặp Rin ở đâu à?-Hoa ngạc nhiên hỏi

_đồ ngốc. em phải Rany không?

_đúng rồi. sao anh cũng biết tên hồi đó của em?-Hoa lại ngạc nhiên nhìn Phong. Bất chợt...Phong ôm lấy Hoa...

_anh tìm được em rồi. cô công chúa hồi nhỏ mà anh đã từng gặp trong giấc mơ. Anh là Rin-Phong thì thầm nói

_thật sao? Anh là Rin sao? Ôi không thể tin được sẽ có 1 ngày em được gặp lại anh.-Hoa cười trong hạnh phúc.

_này. Sao cậu cười mãi vậy Hoa? Có chuyện gì kể bọn này nghe với nào.-nó tò mò hỏi Hoa

_ơ....đâu có gì đâu. Hihi-Hoa cười đỏ mặt.

_bà còn giấu nữa. có gì khai ra mau lên-nó nhìn Hoa chăm chăm

_ơ...thì...thì...tui đã tìm lại được tình yêu đầu tiên của mình.hì hì- Hoa đỏ mặt

_thế à? Hẳn là ai thế? Bọn này có biết không?-Lâm lên tiếng

_hì hì. 1 người rất quen thuộc với mọi người.-Hoa gãi đầu

_ai thế? Nói bọn này nghe với nào-nó lay lay tay Hoa

_đó là Phong

_sao???????? Phong á-nó trợn tròn mắt

_ừ. Là Phong đó.^- Hoa cười

_thật sao?-nó tỏ vẻ ngạc nhiên-haha. Thế mà k chịu nói. Làm tớ tò mò nhá. Lần này tớ phải xử đẹp tên Phong mới được.

_ơ....đừng mà

_ui cha. Mới nói thế thôi mà đã xót xa rồi kìa.hehe-Lâm chỉ chỉ Hoa cười đều nhìn nó

Tối hôm đó, ở nhà nó.....

_ê Phong.

_hử?

_có chuyện gì giấu tui không á.-nó nhìn Phong chăm chăm

_ơ....chuyện gì đâu. Con nhóc này.-Phong không nhìn nó mà nhìn đi phía khác.

_thôi. Đừng giấu nữa nữa. vk ông khai hết rồi. không giấu được tui đâu. 2 người ghê lắm, giấu giấu-nó chọt chọt Phong

_ơ...biết rồi còn hỏi tui làm gì? Con nhóc này muốn chọc quê tui hả?-Phong đỏ mặt cốc nhẹ lên đầu nó rồi chạy biến vào phòng

_này! Nhóc con. Em lại chọc gì Phong đấy- anh hai nó hỏi

_đâu?ai chọc cơ. Tại Phong giấu em chứ bộ. em chưa xử đẹp là may lắm rồi á chứ-nó chu mỏ cái

_chuyện gì thế?-anh ba nó tiến lại khoác vai nó tò mò hỏi

_hehe. Hoa và Phong là cặp đôi từ nhỏ đó anh.

_sao???w0a. chuyện này mà Phong dám giấu tui mình sao. Phải bắt nó khai mới được.

_ồ yeeee. Anh là hiểu ý em nhất cơ. Mau mau đi bắt Phong khai nào.

12. Chương 12

3 anh em nhà nó nhìn nhau phá lên cười mà không biết rằng Phong ở trong phòng đang ngượng đến nỗi muốn kiếm 1 cái lỗ nào đó chui xuống

ở 1 căn phòng nào đó.....

_nó sắp về nước rồi. con mau chuẩn bị tinh thần đi đón nó đi.-giọng của 1 người đàn ông khoảng 40 tuổi.

_con không thích. Ba bảo cô ấy đừng về. cô ấy biết rõ con chỉ xem cô ấy là em gái mà.- giọng hằn năn nỉ

_ba không biết, con tính sao thì tính đó. Ba đi làm đây- nói xong người đàn ông lấy cái túi rồi đi ra cửa...

Sau khi ông ấy đi khuất, hấn.....

_assssssssssss. Tại sao?tại sao? Ôi. Bực chết đi được.- hấn ôm đầu la lên.

_làm gì la như thú sống chuồng vậy này. Đứng đầu đường cũng nghe nữa đó.-Thiên Bảo từ đâu mò ra làm hấn hết hồn

_thằng khỉ. Mà ở đâu chui ra đó. Đang điên đầu điên óc đây.

_chuyện gì? Kể tao nghe thử coi.

_juri sắp về đây rồi. nghe ba tao nói là nó về để theo đuổi tao. Ôi, điên mất thôi. Hồi còn ở bên đó tao đã nói tao chỉ xem juri là bạn thôi mà. Rắc rối quá đi. -hấn nhìn Thiên bảo bằng vẻ mặt thảm thương.

_haha. Sắp có chuyện vui rồi đây. Haha. -Thiên Bảo ôm bụng cười khiến hấn đơ như cây cơ...

_mày còn cười được nữa. mau nghĩ cách giúp tao xem nào.

_haha. Sẽ có người giúp mày bằng chính tình cảm thật sự của mình. Mày sẽ được cứu thôi. Haha. -Thiên Bảo cười nói.

_là ai mày? Nói tao nghe thử?-hấn tò mò nhìn Thiên Bảo

_rồi mày sẽ biết thôi. Ngày ra đón juri nhớ rủ tao đó. Mày sẽ bị bắt ngờ. thôi tao về đây, định qua rủ mày đi ăn gì đó mà thấy cái mặt mày ăn hết nổi rồi. -Thiên Bảo đứng dậy đi về bỏ mặc hấn đang có hàng trăm dấu hỏi trong đầu.

Nó đang ngồi trong phòng với biết bao suy nghĩ ngẩn ngơ về hấn.

“aaaaaaaaaaaa. Không được nghĩ tới hấn nữa. nhưng mà...hấn cũng đẹp trai đấy chứ., cũng tốt nè. Cứu mình biết bao nhiêu lần nè. Nhưng mà sao.....ơ...không được nghĩ nữa.aaaaaaaaaaaaaa”

Đang ngồi nó bỗng ôm đầu xoa xoa làm rối tung cả lên. Nhìn nó bây giờ chẳng khác gì con quỉ cả.

ở 1 căn phòng nào đó cũng xảy ra tương tự như thế....

“thằng Bảo nói thế là sao nhỉ? Ai cứu mình chứ. Tình cảm thật sự nữa chứ. Đừng nói là...nhỏ đó nha (hắn đỏ mặt. hê hê)....không...không có đâu. Nhỏ đó đâu phải tiêu chuẩn của mình chứ....nhưng mà nhỏ cũng dễ thương đấy chứ. Cũng đáng yêu....assssssss. biến thái. Không nghĩ nữa.”

Hôm sau....ở trường.....

_này!!! Nghe nói là chuẩn bị vợ chưa cưới của ông về đây hả?-nó lại đập vai hắn

_ơ....làm gì có...nhỏ đó làm gì phải vợ..

_thôi thôi. Đủ rồi. Bảo nói thế với tui mà. Ông ghê nhá. Vợ chưa cưới luôn ý.-nó chọc hắn

_thôi. Đừng chọc nữa, tôi mệt.-nói xong hắn bỏ đi để lại nó với 1 đám bụi trường.

“hắn sao thế nhỉ? Mình làm gì quá sao? Nhưng mà sao lại là vợ chưa cưới chứ. Không thíchhhhhhhhhhhhhhhhh. Không chịu, kì cục quá. aaaaaaaa”

_Ê Yên bà biết tin gì chưa? -Lâm từ đâu chạy sộc sộc vào đập bàn nó hỏi

_chuyện gì? Không biết. -nó nhìn Lâm tò mò

_lát nữa anh hai tui với Dương sẽ đi đón con nhỏ gì gì...gì ấy nhỉ? -Lâm nhìn nó

_juri.

_ừ. Đúng rồi. con nhỏ đó á. Lát nữa, sau khi ra về sẽ đi.

_ờ. Nhưng mà bà nói tui chi. -nó tò mò hỏi

_à. Anh hai tui nhờ tui nói với bà là muốn bà đi cùng.

_hả?tui đi làm gì? Có quen biết cô ta đâu chứ?kêu tui đi làm gì?

_Hay bà cứ đi thử đi. Biết đâu có chuyện gì đó thì sao -Hoa từ đâu nhảy vô

_ờ ờ.. đúng rồi đó. Bà cứ đi thử đi. -Lâm gật đầu lia lịa

_thôi. Để tui suy nghĩ đã. Bà về lớp đi. -nó lảng đi chuyện khác

3 tiết học trôi qua thật nặng nề đối với nó, bao nhiêu dòng suy nghĩ về con nhỏ ju...ju...ri... ri gì gì đó cứ hiện ra trong đầu nó khiến nó không thể tập trung được. ruốc cuộc nàng ấy đang bị gì thế nhỉ?

_Yên...Yên-Hoa gọi nó

.....

_YÊN.-Hoa lay mạnh người nó

_ơ...hả?

_này giờ pà ở đâu thế, gọi mãi mới chịu tỉnh

_hú hú. Yên ơi. Đi không- bóng dáng Thùy Lâm xuất hiện ở cửa lớp

_trời. pà ở đâu chui ra vậy?-Hoa nhìn Lâm

_ở bên lớp bên kia kìa. -Lâm cười cười chỉ chỉ

_vừa tan học là xuất hiện liền yk như quỷ vậy á- nó lăm bắm nhắm nhắm

_YÊN. Bà lăm nhắm cái gì đó.-Lâm gọi nó

_cái con này. Làm hết hồn. cái gì cũng phải từ từ thôi chứ- nó gắt Lâm

_ơ...sao thế? Sao hôm nay pà lạ thế? Hay là nghe tin Dương đi đón vợ iêu nên ghen hả?-Hoa và Lâm mở to mắt nhìn đó đồng thanh

_không có. Chỉ là hơi đau đầu tí thôi à. -nó gãi đầu cười

_thế thì cùng đi đón juri đi. Sẽ đỡ đau đầu hơn á -Phong ở đâu lù xuất hiện

_A. anh ieuuuuuuuuuuuuu –Hoa reo lên (úi zời, nổi cả da gà)

_chào em ieuuuuuuuuuuuuu. –Phong dang tay ra định ôm Hoa thì....

_STOP –Lâm,nó và Dương đồng thanh làm cặp vợ chồng trẻ quê đành bỏ tay xuống.

_mấy người làm vợ chồng tui quê hà. –Hoa đỏ mặt.

_thôi đừng nói nữa. cùng đi đi, trễ rồi

Cuối cùng nó cũng bị lôi đi một cách miễn cưỡng thật tội nghiệp cho nó quá. Nó bây giờ không sát định được cảm xúc của mình cũng không biết nó thật sự đang nghĩ gì. Bao nhiêu dòng cảm xúc xù lông lằng chập chờn xuất hiện rồi biến mất chứ không hiện rõ cho nó biết. cảm giác này chính là cảm giác mà nó ghét nhất nhưng sao lại cứ xuất hiện vậy nhỉ?

“tới nơi rồi” –Dương dừng xe lại rồi cất tiếng

Nó mãi suy nghĩ nên cũng không biết là đi đâu. Sau một hồi nhập hồn lại thể xác nó mới biết nó đang ở sân bay. (đến là chịu với con nhỏ)

_này. Nhỏ đó xinh không?-bất giác nó gọi ngược Dương lại hỏi

_xinh. Hot girl đấy. –hắn cười khiến nó càng điên hơn

_xinh hơn tui không?-nó lại hỏi

_hơn chứ. Cô xấu quắc –hắn dội cho nó 1 gáo nước lạnh làm nó lạnh từ thể xác tới tâm hồn (ác quá)

Thấy nó thay đổi sắc mặt hắn cảm thấy tội lỗi thì phải nên quaoay lại cầm tay nó kéo đi. Nhưng nó đâu chịu để yên được. hắn định vừa nắm vừa xoa thì dừng có mà mơ với nó chứ.

_buông tay ra.- nó lạnh lùng nói

_sao thế?

_sao thế? –hắn ngơ ngác nhìn nó

_BẢO BUÔNG TAY RA CỐ MÀ. –nó hét lên rồi giật mạnh tay ra nhưng nó không hề biết rằng tiếng hét của nó đã gây sự chú ý ọi người. sau đó nó bỏ đi luôn không thèm quan tâm ai xung quanh.

“đồ đáng ghét, đồ kiêu căng, đồ xấu xa. Tui biết tui xấu nhưng có cần phải nói như thế với tui không chứ. Mở miệng ra nói tui vậy đó hả? đồ óc heo. Đồ không biết suy nghĩ mà”

Nó bỏ đi miệng vẫn không ngừng lầm bầm có vẻ hậm hực và ghét hẳn lắm. cũng phải thôi. Đi chê con người ta thể cơ mà. Ghét thật nhỉ?

_cậu không đuổi theo hả? –Phong hỏi Dương

_thôi. Lát nữa cô ta sẽ tự mò ra thôi. Đi đón juri trước không cô ấy xử đẹp luôn đó –Dương nói rất bình thản

_này. Cậu không lo sao? Cậu đi đón cái cô juri ju riết gì của cậu đi bọn này cóc cần nha. Dám làm Yên buồn. bọn này sẽ không tha thứ cho cậu đâu –Hoa trừng mắt nhìn Dương.

_ơ hay nhỉ? Chẳng lẽ do tôi hết sao?

_CHỨ GÌ NỮA –Lâm và Hoa hét thẳng vào mặt hắn.

_s..sao 2 pà đồng thanh thế?- Dương lắp bắp

_tại ông dám ăn hiếp bạn bọn này –Đồng thanh tiếp

_ơ...thôi thôi. Tui biết rồi tui đi kiểm được chưa. Đừng hét nữa mọi người nhìn kia.

Bây giờ Hoa với Lâm mới để ý rằng mình đang ở nơi đông người vậy mà từ nãy đến giờ cứ tự nhiên như...”đang ở nhà” tội nghiệpXem hắn và nó thể nào nhé.

Hắn đang chạy vòng vòng nhìn khắp nơi xem có nó không. Mồ hôi mẹ mồ hôi con thi nhau chảy mà hắn vẫn chưa tìm được nó.

“cái con nhỏ này. Mới đó mà trốn đâu được nhỉ. Bực mình mà. Mình có làm gì sai đâu chứ. Hay là thấy mình chê nhỏ xấu nên giận rồi. ôi thật là...nói thế mà cũng tin hả trời. ngốc thật đấy”

_ó....cái dáng người đó....quen quen... -hắn ú ớ rồi chạy theo. Vừa đuổi kịp tới nơi hắn cầm lấy tay con nhóc đó khẽ kêu lên _này. Quỷ ngốc phải cô không? -nhưng con nhóc đó không quay lại chỉ đứng đó im lặng.

Không kìm nổi sự tò mò, bất chợt hắn quay người con nhóc đó thì....

Mắt đỏ, 2 hàng nước long lanh trên đôi mắt đó...không nói nên lời...hắn có cảm giác luồng điện chạy xẹt qua người....hắn đau. Phải. nó đang khóc. Nhìn thương lắm....

_sao lại khóc? Ai làm gì cô?nói tui nghe tui xử cho -hắn đưa tay lau nước mắt cho nó rồi bắt giắc ôm chầm lấy nó giữa chốn đông người cứ như cả không gian này đều dành cho hắn và nó thôi vậy.

_anh...anh...buông tôi...tôi ra... -nó dùng chút sức lực yếu ớt của mình cố đẩy hắn ra nhưng không được vòng tay hắn quá mạnh.

_cô nói đi. Đừng khóc nữa mà. Xin cô đấy, ai dám làm cô khóc nói đi tui xử cho. Đừng khóc nữa. -hắn siết chặt lấy nó khẽ vang lên từng lời từng chữ.

_anh...anh...là...đồ đáng...ghét -nó cố gắng thoát ra khỏi hắn. đánh tới tấp vào người hắn. _tôi ghét anh. Tại sao chứ? -nó lại òa khóc. Có lẽ bây giờ nó và hắn cũng đã xác định được tình cảm của mình rồi. Phải, hắn thích nó và nó cũng vậy.

“máy bay đã hạ cánh. Mọi người có thể nhận người thân sau khi họ lấy hành lý” -giọng cô tiếp viên lại vang lên 1 lần nữa.

_A. hạ cánh rồi. không biết mặt mũi con nhỏ ra sao nhỉ? -Thùy Lâm tò mò.

_ê chồng yêu. Nhỏ đó xinh hơn vợ không?-Hoa quay sang hỏi Phong.

_à...chắc chắn là không rồi -Phong “cố gắng” cười tự nhiên nhất sau khi nói những từ đó với Hoa. Thùy Lâm hình như đã hiểu gì đó cười cười lại bẹo má Hoa

_con nhỏ ngốc này. Không lẽ Phong lại đi kêu xinh hơn để bà giận à, lát nhỏ đó ra là biết chứ gì.

_ờ ha. -Hoa bây giờ mới “chịu” hiểu.

Từ xa, bóng dáng 1 đứa con gái mảnh khảnh như người mẫu tiến lại. con nhóc mặt 1 bộ đồ ôm sát người để lộ ra những đường cong quyến rũ, da trắng như tuyết, mũi cao dọc dừa, tóc dài quá lưng, mắt đen to tròn... Nói chung là....very good!

_A. ANH PHONGGGGGGGGGGGGGGGG -con nhóc vừa thấy Phong từ xa đã chạy lại dang tay ra.

_ơ..... -Phong chưa kịp né tránh gì thì bị Juri ôm 1 cái chặt cứng khiến Hoa đứng bên cạnh máu ghen cũng đã dâng trào tới não.

_này. Bạn có phải con gái không vậy hả? mau buông Phong ra chưa. -Hoa gắt lên rồi kéo Phong ra khỏi móng vuốt của “mụ” Juri kia.

_bạn là ai. Tôi đang ôm anh “yêu” của tôi cơ mà. -Juri nhìn Hoa cổ nhằn mạnh chữ “yêu” đó khiến Hoa càng điên lên.

_anh “yêu của bạn à. Vậy không biết tôi là gì nữa. “bạn Phong” nhỉ? -Hoa quay qua nhìn Phong bằng đôi mắt ghen tuông rồi vẫn tỏ ra vẻ tươi cười.

_thôi nha Juri. Tha cho anh đi. “Vợ yêu” của anh sắp ghen mà bỏ anh mất rồi kìa -Phong khấn khoản nhìn Juri bằng đôi mắt long lanh như sắp phải chịu nổi đau mất vợ vậy.

_haha. Vui thật đấy. chọc “chị dâu” vui thật đấy. “chị dâu ngây thơ thật -dứt câu Juri phá lên cười khanh khách để lộ hàm răng trắng đều.

_chị dâu? Ai? –Hoa hết nhìn Juri rồi lại nhìn Phong đôi mắt đang có 1 sự tò mò nào đó muốn biết mọi chuyện

_hic. Đây là em gái chồng. nãy giờ nó chọc vợ đấy. –Phong cười cười gãi đầu làm Hoa cũng “hơi choáng”

Juri là em gái Phong sao? Hèn gì đẹp “như nhau”. Sao Hoa ngốc đến nỗi để bị trêu như thế này chứ. Bây giờ, Hoa ước có cái lỗ nào xuất hiện thì chắc chắn Hoa sẽ nhảy xuống mà trốn cho đỡ ngượng mắt thôi.

_cô là Juri? –bây giờ Thùy Lâm mới lên tiếng chỉ tay về phía Juri đang đứng.

_ừm. bạn là ai?

_à..Thùy Lâm. Chào you –dứt câu. Thùy Lâm lại tiếp tục nghe nhạc không thêm chú ý gì tới nhỏ Juri nữa. Lúc này Lâm rất vui vẻ mà. Sao bây giờ lại tỏ ra lạnh lùng như thế nhỉ? Không phải lạnh lùng đâu mà là Thùy Lâm đang im lặng theo dõi Juri. Người con gái này quá hoàn hảo kiểu này Yên bạn Lâm sẽ phải khổ rồi.

_cơ mà....anh Dương đâu rồi? –bấy giờ, Juri mới để ý rằng nãy giờ không có sự xuất hiện của Dương.

_à. Dương đi tìm Yên rồi. –Phong bình thản trả lời mà quên mất em gái mình về đây để theo đuổi Dương.... “thôi chết rồi” Phong chợt giật mình rồi ngược lên nhìn Juri.

Rất đúng như Phong nghĩ, mặt Juri đang dần chuyển đỏ. Máu nóng trào lên như muốn ăn tươi nuốt sống ai đó vậy

_yên ? nó là con nào? Sao anh ý lại phải đi tìm nó. –Juri lườm lườm nhìn xung quanh xem Dương đã về chưa.

_à. Tại Dương làm Yên giận. –Hoa vô tình nói ra khi Phong mất hồn định đưa tay che miệng Hoa lại thì đã...quá muộn

_THẬT QUÁ ĐÁNG MÀ. NGÀY EM VỀ MÀ DÁM BỎ EM BỎ VỢ 1 MÌNH NƠI ĐÂY SAO? –Juri tức giận hét lên

_bạn im lặng xí được không. Dương đi tìm Yên thì có gì to tát đâu. Ai bảo Dương chọc giận Yên. Cô nên biết nơi đây không phải nhà cô đâu mà muốn quát ai thì quát nhé. –Thùy Lâm bắt chợt lên tiếng khiến Juri xúng sốt luôn.

_thôi nào. Chúng ta về thôi. Lát Dương đưa Yên về sau cũng được mọi người dừng cãi nhau nữa. –Hoa lên tiếng giải hòa rồi kéo tất cả đi . cãi nhau thêm tí nữa chắc họ sẽ là tâm điểm ọi người dòm ngó quá.

4 người đang chuẩn bị đi ra cửa thì phía trước có 1 thằng con trai nắm tay 1 đứa con gái tiến lại chỗ họ.

4 người đang chuẩn bị đi ra cửa thì phía trước có 1 thằng con trai nắm tay 1 đứa con gái tiến lại chỗ họ.

_ủa. sao mặt Yên sừng vậy? hần ta dám ăn hiếp Yên hả? –Hoa lo lắng lay lay nó hỏi

_không. Không phải đâu. Tại hồi nãy không cẩn thận nên bị té á mà. Hihi. –nó cười.

_ANH DƯƠNG SAO ANH DÁM TÌM CON NHỎ ĐÓ MÀ KHÔNG ĐÓN EM HẢ? ANH MUỐN GÌ? –bỗng nhiên Juri hét lên khiến ai cũng giật mình

_ơ...anh...anh –hắn bối rối gãi đầu không biết nói gì hơn

_anh được lắm. dám đi tìm gái trước mặt em. Đã vậy rồi còn nắm tay nhau nữa chứ. Anh muốn chọc tức em đấy à. –Juri lườm lườm nhìn nó với hần

_thôi. Đủ rồi nha bạn. bạn là gì của hần ta vậy? nghe đâu là bạn thích hần đúng không? Nhưng hần đâu có thích bạn. và còn nữa. hần chọc tui giận rồi đi kiếm tui thì có gì sai hả? –nó hét lên có thể coi là rất bức xúc

_ơ...bạn vừa...ừm... -Juri chưa nói hết câu thì bị Phong che miệng lại. cười cười nhìn nó _hi hi. Thôi nào. Chúng ta về thôi,. Con nhóc này hơi bị nói nhịu nhỉ?

_ờ. Về thôi Yên. –Hoa kéo nó đi sau đó ai cũng im lặng ra về.

Khác với lúc đầu, hần chở nó, Phong chở Hoa và có thêm 1 xe nữa là Lâm chở Juri. Juri đòi chở nhưng Lâm không cho. Trên xe của hần và nó không khí ấm đậm, lạnh lẽo khiến người ta phải rùng mình. Nó không nói gì chỉ nhìn ra ô cửa sổ, hần thì tập trung vào công việc lái xe của mình chốc chốc lại quay qua nhìn nó. Cặp đôi Phong và Hoa thì cười nói vui vẻ lắm. Lâm và Juri thì tương tự như hần và nó nhưng Lâm không quay sang nhìn Juri nhé. Không khí đang yên ắng bỗng nhiên hần cất tiếng trước.

__có gì ngoài đó sao? –hần cố gắng vui vẻ với nó

__ừ. –nó vẫn lạnh lùng đáp

__gì thế? –hần tò mò hỏi

__Bồ Công Anh. Hoa của Gió đó. –nó đáp khẽ cười

__à. Muốn dừng lại 1 lát không. Chúng ta về sau cũng được –hần mở lời hỏi nó

__được à. Không khéo vợ cậu lại ghen đấy. –nó cười hiền.

__đã giải thích rồi cơ mà. Lúc này tui đã giải thích rồi còn gì. Tui chỉ xem Juri như em gái thôi và người tui thích bây giờ là....cô. –hần nói xong câu đó thì mặt đỏ như cà chua chín

__hì. Biết rồi. gọi cho Phong đi. Tôi muốn ngắm loài hoa này. –nó cũng ngượng quay ra nhìn ngoài cửa sổ tiếp.

Sau khi liên lạc với Phong, hần tắt xe bên cạnh đường rồi cùng nó tới chỗ cánh đồng hoa bồ công anh. Phải công nhận 1 điều rằng ở cái nơi cao nguyên này có 1 cánh đồng Bồ Công Anh như thế này thì rất hiếm hoi đấy. xung quanh đều được phủ 1 màu xanh của lá xen vào đó còn có màu trắng của hoa. Loài hoa này cũng có lịch sử rất chi là lãng mạn đấy.

__này. Cậu có biết truyền thuyết về loài hoa này không? Rất lãng mạn đấy. –nó nhắm mắt thả mình vào trong gió khẽ dựa vào vai hần hỏi.

-không. Thế nào? Kể tui nghe với. –hần tò mò

__nghe kể rằng ngày xưa có anh chàng tên Răng sư tử cũng là 1 loài hoa đấy nhé, chàng nằm đứng đỉnh bên trên đồng cỏ đại ôm ấp những cánh hoa vàng như màu nắng của nó. Người chàng yêu chính là đóa hoa Bồ Công Anh nở rộ từ chính trong vong tay ấm áp của chàng. Nhưng rồi bỗng 1 ngày có chàng Gió xuất hiện. Gió ập tới khiến cho Bồ Công Anh choáng ngợp trước vẻ phong lưu và bất cần của chàng. Nàng yêu Gió, 1 tình yêu trong sáng và trọn vẹn. nhưng chàng Gió này là con của Phong Lưu và Mạo Hiểm nên cứ ào ạt thổi qua. Bồ Công Anh cố níu giữ, có nắm bắt gió bằng thân hình nhỏ nhoi mảnh dẻ của mình và thế là nàng vươn mình ra đi theo Gió. Chàng Răng Sư Tử đau đớn trong lòng, tuyệt vọng giờ những cánh tay xanh biếc ra, có giữ chặt Bồ Công Anh trắng muốt. nhưng vô ích. Những cánh hoa Bồ Công Anh xinh đẹp và mềm mại đã tự tách khỏi nhụy hoa, để bay cùng chiều với chàng Gió. –nó kể bằng giọng trầm trầm, hơi buồn. __thế nào? Cậu có thấy tội nghiệp chàng Răng Sư tử kia không?

__ờ. Cũng tội nghiệp thật đấy. thế sau này chàng Răng sư tử kia thế nào? –hần tò mò hỏi nó tiếp

__à. Chuyện đó thì hình như là mỗi khi Răng sư tử thấy Gió thổi qua thì khẽ cất tiếng hỏi: “ ở nơi đó cô ấy sống thế nào? Cô ấy sống có tốt không?” nhưng Gió im lặng vì Gió không thể mang Bồ Công Anh đi mãi được. cô ấy rơi xuống trên những cuộc hành trình, vùi mình vào trong đất, để rồi lại hồi sinh thành những đứa con và đặt tên chúng là Răng sư tử. hì. –nó kể 1 lèo rồi cười 1 mình

__tội nghiệp chàng Răng sư tử kia thật đấy nhưng mà sau đó thì những đứa con của Bồ Công Anh đều mang tên của Răng sư tử là được rồi nhĩ. –hần bất giác đưa tay xoa đầu nó

__ừm. nhưng mà đúng là tình yêu nhĩ? Đều không thể lường trước được gì cả. p quá.

__ơ....không có gì đâu mọi người đừng nhìn nữa. –Phong giơ tay cười cười nhìn mọi người xung quanh __mày còn chưa đi nữa. muốn họ xử mày tiếp à. Cái thằng này –Phong nhìn hần lườm lườm

__ờ..biết rồi. đón juri dùm nhé. Kiểm được Yên tao sẽ quay lại.

__biết rồi. khỏi dặn. –nói rồi hần chạy đi.

Bây giờ, chỉ còn lại Lâm và cặp vợ chồng “son” kia thôi. Trong khi chờ máy bay hạ cánh Lâm thì nghe nhạc, còn Hoa và Phong thì ngồi nói cười rất chi là tình cảm.

“chuyến bay từ nước Anh sắp hạ cánh. Mọi người chuẩn bị đón người nhà nhé” –giọng của 1 cô tiếp viên vang lên trong micro làm cả 3 chú ý

_chồng yêu. Cái con nhỏ juri ju riết gì đó ở Anh hả? –Hoa ngây thơ quay sang hỏi Phong

_ừ. Đúng rồi vợ. chuẩn bị tinh thần đón nhỏ đó nào. Chồng có cảm giác thế nào nó cũng gây chuyện cho xem. –Phong khẽ rùng mình

_nó đáng sợ thế à? Đừng lo. Thùy Lâm này trị dùm cho. –Thùy Lâm xen vào cười rất chi là “duyên dáng” mà cũng khiến người ta cũng phải sợ.

13. Chương 13

Hắn không trả lời, chỉ nhìn nó cười hiền. nó nhắm mắt và lại tiếp tục thả mình vào trong gió hắn đưa tay ôm sau eo nó cũng nhắm mắt lại. cảm giác này thật sự khiến 2 người rất hạnh phúc. Và nụ hôn đầu đời của nó với hắn được diễn ra tại 1 nơi đầy ý nghĩa.

“Cây có Hoa, nhưng không giữ được Hoa. Hoa chỉ luôn vươn mình theo Gió. Gió lại khó nắm bắt, lại chỉ biết yêu những cuộc hành trình. Và khi cơn Gió qua rồi, Hoa mới biết: cội nguồn của mình là nhựa chảy trong máu của cây...”

ang thang trên con đường quen thuộc tận hưởng không khí êm dịu của buổi tối. đường vắng người hơn vì đã khá trễ. Nó vừa đi vừa cười vì những câu nói của hắn nói với nó lúc ở sân bay.

_đừng khóc nữa xem nào? Tui xin lỗi

_anh...anh...tránh ra

_đừng khóc nữa xem nào. Con gái lúc khóc xấu lắm đó. Cô khóc như thế chẳng đẹp tí nào –hắn cố gắng dỗ nó

_kệ...tui...mắc mớ....gì ...tới anh...chứ -nó vẫn khóc

_nín đi xem nào. Nín tui nói cái này cho nghe (giúng dục con nít quá)

_nói ...đi...rồi tui nín –nó ngược lên nhìn hắn mắt vẫn ngân ngấn nước

_ờ....tui...tui lỡ thích cô rồi. nên cô không được để cho tui thấy cái mặt lúc khóc chứ. Không tui sợ mà bỏ chạy thì sao nè. Hi hi. Nín đi. –hắn gãi đầu ngượng ngùng nói với nó 1 câu tỏ tình rất chỵ là thần nhiên. Nhưng rất là có hiệu lực nhé. Nó nghe xong câu đó mở to mắt mà nhìn hắn nín khóc luôn

_anh....anh... nói gì? –nó bất ngờ

_tui...tui thích cô. Trời ơi. Đã ngại rồi mà còn bắt nói lại nữa. vì thế nín đi xem nào. –hắn lau nước mắt cho nó lần nữa

_ơ....tui...tui..... –nó ngượng đỏ mặt cúi gằm mặt xuống không dám nhìn hắn

_cô cũng lỡ thích tui rồi chứ gì? Cô mà nói không là dối lòng nhé. Hoa nói với tui rồi. hehe –hắn cười cười

_ai ai nói? Tui thích anh làm chi ệt. –nó cãi lại

_ừ. Kệ cô đấy. tui biết cô thích tui được rồi. nhưng tui vẫn muốn nghe từ chính miệng cô nói là cô thích tui đấy. haha. Thôi đi nào. Mọi người đợi.

Ngạc nhiên thật, hắn và nó hàng ngày cãi nhau như miu với cún. Chẳng bao giờ ngừng cãi mà lại thích nhau được sao? Có thể coi là có duyên không nhỉ? Nhưng nếu duyên do ông trời sắp đặt thì ác nghiệt quá rồi. tương lai của nó và hắn sẽ ra sao đây? Bắt đầu hay kết thúc?

Trời về đêm gió càng lạnh hơn, vì mãi suy nghĩ nên nó không biết mình đã đi xa nhà lắm rồi. vội vàng quay lại để về nhà nó cố đi thật nhanh vì cảm giác sợ hãi đang lớn dần lên trong nó. Đang đi thì bỗng nhiên:

“ RẦM” –vấp phải 1 cái gì đó nó ngã nhào xuống đất. trời tối nên nó cũng không nhìn rõ cái gì nhưng nó cố gắng đứng dậy để tiếp tục đi về nhà.

_cô em đi từ từ nào. Vấp phải chân anh mà không xin lỗi còn định bỏ chạy sao? Như thế là không phải phép rồi đây – giọng ồm ồm của 1 tên con trai đang phê thuốc chụp lấy chân nó khiến nó hoảng sợ.

_buông...buông tôi ra –nó cố vùng vẫy để thoát khỏi bàn tay to lớn khỏe mạnh của tên đó.

_sao như thế được chứ? Nào. Em ngồi xuống đây đi. Chúng ta cùng vui đêm nay nhé –tên đó kéo nó thật mạnh khiến nó lại ngã nhào xuống đất 1 lần nữa. (t/g viết mà thấy nổi da gà luôn rồi nè. Hichic)

_đừng mà. Buông tôi ra. Có ai không cứu tôi với....- nó cố gắng đứng dậy 1 lần nữa rồi lên tiếng kêu cứu mọi người xung quanh nhưng đáp trả nó là 1 âm thanh im lặng như tờ đến đáng sợ

_ở đây không có ai đâu? Em có la to cỡ nào cũng chẳng ai nghe được cả. đêm nay mình cùng vui nhé. Anh sẽ không làm em chán đâu. Haha –nói rồi tên đó kéo nó về phía mình áp nó vào trong tường. lúc này nó có thể nghe được cả hơi thở dốc của hắn đang dần tiến về phía mình.

_KHÔNG. ĐỪNG. DƯƠNG ƠI. CỨU TÔI –nó hét lên trong vô vọng mong rằng sẽ có 1 người tốt nào đó tình cờ đi ngang qua nghe được tiếng hét của nó mà cứu nó.

_Dương? Ai thế? Chồng em à. Haha. Chuẩn bị bỏ hần cưới anh đi là vừa đây. –tên đó khê hôn lên má nó 1 nụ hôn ghê tởm mà nó cho rằng từ trước đến giờ nó mới được thấy.

_mày có buông cô ấy ra không hả? -1 giọng nói quen thuộc vang lên khiến nó thức tỉnh rồi òa khóc nức nở

_Dương...huhu....cứu...huhu

_đừng sợ. tui sẽ cứu cậu ngay bây giờ mà. –Dương cố trấn an nó rồi lao vào kéo tên nghiện kia ra khỏi người nó rồi ôm chầm lấy nó.

_đừng sợ. có tôi ở đây mà. Đừng khóc nữa. –hắn ôm lấy nó an ủi cho nó biết nguy hiểm đã qua rồi.

_haha. Mày là Dương sao? Có trò vui rồi. nó là đồ chơi của tao đấy khôn hồn thì biến đi nếu mày không muốn chết –tên nghiện đó cười ghê rợn rồi nói với hắn

_mày mới là người muốn chết vì dám đụng vào người con gái của tao đấy. thằng khốn. –Dương nghiến răng ánh mắt nhìn hắn lạnh lùng đến đáng sợ. nói rồi Dương bật dậy chạy đến túm cổ áo tên đó đánh tới tấp khiến tên đó mất đà mà ngã nhào xuống đất

_mày thế này mà đòi giết tao sao? Mày lầm rồi. nhớ mặt tao nhé. Về hỏi thằng đại ca của mày là biết anh Dương không nhé. Hên ày đấy. –nói rồi hắn khoác áo cho nó rồi bế nó từ đó về nhà luôn. Nó thấy hắn đáng sợ quá nên cũng không dám nói gì với hắn ngoài những câu hỏi hần hỏi nó.

Hắn không đưa nó về nhà mà đưa nó về nhà hắn. khê đặt nó xuống ghế hắn nhìn nó bằng đôi mắt hơi buồn.

_có sao không? –hắn ôn tồn hỏi

_à...không...không sao. Chỉ là sợ hãi tí thôi mà. Mà sao anh biết mà cứu tui thế? –nó tò mò hỏi hắn

_à. ở nhà chán quá nên định qua chọc cô cho đỡ buồn. đang đi thì nghe tiếng ai hét lên quen quen nên vô xem thử? Hóa ra đúng là cô thật –hắn cười _mà sao lại đi lung tung lúc trời tối thế kia hả? không có tôi thì cô thế nào hả?

_thì ở nhà chán quá nên đi dạo.tui mãi đi quá không để ý là xa nhà quá nên vậy. –nó cúi gầm mặt về hỏi hắn.

_thôi. Qua rồi. giờ không sao rồi, đừng nghĩ nhiều nữa. có đói không?

_có. Nhắc mới nhớ tui chưa ăn gì cả?

_thế thì đợi lát đi. Tui kiếm gì cho ăn. –hắn toan đứng dậy thì nó kéo lại

_thôi. Không cần đâu. Tui không có đói –nó cười_tôi mún về nhà, Juri nhìn kia. –nó thì thầm với hắn vì phía bên kia nhỏ Juri đang ngồi nhìn nó mặt hầm hầm.

Thế đấy, nhìn hấn khổ chưa. Hai người đều là người hấn yêu quý. 1 người là người hấn muốn đồng hành suốt cả cuộc đời. 1 người là người hấn coi là em gái vì Juri là em gái ruột của Phong. Khổ cho hấn quá...hấn phải làm thế nào đây?

Nó và hấn đang cùng nhau đi dưới ánh đèn mập mờ của buổi đêm lúc về khuya, đường không 1 bóng người, gió se se lạnh (đừng lo t/g không có cho con ma nào xuất hiện đâu. Hì hì) chả là cái cô Juri kia thấy cái mặt nó ngồi đó rồi còn được hấn quan tâm nên đã bảo nó về thế là hấn không chịu để nó về 1 mình để rồi giờ đây hai người im lặng không nói với nhau câu nào chỉ đi bên cạnh nhau thế thôi. Lâu lâu lại có tiếng hấn hỏi : “cô có lạnh không?” và đáp trả là 1 từ ngắn gọn : “không” rồi lại im lặng. bộ không có gì để nói sao ta? Chốc chốc hấn lại lên nhìn sang nó xem biểu hiện của nó thế nào. Trong màn đêm này nó lại tỏa sáng...như 1 thiên thần...

_tới nhà tui rồi. cảm ơn nhé. Có cần tui nhờ ai đưa anh về không? –nó dừng lại hỏi hấn

_à. Thôi. Tui về luôn đây. Không nhớ Juri lại nói này nọ nữa. nó mà nói gì với ba tui là coi như tui lại bị rầy cho 1 trận. mệt thật đấy. –hấn đang suy nghĩ mông lung thì bị nó kéo về hiện tại

_à.thế vào nhà chào 2 anh tui rồi về. 2 ổng còn thức đấy. sẵn vào uống miếng nước trà cho ấm bụng –nó mở lời mời hấn vào nhà

_thôi. Tui về đây. Ngủ ngon –chưa kịp để nó nói gì hấn quay lưng đi

_ơ...ừ. thế ngủ....ngon nhé –nó đưa mắt nhìn theo bóng dáng hấn cho đến khi khuất hấn rồi mới quay gót chân vào nhà.

Leo lên giường, ôm gấu bông nó chợt nghĩ về những việc hôm nay hấn làm cho nó. Nào là đưa nó đến cánh đồng bồ công anh. Nghe nó kể về sự tích của loài hoa này. Rồi cứu nó lúc nó gặp nguy hiểm, còn đưa nó về tận nhà nữa.đúng là chẳng giống 1 tên kiêu ngạo, ngổ ngáo trước đây tí nào. một nụ cười khẽ xuất hiện trên môi nó đưa nó vào giấc ngủ.

Hấn lang thang trên con đường nhỏ, suy nghĩ về....nó. bao nhiêu sự việc cứ diễn ra khiến hấn không còn là hấn nữa. nhờ nó mà hấn thay đổi. nhờ nó mà hấn biết trân trọng cuộc sống này hơn. Nhờ nó mà hấn biết quan tâm và xem xét cảm nhận của người khác nhiều hơn. Phải. tất cả đều nhờ có nó bên cạnh. Nhưng còn...Juri thì sao? Cô bé ấy cứ không hiểu tình cảm của hấn. tội nghiệp hấn quá

14. Chương 14

Ánh nắng lại xuất hiện sau 1 ngày đáng nhớ. Nó vươn vai ra cửa sổ cảm nhận không khí trong lành của buổi sớm mai. Ngày mới lại bắt đầu, mong là hôm nay sẽ là 1 ngày đẹp đẽ đối với nó sau bao chuyện xảy ra.

_dậy rồi đấy hả. –anh ba nó từ đâu chui ra làm nó hết hồn suýt nữa là té xuống nếu không được anh ba nó tóm lại _ơ....cẩn thận. sao bất cẩn thế hử?

_tại anh ý. Đang yên ắng tự nhiên ở đâu chui ra làm giật cả mình –nó bực bội nhìn anh nó

_ơ...em xem lại đi. Coi đây là đâu? Còn dám mắng anh nữa hả?

_ủa? đây là....phòng anh. Hic. Em nhớ là em ôm con gấu rồi ngủ trong phòng mình mà. Sao lại trong phòng anh? –nó gãi đầu ngơ ngác hỏi

_ừ. Thì lúc đầu có lẽ là em ở trong phòng em. Nhưng rồi sau đó em ôm gấu chạy qua đây nằm ngủ ngon ơ. Làm anh phải qua ngủ ké phong anh hai –anh ba nó làm 1 tròng

_ủa? vậy hả? sao kì thế nhỉ? Hic. –nó gãi đầu thút thít

_thôi. Mau về phòng đi. Anh còn thay đồ nữa. định xem anh thay đồ à –anh ba nó cười đều

_ơ....em..em về ngay đây. –nói rồi nó ôm gấu chạy một mạch về phòng. Mặt đỏ ửng vì những chuyện đã xảy ra.

Tội anh ba nó quá, vì nó mà phải qua phòn anh hai ngủ. chắc anh hai lại bắt ngủ trên ghế thôi vì anh hai không thích ngủ chung mà. Nó bị mớ ngủ hay sao mà lại chạy tọt vào phòng anh nó mà ngủ chứ. Con gái con lúta...thế đấy

Ánh nắng chiếu xuống đường, có 1 cô nhóc đang mãi miết chạy. nếu ai nhìn vào thì có thể diễn tả rằng cô nhóc này đang chạy đua với xe máy. Xe máy chạy 2 bánh nó chạy 2 chân. (hé hé.) cái tội mãi nghĩ vớ vẫn nên thế đấy, ráng mà chạy đi thôi. Không lát cô chủ nhiệm cho làm trực nhật bây giờ.

Cuối cùng, cái cổng trường cũng chịu hiện ra trước mặt nó nhưng....đóng im lìm mất tiu rồi. vội vàng lấy điện thoại ra xem thì đã...vào lớp được 15p rồi. nó tá hỏa cứ loay hoay mãi không biết làm thế nào thì 1 ý nghĩ chợt hiện ra trong đầu nó. “ A đúng rồi. trèo tường.” thế là cô nàng chạy ngay ra phía bức tường cách cổng trường khá xa. Quan sát thật kĩ cô nàng ném cặp vào chuẩn bị bay lên sau đó “bạch” tiếp đất êm nhẹ nhưng.... Cái cặp của nó đã không cánh mà bay... cuống cuồng tìm cặp thì có 1 giọng nói vang lên

_em đang tìm cái này hả?

Nó quay lại thì...mắt chữ A mồm chữ O đứng hòng luôn. Thì ra là tại lúc này chỉ quan sát sơ qua mà không để ý rằng phía xa có người đang đi tới mới chết chứ.

_thầy...thầy....-nó đứng dậy gãi đầu không biết phải biện minh thế nào với...thầy hiệu trưởng

_em gan nh? Con gái con lúta mà dám trèo tường thế đấy hả? đã vậy rồi còn ném cặp vào người tôi nữa. theo tôi lên phòng giáo vụ ngay. -mặt thầy hiệu trưởng nghiêm nghị cùng với giọng nói làm nó hồn vía bay mất tiêu. Phải mất 1 vài giây mới bình tĩnh được mà nói.

_thầy...thầy ơi..em xin lỗi thầy. tại sáng nay nhà em có chuyện nên em mới đi học trễ và tại hoàn cảnh ép buộc em mới trèo tường thế này. Hichic. Thầy ơi. Thầy nổi tiếng là thương học sinh như con.em trót dại lần đầu thầy tha cho em. Thầy nhé!!! -sau câu nói của nó là 1 nụ cười đẹp như đười ươi mà nó đã cố hết sức để cười thật đẹp. chứ lúc này tinh thần đâu mà cười nữa chứ.

_em đang định tôi đấy à? -bị đánh trúng điểm yếu thầy hiệu trưởng hỏi lại nó

_ơ...không ạ. Tại em thấy đó là sự thật phải không thầy? thôi thầy tha cho em lần này. Thầy nhé. -nó chạy tới lay lay tay thầy hiệu trưởng

_em đúng là...thôi được rồi mau về lớp đi. -thầy hiệu trưởng không biết nói gì hơn nên bảo nó về lớp

_vâng ạ, í em quên. Thầy ơi. Còn cặp của em nữa thầy -nói rồi nó cầm lấy cái cặp đang nằm trên tay thầy rồi chạy biến.

Thầy hiệu trưởng chỉ biết ngơ ngác đứng nhìn bóng nó khuất hẳn rồi về phòng. Nó đúng là 1 học sinh dễ thương. (thầy nghĩ thế. Hì hì).

Vội vàng chạy vào lớp

_thưa cô...cho em vào lớp -nó đứng trước cửa thở hổn hển

_em đi học “sớm” nh? -cô giáo nhìn nó cười “hiền diệu”

_dạ. em xin lỗi cô. Nhưng tại thầy hiệu trưởng thấy em dễ thương quá nên giữ lại “tâm sự” 1 xí nên em mới vào lớp trễ ạ.....-nó cố gắng “ạ” thật dài

_em đang đùa với cô đấy hả? Mỹ Yên. -cô giáo mặt hầm hầm nhìn nó

_ơ...không ạ. Em nói thật đấy ạ. Thầy hiệu trưởng giữ em lại thật mà cô. Cô tin em 1 lần đi cô. Nó đang cố hết sức nài nỉ cô thì lại 1 giọng nói quen thuộc vang lên

_cho cô bé vào lớp đi cô giáo. Đúng là ta đã giữ lại để “tâm sự” vài chuyện ấy mà -thầy hiệu trưởng cười cười đi tới gõ rồi giúp nó

_ơ...em tưởng cô nhóc này nói xạo chứ. -cô quay sang nó _em vào lớp đi. Nghe được câu nói của cô giáo nó mừng rơn chạy tuôn vào lớp không quên “nháy mắt” với thầy hiệu trưởng 1 cái. Cả lớp xôn xao cứ tưởng có chuyện gì xảy ra với nó khiến thầy hiệu trưởng phải lên tận lớp chứ.

_bà không sao chứ? Có chuyện gì mà thầy hiệu trưởng lên tận lớp mình thế kia.? Không phải bà lại gây chuyện gì đấy hả? –Hoa lo lắng hỏi nó tới tấp khi nó vừa ổn định vào chỗ ngồi

_hì hì. Không có gì đâu. Tại thầy hiệu trưởng “thương” tui quá ấy mà. –nó hí hửng nói với hàng chục con mắt đang nhìn về phía nó.

_không đùa nha. Kể nghe xem nào. –Hoa hồi hộp

_hì. Cô giáo vào rồi kìa. Lát ra chơi tớ kể à nghe. –nó chỉ tay về phía cửa lớp khi thấy cô giáo đi vào.

_thôi nào cả lớp. trật tự. chúng ta học tiếp thôi.

Giờ ra chơi, cả đám xúm lại quanh nó nghe nó kể từng chi tiết mà lần ra cười nghiêng ngả. làm nó lại 1 phen quê tiếp

15. Chương 15

Cái tiết học cuối cùng của cả buổi sáng mà nó chỉ thấy toàn xuixẻo cũng kết thúc. Lết cái xác xuống sân trường nó bị một giọng nói lạ lạ mà quen quen kéo lại.

_Công Tăng Tôn Nữ Nghiên Thị Mỹ Yên ơi. Đứng lại “tâm sự” với tati nào. –giọng oái ăm của “Thầy Hiệu Trưởng” yêu “vầu” của nó.

_ó...thầy...em đâu phải cái tên đó đâu thầy –nó thắc mắc hỏi

_thì ta thêm vô cho nó dài dòng mà dễ hiểu đấy mà. –thầy hiểutrưởng cười cười

_thầy còn “trẻ” quá ha. Chọc em hoài –nó toát mồ hôi mặc dù trời tuy về trưa nhưng vẫn rất chi là mát mẻ

_ừ. Ta còn “trẻ” đến nổi mà bị 1 học sinh lừa đấy chứ -thầy nhinnó

_thầy nói ai thế? –nó nhìn xung quanh rồi tự chỉ vào mình _thầynói em á. –nó hả to mồm ra nhìn thầy

_ai trồng khoai đất này nữa hả em. Thầy chưa mách cô giáo chủnhiệm em cái tội dám trèo tường là may rồi đó

_à. Nhắc mới nhớ. Em cảm ơn thầy chuyện hồi sáng ạ. –nó cuối đầulễ phép cảm ơn thầy hiệu trưởng

_ta giúp không có vụ “chùa” theo ngôn ngữ teen các em nói đâungen –thầy hiệu trưởng lại cười đều.

“đã già rồi, cười kiểu đó nhìn giống quỷ quá đi” nó nghĩ thẳmtrong đầu nhưng cái mặt đều lộ ra hết bị thầy hiệu trưởng phát hiện ra liền véotai nó ngay

_em đừng có mà nghĩ ta già rồi nhá. Tuy là ta ngoài 65 rồi nhưngvẫn còn “nhí nhảnh” như các teen hiện nay ngen –nói rồi thầy đưa tay vuốt mớ râu bạc dưới cằm

_ái ái.thầy...thầy...có gì từ từ nói. Đau...đau em.. –nó la oai oái lênrồi nài nỉ thầy hiệu trưởng _thầy ơi...đau em...nhẹ nhẹ...thầy

_véo nhẹ ta véo làm gì. Em gần giống thằng cháu quý tử của ta rồiđấy nha. Kiểu này phải trừng trị theo cách trừng trị nó thôi –thầy lại vuốt cáimớ râu bạc dưới cằm.

_THẦY –nó hét lên rồi vùng vẫy cố thoát khỏi bàn tay của thầyđang đặt trên cái tai bé bé xinh xinh của nó

_em tưởng dễ thoát lắm à. Không có đâu. Ta véo tai mạnh lắm đấy.haha

_dạ.dạ. thầy thả em ra đi thầy. tội em –nó nài nỉ

_thôi được rồi. tha em lần này nhé. Haha –thầy nó chịu không nổiừa nên thầy bỏ ra rồi lại vẫn động tác cũ đưa tay vuốt ve mớ râu của mình

_thầy. em hỏi cái này nha –nó nhìn thầy cười dễ thương

_đừng cười kiểu đó không “quyến rũ” được ta đâu. Hỏi đi

_thầy nói 1 câu làm em què. Sao thầy không cạo râu đi mà để dài thế ạ -nó ngây thơ hỏi

_à. Thì nhìn ta thế này giống ông “bụt” hơn. Đi lừa mấy teen nhuem dễ hơn. –thầy nói 1 câu làm nó trót quóc

_hả? sao ạ? Hehe. Mà công nhận nhìn thầy giống ông “bụt” thật chứ tiếc rằng thầy thiếu mất một điều. –nó làm vẻ mặt hiểu biết

_điều gì?

_thầy không biết phép tiên. Há há. –nó ôm bụng cười.

“cốp”

_cái con nhóc này. Ở đây là thế kỉ “hai mươi mốt” chứ không phải thế kỉ ở thời cổ tích cũng giống như ở đây không có “hoàng hậu” mà chỉ có “mẹ” thôi. Muốn tìm “hoàng hậu” thì sang Trung Quốc kiếm mấy người bên đó mà hỏi nhé. –thầy hiệu trưởng nổi máu làm cho nó 1 tràng không nghỉ

_đau em. Thầy nói thế tại sao lúc này thầy lại kêu em là “Công Tằng Tôn Nữ” ?

_cái đó kệ ta. Ta thích ta kêu, không ý kiến –bí lí, thầy hiệu trưởng lấy quyền ra đe nó (tội nghiệp con nhỏ, thầy mà thương dùm

_thầy kì cục. mà thôi em về đây. Ở nhà còn 2 cái miếng ăn chờ em về nấu cơm –nó toan bước đi thì bị thầy kéo lại bằng 1 câu rất chi là “vô duyên”

_em để con rồi hả?haha

_THẦY. EM KHÔNG GIỖN ĐÂU –nó hét lên

_haha. Thì ta không đùa gì với em nữa. mà thôi “Thầy” cũng phải về đây. Không thằng cháu quý tử lại quậy phá nữa. –thầy hiệu trưởng quay đi đến đó đứng ngơ ngác như con nai bị lạc.

Lúc này nói thế để thoát khỏi thầy thôi chứ nó mà nấu nướng gì. Về nhà là đã có cơm ăn ngay rồi. thế là nó chưa vội về nhà ngay mà lại chạy nhong nhong trong mấy cái cửa hàng bán đồ lưu niệm.

Sở thích kì cục của nó là thích mua quà tặng người khác nhưng có thể gọi là chưa bao giờ bọc phát ra. Nó có thiếu gì nữa đâu chứ.

Phía xa xa, thoáng thấy có 1 dáng người cũng lạ mà quen. Hình như trong 1 lần đi chơi nó đã gặp người này rồi. hình như đã cứu nó 1 lần...

_ông ơi. –nó khẽ đập vai ông gọi

_à. Ai thế? -lông cũng chưa thể gọi là già lắm chắc cũng bằng thầy hiệu trưởng thân yêu của nó

_cháu...thầy ông quen quen ạ. Có phải ông là bác sĩ không ạ?

_ta cũng thấy cháu quen. À.ta nhớ rồi. có phải lần trước cháu đi với cậu bé cao chùng này phải không? –nói rồi ông diễn tả cho nó

_dạ dạ. đúng rồi. lần đó cháu bị thương ạ. –nó gật đầu lia lịa

_ờ. Thế đúng rồi. cháu trông xinh ra nhiều đấy. mà ta đi đây. Đến giờ rồi cháu à.

_ơ...cháu chưa kịp trả ơn cho ông mà. Ông cho cháu xin địa chỉ liên lạc được không ạ.

_cháu cứ tới căn nhà cũ. Chào cháu nhé –ông bước đi và chào nó bằng 1 nụ cười tươi

Không hiểu sao nó lại cảm thấy có cảm giác gì đó không ổn ở đây nữa.nó quay lại nhìn theo ông thật lâu khi trước mắt mình ông hoàn toàn biến mất chodù chỉ là 1 chấm đen. Nó không mua đồ nữa mà về luôn. “phải kêu hân chờ đi thăm ông mới được”

Ánh nắng buổi trưa hắt vào cửa sổ phòng nó, hình ảnh của ông cứ làm nó phải suy nghĩ về mãi. Cái dáng người nhỏ bé, cô đơn liên tưởng như sắp có chuyện gì đó sẽ xảy đến với ông vậy.

Cầm cái điện thoại trên tay, nó chần chừ không biết có nên gọi cho hấn không. Tại cái con nhỏ Juri đó thôi. Mà nó việc gì phải sợ con nhỏ đó nhỉ? Cứ gọi chứ, có liên quan gì đâu. Ngần ngơ suy nghĩ, nó quyết định điện thoại cho hấn

Sau 1 vài hồi chuông thì nó nghe được giọng “vịt đực” của hấn.

_alo. Gì thế?

_này. Đưa tôi đi tới 1 nơi được không? –nó hỏi

_ở đâu? Sao lại muốn đi? –hấn tò mò

_thăm ông cụ mà lần trước đã cứu tôi đấy. hôm qua tôi gặp ông trên đường về nhà. Chủ nhật tuần này đi nhé.

_ờ...để coi bữa đó tôi có bận không đã. Nhưng chắc chắn sẽ đưa cô đi

_thật á. Cảm ơn anh nhé. –nó mừng rơn

_ừ. Không có gì đâu. - hấn nói

“anh yêu. Anh đang nghe điện thoại của ai thế? Mình đi chơi đi”

Trong đầu dây bên kia, nó nghe được giọng ngọt sớt của nhỏ Juri đang nói với hấn.

_em nói cái quái gì thế? Em ra ngoài đi. Sao tự ý vào phòng anh thế. Không thấy anh đang bận à –hấn nói có vẻ bức bối

_này. Nếu anh bận thì thôi. Tôi cũng chẳng còn gì nói. Hẹn chủ nhật. pái pái –nói rồi chưa kịp đợi hấn trả lời. nó cúp máy nhanh chóng.

Có vẻ gì đó hụt hẫng vì thấy nó cúp máy vội, hấn bức bối ném cái điện thoại đi rồi nạt cho nhỏ Juri mấy câu

_lần sau nhớ gõ cửa trước khi vào phòng anh. Còn nữa, anh đang nói chuyện điện thoại thì đừng có mà la lớn như thế. Em lớn rồi không phải còn nhỏ đâu nha

_ơ...em có biết đâu. Sao anh mắng em? –nhỏ Juri rưng rưng

_mắng em là đúng chứ không có sai đâu. Còn bây giờ, việc của em là ra ngoài và đừng làm phiền anh –hấn lạnh lùng mở cửa phòng có ý muốn nó ra ngoài

_em không đi đấy. anh làm gì em –nhỏ Juri ngồi bệt xuống đất

_em không đi đúng không? Thế thì anh đi –hấn toan bước đi thì bị Juri kéo lại

_thôi thôi. Em đi, em đi là được mà. –nói rồi nhỏ miễng cường bước ra và sau đó là tiếng “rầm” do hấn gây ra.

Juri bức bối bỏ về phòng, nó không nghĩ hấn thay đổi nhanh vậy. lúc này tình cờ nhỏ nghe được hấn nói chuyện với nó nên mới chen vào cho nó nghe mà tức điên lên ai ngờ người tức lại là nhỏ còn bị hấn giận nữa. (đáng đời Juri keo này. Thôi thì bày keo khác đi)

Thời gian trôi nhanh, ngày chủ nhật cũng đã tới. nó dậy sớm để chuẩn bị. không hiểu sao nó lại háo hức như thế nữa. đang thả hồn trên mây nghĩ về chuyến đi của mình thì chuông điện thoại reo lên

_này. Cô định ngồi ngóng cảnh bao giờ nữa. có mau xuống đây không thì bảo –hấn hét trong điện thoại

_ơ...sao biết tui ngóng cảnh hả? tui đang suy nghĩ ngen chưa –nó cãi

_cãi cãi cãi hoài. Mau xuống đây không. Không tui đi 1 mình à. Để xem không có tui cô đi thế nào. Kaka –hấn tự tin cười lớn trong điện thoại

_biết rồi –nó cúp máy “nhìn, nhìn, nhìn” thua hấn keo này. Tới đó trả thù sau. Nó nuốt cục giận vào rồi đi xuống nhà

Lon ton chạy xuống chào 2 anh nó vội ra trước nhà không lại để hấn chờ lâu

_làm gì mà ghê thế? Chờ xí mà cũng kêu ca nữa –nó đóng cửa xe lại

_thấy trời nắng không? Tui không muốn bị đen –hấn viện cớ chứ tại muốn gặp nó nhanh thì có

_này. Mất anh có vấn đề à. Trời sáng sớm mát rượi mà cho dù có nắng cũng tốt cho cơ thể nhé. Không có bị đen đâu –nó cãi lí

_tui nói có là có. Đừng có mà cãi. Thất dây an toàn vào nhanh lên còn xuất phát nữa –hấn giục

_ờ. Biết rồi . XUẤT PHÁT –bỗng nhiên nó hét lên

_nhỏ nhỏ. Tai tui không điếc.

_kệ tui nha. –nó vẫy tay chào 2 anh của nó đang trong nhà nhìn ra cười.

Mọi vật xung quanh đối với nó cho dù quen thuộc cũng trở nên lạ lẫm. nhìn đâu nó cũng thấy đẹp, 1 vẻ đẹp kì lạ. vì nó sắp gặp được ân nhân cứu mạng hay vì tâm trạng nó hôm nay tốt hay là vì nhìn đâu nó cũng cho là đẹp (rắc rối quá đề)

Nó mở cửa sổ cho gió hất vào mặt, bao nhiêu ưu phiền đều bay hết. trong tâm trí nó giờ đây như lạc vào thế giới thần tiên....

Xe chạy bon bon trên đường quốc lộ, ở đây nó có thể nhìn thấy đồi cỏ xung quanh, nhìn rất đẹp. gió mạnh hơn vì trống quá khiến nó cảm thấy lạnh không ngó đầu ra cửa sổ nữa thay vào đó thì nó đeo headphone vào thưởng thức 1 vài bài hát mà mình yêu thích. Đôi khi còn khe khẽ hát theo, cái đầu ngung nguỷ đung đưa khiến ai đó phải....chú ý.

_w0a. nhìn kìa. Bò Công Anh. –nó chột reo lên. Hấn nhìn theo tay nó chỉ thì thấy cơ man là Bò Công Anh. Đúng theo câu truyện loài hoa này đang bay....bay trong Gió.

_Cô có muốn dừng lại 1 lát không. –hấn hỏi khi thấy nó như muốn mở toang cửa mà chạy ra vậy

_thật chứ, nếu không phiền thì anh dừng lại xí nhé. –mắt nó sáng lên

Hấn dừng xe lại bên ven đường, nó vội mở cánh cửa chạy ừa ra trong làn gió, mái tóc dài bay trong gió trên khuôn mặt nó biểu hiện lên sự thoải mái đến lạ thường.

_AAAAA. Mát quá. –nó chạy vòng vòng

_NÀY! CHỤP HÌNH KHÔNG? TUI CÓ MÁY ẢNH NÀY –hấn từ xa hét giờ tay giờ cái máy vẫy vẫy

_Ô kê. ANH XUỐNG ĐÂY ĐI –nó vẫy tay

Hấn từ từ đi xuống, lát sau đã tới gần chỗ nó đứng. đúng là thiên nhiên hoang dã, đẹp 1 cách tự nhiên và theo đúng chất của riêng. Có nó nữa thì chẳng có gì đẹp hơn, nắng lan tỏa khắp nơi như muốn đùa giỡn với nó.

Nó làm đủ kiểu cho hấn chụp. nào là chu mỏ, nào là nháy mắt, nào là le lưỡi, còn có tấm tự sướng chung với hấn. còn có tấm nó tự chụp cho hấn nữa. đa số chụp chung là nhiều.

_thôi. Chụp thế đủ rồi. mình đi tiếp không muộn –hấn kéo nó đứng dậy

_thế à. Thế thì đi không muộn. hihi –nó cười rồi đi theo hấn

Xe tiếp tục chạy được khoảng nửa tiếng thì tới nơi. Bước xuống xe tự nhiên nó rùng mình. Không biết có chuyện gì sắp xảy ra nữa

_ông ơi. Ông có nhà không ạ? Bọn cháu tới thăm ông. Ông ơi? –nó gõ cửa rồi cất tiếng gọi nhưng không có ai trả lời

—ông ơi. Ông có nhà không ạ? —hắn thấy nó nhìn hắn vẻ kì lạ nên cũng cất tiếng gọi lớn. Cảm thấy có điều gì đó không ổn nên hắn đã phá cửa xông vào thì thấy ông đang nằm trên nền đất lạnh....

Nó hoảng hốt chạy lại gần chỗ ông, nỗi sợ dâng trào trong nó. Nó có cảm giác như mình sắp mất đi một điều gì đó vậy. nó ôm lấy ông, khóc nức nở...

—này. Cô bình tĩnh xem nào. Hình như ông chỉ bị ngã do đau quá nên ngất đi thôi. Không sao đâu. Để tui đỡ ông lên giường —hắn nói với nó rồi đưa tay đỡ ông lên giường.

Ông mắt vẫn nhắm nghiền, không động đậy. nghe hắn nói thế nó cũng đỡ lo hơn. Hắn đã liên lạc với ai đó rồi quay lại làm một vài động tác sơ cứu rồi im lặng.

—khi nào ông tỉnh thế? —nó ngược lên nhìn hắn bằng đôi mắt vẫn còn ngân ngấn nước

—không biết nữa. nhưng chắc sẽ mau tỉnh. Tôi đã sử dụng vài động tác sơ cứu rồi. hình như chân ông có vấn đề thì phải —hắn nói

—đúng rồi. lúc gặp ông trên đường đi học về ông có bị ngã

—ừ. Thôi, cô trông ông đi. Tui kiếm gì ăn đã. Cô cũng đói rồi chứ gì?

—anh ngồi đi. Tui nấu cho. —nó kéo hắn ngồi xuống rồi đi luôn vào bếp

Vào được tới bếp thì nó chợt nhận ra rằng chẳng còn gì để nấu cả. chỉ còn mỗi mì gói với trứng

—này. Hết thức ăn rồi. còn mì gói với trứng thôi. Tui nấu mì nhé —nó nói vọng ra

—ừ. Tùy cô. Sao cũng được

Nó bắt tay vào làm công việc của mình, nấu mì trứng cũng nhanh thôi không gặp chút khó khăn nào cả. cuối cùng, từ trong bếp nó cũng bê ra được hai tô mì nóng còn bốc khói nghi ngút

—này. Ăn đi. Ngon lắm đấy —nó cười tí mắt đưa cho hắn tô mì

—mì cô nấu có bỏ thuốc độc gì không đấy —hắn đỡ lấy tô mì rồi cười cười

—không ăn thì đưa đây tui ăn. Đừng có mà cười kiểu đó —nó liếc hắn một cái chấy xém chân mày.

—mà sao ông chưa tỉnh nhỉ? —nó nhìn về phía ông

—không biết nữa. chắc tại sức ông còn yếu. đừng lo. —hắn an ủi nó

Hai người đang hí hoáy với tô mì thì nghe tiếng “ư..ư...” phát ra từ phía ông. Theo cảm tính 4 con mắt nhìn nhau rồi đồng loạt nhìn về phía ông. Nó vội bỏ tô mì xuống rồi chạy lại nắm lấy tay ông

—ông ơi. Ông tỉnh rồi ạ. Ông làm cháu lo quá —nó reo lên thích thú

—ờ...cháu...cháu...là....—ông nói với nó bằng giọng mệt mỏi

—cháu là cô bé lần trước được ông cứu đấy ạ. Ông nghỉ đi. Khi nào khỏe rồi nói. Mà ông có đói không? Cháu nấu tạm mì cho ông ăn nhé. Hết gạo mất tiu rồi —nó sụt sùi hỏi ông

—không...cần...đâu...cháu —ông lại trả lời nó một cách mệt mỏi

—này. Nhỏ kia. Cô bảo ông nghỉ mà cô cứ hỏi như thế sao ông nằm nghỉ được hả —hắn gọi nó rồi nói với vẻ hơi khó chịu

—ơ...cháu vô ý quá. Xin lỗi ông. Ông nằm nghỉ đi ạ —nó rồi rít xin lỗi rồi kéo chăn lên đắp cho ông

16. Chương 16

Trời về đêm gió thổi mạnh hơn, se se lạnh. Nó khẽ run lên rồi quay sang nhìn ông. Ông vẫn ngủ, mặt ông thể hiện được vẻ mệt mỏi thế nào, quay sang hẳn thì đang nằm ngủ như ông. Nhưng hẳn không nằm mà là ngồi. Đôi lúc đầu gục xuống rồi lại ngẩng lên khiến nó buồn cười. Khẽ tiến lại gần hẳn nhìn hẳn lúc này trông như con cún nhỏ ngày chơi đùa mệt mỏi nên ngủ không biết gì. “nhìn kĩ hẳn cũng đẹp đấy chứ” vội xua tan cái ý nghĩ mà nó đang tự nhận là “biến thái” quan sát hẳn lần nữa nó mở cửa bước ra ngoài.

Không khí bên ngoài còn lạnh hơn trong nhà nữa nhưng nó lại thích ở ngoài này hơn. Khẽ run nó kéo vội khóa áo lên kín cổ cho đỡ lạnh. Nó chợt nhìn xung quanh... chỉ toàn là lá với lá. Định quay trở lại vào nhà vì nó có cảm giác bất an nhưng chợt nó nhận ra có tiếng gì đó ở bụi cây phía trước. Tuy sợ nhưng vì tính tò mò nó đành liều mạng lại xem thử

- Ai đó? Mau ra đây ngay. Tôi nhìn thấy rồi đấy –nó tuy run nhưng vẫn cố giữ giọng bình tĩnh

-

- Có mau ra đây không? –nó cầm cái cây khô hươ hươ vào bụi cây.

Bỗng từ trong bụi cây có 1 vật thể nào đó lao ra nhanh như chớp về phía nó. Hoảng hồn nó chỉ biết nhắm mắt lại và hét lên

“AAAAAAAAAAAAAAAAAAAA”

Hắn đang ngủ nghe tiếng la “long trời lở đất” của nó giật mình ngồi dậy chạy ngay ra ngoài sân thì thấy một cảnh tượng chẳng mấy vui vẻ tí nào. Nó đang nằm trên nền đất lạnh ngoài sân. Bên cạnh thì có nguyên một con mèo đen béo ú. Hẳn hoảng hồn chạy lại đỡ nó dậy

- Này. Mau tỉnh dậy đi, cô bị sao vậy hả? –hắn cố gắng lay lay người nó nhưng đáp trả câu hỏi của hẳn là tiếng “meo meo” của con mèo đen.

Hắn vội vàng bế nó vào trong nhà. Vì trong nhà chỉ có mỗi một cái giường mà giường thì ông nằm rồi nên hẳn đành cho nó nằm dựa vào người mình luôn.

- Đã bảo đi đâu cũng phải nói người ta một tiếng mà bây giờ thành thế này đấy. Đúng là hư mà.

Nửa tiếng sau...

“ư...a... Dương...cứu...cứu” –nó hươ tay lung tung rồi gọi tên hẳn trong cơn mê sảng sau đó lại nằm im trong lòng hẳn mà ngủ tiếp

- Này. Tỉnh lại đi. Cô không sao chứ? Tôi đây này –hắn nghe tiếng động nên lại cất tiếng gọi nó. Tội nghiệp quá. Lại là tiếng im lặng

Cuối cùng, nó cũng từ từ tỉnh dần. khẽ mở mắt nó nhìn thấy mơ màng có 1 người đang chống tay lên bàn ngủ. Tay còn lại đỡ cho nó ngủ trên người mình. Nó tuy rằng rất ngạc nhiên nhưng cố không đánh thức hẳn dậy. nhẹ nhàng kiểm cách tiếp đất. Thấy động, hẳn trở mình mở mắt nhìn nó...nó cũng nhìn hẳn

1s...

2s...

3s...

5'...

Về như không chịu được sự im lặng nữa. hẳn mới lên tiếng trước để phá vỡ cái không khí im lặng khó chịu

- Cô có bị sao không cô làm tôi lo quá đấy. đang ngủ thì chạy lung tung để rồi nằm luôn ngoài đó. Có con mèo mà cô cũng sợ vậy à

- Con mèo cũng đáng sợ lắm chứ. Nó từ đâu nhảy ra lại đen thui nữa ai mà không giật mình cho được chứ –nó cố cãi lý

- Thôi được rồi. lần sau có muốn đi đâu cũng nhớ là phải gọi tôi đi cùng đấy. lỡ có chuyện gì thì sao hả?

- Biết rồi mà.

Nói rồi nó ngồi xuống cái ghế cách hần một cái bàn chăm chú nhìn về phía ông vẫn đang còn ngủ.

- Sao ông vẫn chưa tỉnh nhỉ. Kì lạ quá. –nó tiến lại cầm tay ông thì...nó cảm nhận được tay ông đã không còn hơi ấm nữa mà thay vào đó là một bàn tay lạnh toát khiến nó rợn gáy giật mình lùi ra xa.

Thấy nó có hành động bất thường, hần cũng đứng dậy tiến lại chỗ nó. Nhìn khuôn mặt nó tái đi hần càng lo hơn nữa. Hần lay mãi hỏi mãi cũng không thấy nó trả lời hần nhìn về phía ông rồi quay lại phía nó. Hần lại cầm tay ông cũng giống như nó ... hần giật nảy lùi ra sau khe rùng mình. Hần lại nhìn qua nó một lần nữa. Có cảm giác bất ổn....

- Tay... tay...lạnh...lạnh –nó chỉ ú ớ được vài chữ rồi chỉ khuôn mặt vẫn biểu hiện một thứ cảm xúc... hoảng

- Ông. Oi... -hần lay người ông nhưng vẫn không thấy có tiếng trả lời... hần áp tai vào người ông khuôn mặt hần không còn giọt máu... đứng dậy nhìn về phía nó...

- Ông...đi rồi

Không gian lặng đi... Im như tờ... không có chút biểu hiện gì... nó ngồi bệt xuống đất... hoảng sợ co rúm người lại. hai hàng mi long lanh chợt có gì đó rút ra rất nhanh từ khóe mi nó... nó nấc lên không thành tiếng... quá nhanh. Thật sự là quá nhanh. Hần tiến lại gần nó, ôm lấy nó... bỗng có 1 thứ chất lỏng cũng chợt xuất hiện ngay khóe mắt hần rồi cũng biến mất thật nhanh.

Ông được đưa đến bệnh viện ngay sau đó, bác sĩ nói ông đã đi được khoảng 2 tiếng đồng hồ trước rồi. vì trước đó sức khỏe ông đã không tốt mà nhiệt độ về đêm lại tăng nên ông bị sốt cao nằm mê man.Sự ra đi của ông là một cú shock rất lớn đối với nó. Nó vẫn chưa kịp trả ơn cho ân nhân của mình. Nó thật ngu ngốc khi không nhận ra cái chần ông đáp rất mỏng như thế.

Tử thần đã cướp ông đi quá nhanh. Nó chưa kịp trả ơn gì cho ông cả. Nó tự đổ lỗi là do nó hết. nó ngu ngốc khi không biết ông lạnh. Thật sự là quá hoảng vì nó chưa được tiếp xúc gì nhiều với ông mà ông đã bị Tử Thần tới đưa đi rồi.

Ông được an táng và được nó với hần đem gửi vào nhà thờ do không liên lạc được với người thân của ông. Nói đúng hơn thì hình như... ông không có người thân. Sau khi đã hoàn thành xong hết nó và hần quay lại nhà của ông ở 1 vài ngày xem có ai tới thăm ông không.

- Nhìn kiểu nào cũng thấy ông ấy quen quen sao á –hần nhìn tấm hình trên bàn

- Cậu thấy giống ai mà quen –nó cũng tò mò

- Đôi mắt, cái miệng... giống quá. –hần chợt thốt lên

- Giống ai cơ?

- Ông nội tôi. Hiệu trưởng trường mình đấy

- CÁI GÌ? –nó tròn mắt hết lên

- Chuyện gì?chuyện gì thế? –cái hốt hoảng của nó làm hần cuống lên

- Thầy...thầy hiệu trưởng á. –nó lắp bắp

- ừ. Là ông nội tôi đấy

- hic, chết tui. –nói rồi nó kể 1 mạch cho hần nghe. Nó kể cho hần nghe cả chuyện leo rào gặp thầy rồi chuyện thầy tự ca ngợi về thằng cháu quỷ tử quậy phá. Nó hăng say kể khiến lũ chim bên ngoài cũng phải bay đi...

Hần nghe nó kể mà khuôn mặt không ngừng thể hiện các loại cảm xúc hỗn độn. Vui, ngớ ngẩn, ... đúng là ông hần đi tới đâu gây ấn tượng tới đó. Hần đã ngấm ngấm đặt cho ông cái tên là “ông bự teen” mà lị

- nói tóm lại là thế nào nhỉ?

- Ông nội anh rất giống ông ấy –nó chỉ về phía tấm hình

“rất thông minh” Từ phía cửa có 1 dáng người bước vào vẫn động tác cũ, vẫn dáng người cũ...

- thầy

- ông

nói rồi 2 nhân vật của chúng ta không hẹn mà cùng nhìn thầy hiệu trưởng với ánh mắt tò mò

- sao thầy/ông lại ở đây? –đồng thanh

- ta đến thăm em trai ta – thầy hiệu trưởng thản nhiên trả lời tay vuốt ve bộ râu

- EM TRAI? – đồng thanh tập 2

- Phải. mà hai đứa có hẹn trước à. Ngạc nhiên lắm à. Nó là em trai ta, chính xác hơn là em cùng cha khác mẹ đấy

Nói rồi thầy kể cho nó nghe về chuyện của mình. Vì cha thầy và ông lúc đó cũng rất đào hoa nên đã yêu hai người phụ nữ. Đó cũng là nguyên nhân tại sao ông và thầy không nhìn mặt nhau.

- Nhưng mà thầy ơi. Sao ông lại ở đây 1 mình hả thầy? –nó lên tiếng hỏi

- À. Tại vì nó ghét ba nó có 2 vợ. nên cũng không lấy vợ. giờ ở đây . Bệnh thì nặng mà cứ thích ở một mình thôi. Mà thôi. Ghé thăm bọn cháu tí. Ta đến nhà thờ đây –nói rồi ông đứng dậy toan về phía cửa thì hần chạy theo kéo lại

“ông cho bọn cháu ở đây vài hôm nhé”

“đc thôi cháu yêu. Ta thấy cô bé đó được đấy” – thầy hiệu trưởng nháy mắt

“ông mau đi đi”

Quay qua chào nó rồi thầy hiệu trưởng đi luôn.

- Lúc nãy thầy nói gì với anh đấy?- nó nhìn hần bằng ánh mắt đa nghi

- Gì đâu? Dặn dò vài việc ấy mà. Haha –hần cười

- Xạo nè. Nói xấu tui đúng không? –nó đánh hần 1 phát đięng người

- Đau. Cô đánh nhẹ quá hơ. –hần xoa xoa chỗ bị đánh

- Nhẹ chứ sao không? Đâu có như anh?

- Như tôi sao nào? Nhẹ mà tuôn trào nước mắt đây nè.

- Kệ anh. Giờ chúng ta làm gì.

- Làm gì là làm gì. Ai biết làm gì

- Hay nhỉ? Nói nhiều. VỀ -nó phán cho hần 1 gáo nước lạnh ngắt. nguyên 1 chữ “về” kéo dài đằng đằng

- Cô đang giỡn hả? lết xuống đây đã rồi đi về. cô dư xăng lắm à

- Xăng có tốn bao nhiêu đâu. Sao anh keo kiệt thế hả?

- Xăng cũng tốn tiền lắm đó. Cô đừng có mà coi thường chuyện đó.

- Không nói nhiều. tôi muốn đi về -nó mặt hầm hầm hét vào mặt hần

- Không. Thích thì đi bộ mà về

Hai người đứng nhìn nhau bằng ánh mắt hận thù, đáng ghét. Muốn ăn tươi nuốt sống đối phương. Chỉ cần có người ngoài cuộc nhảy vào thôi cũng sợ sẽ bị cháy thui ngay sau đó. =]] nó bay vào túm tóc hần, hần thì không biết làm gì nó hét chỉ biết đẩy nó ra....

Đang tấn công, phòng thủ khí thế thì....

“ở đây hả? Sao nhỏ thế?”

Tiếng người ngoài sân khiến hấn và nó phải dừng lại cơn đấu đá nhau rủ nhau ra cửa ... rình. Cái giọng khá quen, dáng người khá quen... nguyên 1 băng đảng của hai anh nó, “vợ chồng” Hoa, Thùy Lâm, Thiên Bảo và cái con nhỏ không ai ưa... Juri

- SAO MỌI NGƯỜI LẠI Ở ĐÂY? –hấn và nó ú ớ đồng thanh

- Đy chơi –cả đám

Rồi không hẹn nhau cả đám cười ha hả vì...hấn và nó bây giờ chẳng khác gì mới đi ăn trộm về. mặt mày lấm lét, tóc tai bù xù....

Sau trận cười no nê của cả bọn. Nhỏ Juri bắt đầu bám lấy hấn mãi không buông. Cả bọn rủ nhau ra khu rừng phía sau nhà chơi trò mạo hiểm. Phân đội thì thừa mất 1 người nên cho làm trọng tài đó là anh hai nó. Nó và hấn 1 đội mặc cho sự gào thét của Juri, “vợ chồng” Hoa 1 đội, Thiên Bảo và Juri , cuối cùng là anh ba nó và Thùy Lâm.

Anh hai nó ra quy định ác quá, bắt cả bọn làm gì thì làm. Đến sáng ngày mai phải nguyên vẹn trở về và không được để anh hai nó nhìn thấy. đội thắng sẽ được làm những gì mình thích với những đội còn lại.... Ai sẽ thắng?

17. Chương 17

- này. Anh đi chậm thôi, chờ tôi với –nó hí hục chạy theo hấn

- cô chậm quá đấy. đi như cô biết chừng nào mới tìm ra chỗ trú hả?

- cũng phải chậm chậm thôi chứ. Tôi đâu có sức nhiều như anh –nó liếc hấn chấy xem lông mày

- thôi được rồi nhanh lên đi

Hấn quay lại đợi nó rồi cả hai lại kiểm chỗ trú, không may thay cho 2 người trời đổ mưa to cứ vội vội vàng vàng kiếm chỗ trú. 3 nhóm kia thì đã an tọa trong căn nhà hoang cho anh hai nó cố tình “sắp đặt” để hấn và nó đi chung. Nhỏ Juri biết được cứ đòi đi tìm hấn nên bị Phong tránh lại luôn.

- anh hai. Mau thả em ra, thì ra các người có ý định trước đúng không hả? Dương là của tôi nhé –Juri hét toáng lên cố vùng vẫy thoát khỏi cái dây thừng bị buộc chặt

- anh đã nói rồi. Dương chỉ xem em là em gái thôi. – Phong lên tiếng nói cho nó hiểu

- em không quan tâm. Em và anh Dương có hôn ước cơ mà. Anh và cô ta cũng có hôn ước còn gì

- HÔN ƯỚC? PHONG....YÊN HẢ? –Hoa đang ngồi nghe Juri nói thì trợn tròn mắt ngạc nhiên hết sức

Thật ra chuyện này cũng chẳng có gì là ngạc nhiên cả. anh hai và anh ba của nó đều biết trước rồi. Thiên Bảo và Thùy Lâm cũng có thoáng chút ngạc nhiên rồi cũng im lặng chứ không hét toáng lên như thế

Mưa mỗi lúc một to hơn mà hấn và nó vẫn chưa tìm được chỗ trú. Mưa hắt vào mặt nó làm nó lạnh và thấy rát. Khẽ nép mình vào người hấn. hấn biết nó lạnh nên cũng để im. Cố gắng tìm một chỗ nào đó cho nó khỏi lạnh trước đã.

- cô không sao chứ?

- à không. Hơi lạnh xí thôi. Mau kiếm chỗ trú mưa đi. –nó nhìn quanh

- này. Cô thấy cái chòi nhỏ đằng kia không. Chúng ta lại đó nhé –hấn chỉ tay

- ừ. Đi

Cả hai tiến về phía cái chòi nhỏ, bên trong là 1 căn phòng, bụi bám đầy chắc chủ đã bỏ lâu không ở rồi. nhưng vẫn có một vài đồ có thể dùng được. với tay lấy cái chăn cũ trên tủ hấn phải cho bớt bụi rồi khoác lên cho nó

- khoác tạm cái này đi. Sẽ ấm hơn đó. Cô ướt hết rồi kìa

- còn anh? Anh che cho tui nên cũng ướt luôn rồi mà. Anh khoác đi –nó lấy cái chăn ra đưa cho hấn

- đã bảo là khoác đi. Tui không sao đâu –hấn lại đẩy qua cho nó

- anh khoác đi mà –nó lại tiếp tục đẩy qua cho hấn

- ĐÃ BẢO KHOÁC ĐI –bất chợt hấn hét lên

- ơ...sao lại mắng tui? Anh cũng lạnh cơ mà. Người ta có lòng tốt mà không chịu nhận hả? anh đúng là tên kiêu căng, kiêu ngạo, phách lối, xem thường người khác mà. Không khoác thì thôi. Làm gì ghê giữ vậy. xí –nó liếc xéo hấn rồi xô cho hấn 1 tràng

- cô mới đúng chất giữ dằn á. Bảo khoác thì khoác đi. N.h.i.ề.u c.h.u.y.ệ.n quá. –hấn cũng không vừa kéo dài mãi 2 từ nhiều chuyện

- xí. Tôi thấy anh lạnh nên mới đưa. Không thì còn lâu nhé. –nó le lưỡi trêu hấn

- thôi thôi. Cô im lặng xí đi. ồn ào quá –hấn bịt tai lại

- xí. Ai thèm nói chuyện với mấy người như anh. Tồn nước bọt

Kông gian trở nên im lặng, hấn nằm bên cạnh nó, nó thì ngồi nhìn mưa rơi qua cánh cửa lâu lâu lại khẽ run lên. Trời về đêm ở đây đúng là rất lạnh. Thế mà còn có mưa rơi nữa.

Nếu nói nó ghét mưa thì chắc chắn là nói dối rồi. nó yêu mưa...à không. Phải nó là rất yêu mưa. Nó thích đi dưới mưa lúc buồn.

Mưa...

Nhờ mưa mà nó quên hết nỗi buồn...

Mưa gội sạch hết tâm tư của nó trả lại cho nó tâm hồn vui vẻ nhất...

Nó yêu mưa....

- Này. Mưa to quá. Cô có lạnh không đó? –hấn chợt lên tiếng kéo nó về với thực tại

- Không. Tui không sao hết á –nó lắc đầu

- Cô ngủ xí đi.

- ừ. Biết rồi

Quay trở lại với đám của anh hai nó thì có mỗi mình Juri là lên tiếng la ó mãi. Nào là sao anh Dương chưa về? mưa to quá, anh ấy có bị sao không? Hình như câu hỏi của nhỏ này đều liên quan tới Dương.

- này. Mọi người có nghe tôi nói không đấy hả? mau thả tôi ra để tôi đi kiếm anh Dương coi – Juri lại hét toáng lên

- em trật tự xem nào. Họ không sao đâu. Người ta 16, 17 tuổi rồi chứ không còn con nít khiến em phải lo lắng như thế đâu. Bây giờ thì nhắm mắt lại và ngủ đi. – Phong nói

Nghe Phong nói thế nhỏ Juri cũng chẳng dám hó hé gì nữa. nhỏ biết thừa sẽ xảy ra chuyện gì khi anh hai nó giận mà. Nhỏ đành ngậm đắng nuốt cay cố nhắm mắt mong cho ngày mai đến mau.

Sáng hôm sau, 3 nhóm giả vờ như đã về an toàn và bắt nhỏ Juri phải im lặng không được nói với hấn rằng cả bọn chơi ăn gian. Nó và hấn trở về không được nguyên vẹn lắm nên...thua

- thua rồi nhé. – anh ba nó nháy mắt.

Cả đám lại nhìn nhau cười. bắt hấn và nó phải chuẩn bị tinh thần chịu phạt.

- cho ai đưa hưởng án treo với lí do rằng bọn anh chưa nghĩ ra chiêu độc. –anh hai nó cười đều nhâm nhi tách cà phê đen nóng

Lời anh hai nó phát ra đi chung với nụ cười đều khiến nó lạnh toát người, chắc hẳn việc anh hai nghĩ ra phải rất là khủng khiếp rồi. Khẽ khóc thầm trong lòng nó đành ngậm đắng nuốt cay chuẩn bị tinh thần để đối diện với những ý định mà anh hai sắp nghĩ ra “lần này toi rồi. huhu” –nó nghĩ thầm

- hai ơi. Em thương hai nhất luôn đó. Hai cho em cái án nào dễ dễ tí nha hai –nó chạy lại gần anh hai nó ...năn nỉ

- haha. Em không dụ được hai đâu. Lên phòng đi. Năn nỉ cũng không có ích lợi gì đâu –hai nó thoáng bối rối vì cái mặt đáng yêu như đang dụ dỗ của nó nhưng cuối cùng cũng lấy lại được tinh thần. nhất định không tha cho nó

Bực bội nó quay đi lên phòng, không quên liếc hai nó 1 cái rồi ngúng nguẩy chạy lên lầu

“mĩ nhân kế không làm hai động lòng. Bực thật, thôi thì thua keo này ta bày keo khác. Haha” –nó mừng thầm.

Ánh nắng hắt qua khe cửa sổ có ý định muốn gọi nó dậy đi học. Như một con mèo lười nó kéo chăn lên che hết người lim dim ngủ nướng. nhưng đâu có dễ dàng cho nó ngủ lại được như thế, tiếng chuông đồng hồ reo lên. Nó lại 1 lần nữa lười biếng mắt nhắm mắt mở mồm vớ lấy cái đồng hồ tắt chuông đi rồi...nằm nướng tiếp

“cốc,cốc,cốc”

- này. Nhỏ kia. Cô chưa chịu dậy nữa hả? muốn bị trễ học lắm à.

Nó đang ngủ nhưng nghe cái giọng vịt đực không đưng hàng này thì ngồi bật dậy ngay. Vội vàng chạy ra cửa với cái vẻ tò mò muốn biết người đó có giống như nó đang nghĩ không thì chính xác là người đó....hắn

- sao...sao anh lại ở nhà tui? –nó mở mắt hỏi với bộ mặt ngu ngơ hết sức

- này. Cô bị mất trí nhớ à. Hôm qua chúng ta trở lại thành phố trẻ quá nên anh cô bảo tôi ở lại đây mà. Đồ hâm

- cái gì? Mới sáng nha, muốn **** lộn hả. tui mà hâm anh cũng không có được bình thường đâu nha –nó trừng mắt giờ nắm đấm trước mặt hắn

- huhu. Tui sợ cô đánh tui quá. Ngon đánh tui đi, xử đẹp luôn giờ -hắn cũng lờm nó

- không thèm nói chuyện với anh. Tui đi thay đồ. Xuống nhà đi, nhìn lên tui cho anh bay khỏi nhà tui – quay lưng định đóng cửa nó không quên “tặng” cho hắn 1 câu hầm dọa

- cô làm như tui biến thái lắm vậy á. Nhanh lên không tui cho ở nhà. Cho cô 5’ –hắn quay lưng xuống nhà

- này. 5’ sao kịp hả. đồ chết đấm –nó hét lên

Nhưng bây giờ không lo về vấn đề bực bội hắn nữa, nó phải chuẩn bị thật nhanh không hắn cho ở nhà có nước mà chết.

“huhu. Nhưng mà buồn ngủ quá” –nó lại khóc thầm

Chả là hôm qua xử dụng chiêu mỹ nhân kế không thành công, nàng này đem cái cục tức lúc đi ngủ. nằm suy nghĩ thử ý định của hai nó là gì thế là nàng thức trắng. tới gần sáng mới ngủ được

- AAAAAAAAAAAAA. Con nào trong gương mà giống quỷ quá vậy –nó chỉ tay vô cái gương điếng người

Về phần hắn thì nghe tiếng hét của nó xong ngồi ôm bụng cười, nhìn mặt nó chẳng khác gì con gấu trúc. Hai mắt thì thâm quầng. lúc này lên nhìn nó mà hắn mắc cười nhưng không dám cười sợ nó què.

Lết khuôn mặt thâm quầng xuống nhà. nó chẳng dám nhìn ai luôn.

- Này. Mau vào ăn sáng đi còn đi học nữa –hắn giục nó

Với bộ mặt như thế này sao nó dám ăn sáng chung với mọi người chứ. Ráng nuốt cơn đói vào trong lòng, nó cố gắng nuốt 1 câu mà chẳng bao giờ muốn nói trong lúc đói

- Tui không đói. Đi học đi – nói rồi nó chạy ra cổng đứng đợi hắn

Một lát sau hấn cũng chạy theo ra, không quên đưa nó hũ sữa yomost.

- Này. Uống đi. Có cần phải nói dối thế không hả? –hấn cố nhìn cười khi nhìn cái mặt chẳng mấy vui tươi gài của nó khi hết nhìn hũ sữa rồi lại nhìn hấn

- Nhìn gì. Cầm lấy rồi lên xe mà uống. sắp muộn học rồi –hấn chui tọt vào xe không thì đứng đó mà cười to có nước nó giết hấn ngay tại chỗ.

Nó cũng “ngoan ngoãn” nghe theo lời hấn.

18. Chương 18

Bước vào lớp mà ai cũng nhìn nó....

- Trời ơi. Yên. Đứa nào đánh pà mà hai con mắt pà bầm đen thui như gấu trúc vậy

- Không phải. tại hôm qua tui mất ngủ....huhu –nó nhìn Hoa ầm ỨC

- Thôi không sao đâu. Mai là nó hết à. Lấy đá lạnh chườm vào nhé –Hoa an ủi nó

“ reng...reng...reng”

“xin chào mọi người. mình là Thu Huyền. hội trưởng hội học sinh. Sắp tới chúng ta sẽ tổ chức 1 cuộc thi văn nghệ chào mừng ngày nhà giáo Việt Nam. Ngoài ra các bạn còn có thể đăng kí riêng hát hoạt vẽ. Mình cần 1 nhóm khoảng 10 bạn để đóng 1 vở kịch với đầy đủ tiêu chuẩn như sau: con trai thì phải cao, có gương mặt dễ nhìn. Con gái thì cũng có gương mặt dễ nhìn luôn. Phần này sẽ có hội trưởng của khối phân công cho những ai được chọn. có thắc mắc thì đến tìm mình ở phòng hội trưởng nhé. Thông báo kết thúc. Chúc mọi người có 1 buổi học vui vẻ”

Sau thông tin mà hội trưởng vừa thông báo ai nấy cũng xôn xao cả lên nhất là đám con gái...fan hâm mộ của các hotboy “xấu xí” nào là tao chọn anh Dương, tao chọn anh Bảo, tao chọn anh Phong....

Nghe bọn này bàn tán mà nó đau cả đầu. Hoa thì sau khi nghe bọn con gái cứ nhắc Phong hoài, máu ghen dồn tới não nhưng cũng cố gắng nhịn vì cô giáo chủ nhiệm vào lớp.

- Cô vào lớp rồi. học đi. Hạ hỏa đi – nó trêu Hoa

- Xí. Ai thêm chớ. –Hoa chu miệng rồi quay lên học

Nó thì cơn buồn ngủ cứ ập đến mãi, thế là cô nàng gục đầu xuống bàn ngủ như ở nhà. may là có người che giúp nên nó thoát và đc ngủ 2 tiết học no nê. Cùng Hoa với Lâm xuống căn teen nó đã thấy đám “vịt đục” ngồi dưới đó có cả hai anh của nó nữa và xung quanh là 1 đám con gái.

- Làm ơn tránh đường được không vậy –Hoa hét lên

Sau khi Hoa hét lên đám con gái đang ồn ào ai nấy không hện nhau mà im lặng rồi quay ra nhìn nó, Lâm và Hoa. Thấy thế, nhân cơ hội Hoa tóm 2 đứa lôi lại chỗ bọn hấn. bọn hấn cũng không hện nhau mà tránh chỗ cho bọn nó ngồi cùng.

Đám con gái thấy thế lườm nguýt bọn nó mấy chục lần rồi bỏ đi vì...quê

- Này. Hai đã nghĩ ra án xử hai nhóc rồi

Nó đang ún ly sữa nghe hai nó nói xong thì... “phụt” kế tiếp là nó ho sặc sụa. hấn thì thoáng ngạc nhiên nhưng sau đó cũng im lặng chờ đợi anh hai nó phán tiếp

- Hai muốn hai đứa tham gia cuộc thi của trường sắp tới.

- SAO CỚ? –đồng thanh

- Hai không nhắc lại đâu

- SAO ÁC THỂ Ạ? –đồng thanh tập 2

- Không nói nhiều nhé. Hai đã nói chuyện với Thu Huyền rồi. còn phần phân vai thì cứ lên gặp Thu Huyền nhé. –hai nó nháy mắt

Nó và hấn chọt rùng mình, có linh cảm xấu...

Sau hồi năn nỉ anh hai nó cho án xử khác mà không được, hấn và nó đành lê bước tới phòng...hội học sinh. Oái oăm thay cho nó và hấn, chẳng biết chị hội trưởng có bị anh hai nó bỏ bùa mê gì không mà bắt nó diễn vai juliet và hấn thì đóng vai nhũ mẫu trong truyện tình yêu romeo và juliet mới chết chứ

- chị đang đùa với em hả chị? Nhìn mặt của em mà chị bắt em đóng vai nhũ mẫu cho cô ta hả? chí ít thì em cũng phải được đóng vai romeo chứ –hấn la làng lên sau khi nghe chị hội trưởng nói

- chị biết. nhưng mọi người đều lấy vai hết rồi. tại hai bọn em lên trễ nên đành phải chịu như thế thôi. Đây là kịch bản hai em về nhớ thực hành trước đây nhé. Chị về đây. – chị hội trưởng đưa cho nó và hấn 2 bản lời thoại rồi đi về

sau khi chị hội trưởng đi mất, nó mới lên tiếng...

- haha. Mặc cười quá. Anh làm nhũ mẫu cho tui kìa. –nó cười hả hê mà không hay biết rằng hấn đang nổi điên máu dâng tới não

- cô có tin bây giờ nếu cô không trật tự thì tôi giết cô không hả? –hấn mắt đầy lửa hận thù nhìn nó

- nhìn mặt hấn bây giờ nó phải cố nhịn cười chứ không dám cười nữa.

- này. Mà hình như juliet có cảnh hôn đấy. haha. Xem ra tôi làm nhũ mẫu cũng đỡ hơn nhỉ? –hấn cười hả hê nhìn như muốn trêu ngươi nó

- cái gì? H...hôn á.? –nó tròn tròn mắt lật lật lia lia từng trang kịch bản rồi ngồi bệch xuống đất – toi tôi rồi. –nó như người mất hồn

- haha. Cười người hôm trước hôm sau người cười. tôi thấy câu này đúng ghê. Haha –hấn vẫn không thôi ngừng cười vì càng nhìn cái mặt nó thì lại càng mắc cười hơn

- anh đi về đi. Ngồi đó cười nữa tôi giết chết anh –nó gơ nắm đấm hăm dọa

- ghét cái mặt nó quá hấn bỏ nó lại phòng hội trưởng 1 mình mà ra lấy xe ...về trước, nở 1 nụ cười chỉ có thể diễn tả bằng 2 chữ “n.h.a.m h.i.ế.m”

“ AAAAA. Lần này mình chết chắc rồi. tự nhiên lại có cảnh hôn trong này rồi dính thuốc độc nữa chứ. Sao romeo không tự uống nhanh rồi chết cho khuất mắt juliet lấy người khác đi cho rồi. nhiều chuyện quá đi. Còn cái tên khỉ kia nữa. thích tui á. Phải hông vậy? thích cái con khỉ thì có. Người ta đang đau lòng mà còn cười được. tui trù cho ra đó vấp cục đá té chết luôn đi. Cái đồ quỷ hiện hình, không phải con người mà” –nó cứ ngồi nguyên rửa hấn mà quên bém mắt là....hấn về thì nó đi xe “hai cẳng”

Vội vàng chạy í ới gọi hấn thì hấn đã chạy mất tiu để lại cho nó 1 làn bụi mù tịt. tức xịt khói nó hậm hực dậm chân rầm rầm xuống nền xi măng của vỉa hè thăm nguyên rửa cái tên ích kỉ dám bỏ nó mà trốn về trước.

Mãi đến gần trưa nó mới lết được về tới nhà, tâm trạng vẫn còn hậm hực vì tên khốn kiếp dám để nó đi xe “hăng cải” mà về. vẫn mang 1 tâm trạng hậm hực vào nhà, đã điên rồi lại càng điên hơn vì trong phòng khách bây giờ có cả nguyên 1 đám người cười nói. Khẽ chào các anh nó rồi đi thẳng 1 mạch lên phòng nhưng ông trời đầu cho nó qua cơn như thế được, đang bước lên lầu thì 1 câu nói khiến nó phải dừng lại và bao nhiêu tức giận cố gắng kìm nén vỡ òa ngay lúc đó...

“em gái anh Ken à. Sao mà vô lễ thế? Vào nhà thấy người lớn mà không chào hỏi gì hết trơn đã vậy còn hậm hậm cái mặt yk như không vừa í chuyện gì á” – giọng của 1 bà chị chẳng mấy tốt đẹp gì. Sự tức giận không thể kiềm chế được nữa nó quay lại, tiến về chỗ người có giọng nói phát ra đó cười thật tươi và.....

- chị này. Em nói chị nghe cái này nhé. Chị bảo em vô lễ ạ. À vâng, em vô lễ. vô lễ mà bước vào nhà có chào các anh mình, vô lễ mà không làm phiền mọi người đang vui vẻ. cái đó gọi là vô lễ hả chị?

- Chị..... –chưa kịp để pà chị kia nói tiếp nó ngắt lời ngay

- Chị kêu em mặt hầm hầm. chị thử như em lết bộ từ trường về nhà đi rồi mới nói tới em nha. Nói thiệt với chị là em đi từ trường về chỉ muốn im lặng và ngủ 1 giấc. nhờ “ơn đức” của chị mà bây giờ em hết mệt rồi đây ạ. Em xin phép

Nó cuối đầu lễ phép cười tươi rồi quay sang 2 anh của nó lườm như muốn ăn tươi nuốt sống khiến 2 anh nó nuốt khan, rợn tóc gáy. Sau khi trao tình cảm thân thiết bằng mắt nó quay trở lại về phòng. Lôi trong cặp cuốn kịch bản “ Romeo và Juliet” thoát rừng mình nó lật từng trang xem phải diễn như thế nào. Thấm thoát thời gian trôi mau cũng đến ngày...mà nó phải vào vai nàng Juliet xinh đẹp...(haha)

Hội trường.....

Người chạy ra, người chạy vào tấp nập như đi xem hội (thì lễ hội chứ gì nữa) ai nấy đều chẳng để ý gì xung quanh mà chỉ lo cho phần nhiệm vụ của mình nhanh chóng muốn hoàng thành sớm.

Nó và mọi người trong đoàn kịch đang đọc và xem lại phần kịch sắp diễn

- sao giờ này mà Minh Hoàng chưa tới nhỉ? – giọng của 1 cô bạn nhìn xung quanh hỏi

- ừ ha. Sắp tới giờ diễn rồi. tuy là tiết mục cuối cùng nhưng cậu ta phải hát nữa mà – giọng 1 cô bạn khác lại vang lên

“ta trù...trù cho nhà ngươi bị tai nạn không đến được hay nhà của ngươi có ai bị bệnh ngươi phải ở nhà chăm sóc đi hũy diễn ta khỏe. ngươi đừng đến nhá. Haha” – nó đang hí hửng cầu nguyện thầm nguyện rửa nhân vật Romeo

- xin lỗi mọi người em tới trễ ạ -giọng của 1 tên con trai vang lên cũng là lúc nó bị rớt từ trên trời xuống tới địa phủ vậy

- ờ. Không sao. Mau thay đồ chuẩn bị đi em. Sắp tới giờ diễn rồi –giọng dịu dàng của chị hội trưởng vang lên

- dạ. – cậu nhóc lễ phép trả lời

nói rồi cậu ta tháo cái cặp trên vai bỏ xuống ghế. Chạy vội vào phòng hóa trang

“lần này thì mình toi đời rồi. huhu. Ôi mẹ ơi...cứu con” – nó khóc thầm....

- này. Romeo của cô tới rồi kia. Lần này được kiss rồi nhé, tâm trạng thế nào – hấn chọt nó 1 câu chẳng mấy tốt lành

- này. Anh không trêu chọc tôi thì anh ngủ không ngon hả? đáng ghét –nó liếc hần rồi bỏ đi chỗ khác

“đã vậy. tôi hun người ta xem anh còn chọc tôi được không nhé? Thích á? Thích cái con khỉ thì có.”

Buổi biểu diễn đã đi tới hồi kết cũng là lúc nó sắp bắt đầu cho vai diễn của mình. Nó bây giờ như 1 nàng công chúa vậy, chiếc váy màu trắng, đôi giày màu trắng và nó cũng đang nằm trên chiếc giường màu trắng trên sân khấu.

Mọi người im lặng....

Tất cả im lặng...

Ai cũng ngược nhìn lên sân khấu, nơi đó, Romeo và Juliet...

“Juliet nàng ơi...Sao nàng lại nằm đó. Ta đã đến rồi đây...”

“”

“ Juliet nàng ơi...nàng đã bỏ ta lại trên thế gian này bằng thứ thuốc độc đó sao, nàng ác với ta quá. Phải rồi, ta sẽ theo nàng đến nơi thiên cung kia, trước khi đi...xin nàng hãy cho ta được hôn nàng lần cuối”

Hắn ở bên trong thấy chàng trai Romeo chuẩn bị hôn Juliet thì đứng ngồi không yên. Thật sự chỉ muốn chọc nó thôi chứ hắn đang điên tiết lên đây. Còn cái thằng Romeo nữa, làm hắn nhớ lại cuộc nói chuyện lúc này.

“ anh thích Juliet đúng không? – cậu nhân vật Romeo lên tiếng hỏi hắn”

“thích ư? ừ. Thì thích đó. Thì sao? Cậu muốn gì? –hắn lạnh lùng hỏi”

“tôi sẽ làm cho anh không thể đứng im. Haha –cậu ta cười lớn”

“sao cũng được, cảnh cáo cậu. không được hôn cô ấy. – hắn vẫn nói bằng kiểu lạnh lùng nhất”

“thế thì tôi sẽ thực hiện ngược lại. chào anh nhé. - cậu ta bước đi không quay lại”

Không suy nghĩ nữa hắn chạy ra nắm lấy tay Romeo kéo lại

“ Romeo con....nhũ mẫu có chuyện muốn nói với con. Mau đi theo ta”

“nhũ mẫu. con đang bận mà”

“đi theo nhũ mẫu nhanh lên”

Romeo bị kéo ra thì bất chợt giật nảy mình. Quay người nói nhỏ với hắn

“anh đang làm cái quái gì thế hả? tôi đang diễn và trong đoạn này không có vai của anh”

“tôi đã nói là sẽ làm” –hắn cũng không kém.

- chuyện gì đang xảy ra thế? –hs 1

- chuyện tình kiểu chế mới à. Haha –hs 2

Cứ thế mọi người thay nhau cười nhìn Romeo và nhũ mẫu giằng co qua lại, còn nó. Nhắm mắt mà muốn đập cho hắn và tên kia bay luôn, mắt mất quá. Mãi giằng co quá, hắn vấp phải cái cạnh giường mất trớn té nhào lên người nó và...môi chạm môi. Ôi...firsl kiss

- ồ ồ ồ ồ ồ ồ - mọi người ồ lên

Bất động...

Im lặng...

Cơ hồ có thứ gì đó bay qua cũng nghe rõ nữa...

Mọi người nhìn nó và hắn, từng hành động đều được mắt tiếp nhận....

- AAAAAAAAAAAAAAAAAA. Đặng Thái Dương. Anh muốn chết à. – nó hét lên đẩy mạnh hắn ra. Hắn cũng chưa quay trở lại thực tại ngồi bất động.

bụp,bụp,bốp

Nó đánh tới tấp vào người hắn, giật mình, hắn quay lại thực tại, nhìn nó, nhìn mọi người xung quanh...

- Khoan. Khoan đã. Là sự cố, tôi không cố ý đâu. –hắn giơ tay cầu hòa rồi bỏ chạy quanh sân khấu

- Khoan cái con khỉ? Anh đứng lại cho tôi. –nó xách cái váy dài tới gót chân lên đuổi theo hắn

Mọi người thì ôm bụng cười, người thì lắc đầu ngán ngẩm. Xem ra lần này là 1 buổi lễ đáng nhớ dành cho cả trường nói chung và cũng như hắn và nó nói riêng.

Chị hội trưởng và mọi người trong đoàn ra sức lôi nó và hắn vào trong nên buổi lễ mới được tiếp tục.(loạn cả lên) vào đến bên trong rồi mà nó vẫn muốn ăn tươi nuốt sống hắn.

- Đồ đáng ghét. I hate you –nó trợn mắt lên với hắn

- Cô tốt đẹp quá. Ai cố ý đâu. Hứ –hắn cũng trợn mắt lên với nó

- Thôi. Hai người hòa đi –cậu nhận vật Romeo cầu hòa
 - CẬU ĐI CHỖ KHÁC CHƠI –cả hai cùng hét vào mặt cậu ta. Hoảng quá, cậu ta cũng chẳng dám hó hé gì.
- Hai ánh mắt như muốn nuốt sống đối phương vẫn nhìn nhau may nhờ có Phong và Hoa vào dẹp chứ không nhìn nhau “ân ái” tới mùa chuối năm sau. Một ngày dài...

19. Chương 19

Sau buổi lễ ngày hôm đó nó và hấn nổi tiếng hơn, mọi người chú ý nhiều hơn. Bỏ qua ánh mắt ghen ghét, khó chịu, hấn học của mọi người nó cứ mặc kệ tất cả. Nhưng cuối cùng...ngày đó cũng đã tới. Theo hôn ước của gia đình, hấn và Juri phải trở thành “vợ chồng” mặc dù hấn không muốn...

- sao? Con phải lấy Juri sao? –hấn ngạc nhiên ngược nhìn ba hấn
- con cần gì phải ngạc nhiên thế? Đó chẳng phải chuyện con đã biết trước rồi à? –pa hấn trả lời
- ba.con không muốn –hấn lạnh lùng nói
- không nói gì nữa. Con không muốn thì mọi chuyện đã xong hết rồi. Muốn hủy hôn thì con kiếm đứa nào yêu con thật lòng đi – pa hấn vẫn bình thản trả lời
- pa à...con...
- con mau lên phòng đi. Pa có việc phải đi. –pa hấn đứng dậy rồi tiến ra cửa.

Gác tay lên trán, hấn nằm nhắm mắt như ngủ. nhưng thực sự hấn không thể nào ngủ được sau khi nghe chuyện hấn sắp phải đính hôn với Juri. Người mà hấn chỉ xem như em gái thôi. Hấn phải làm sao?

Nó thì sau khi nghe chuyện Juri với hấn phải đính hôn thì hét toáng lên.

- Cái gì? Hấn đi lấy con nhỏ Juri đó á. Không được. Nhỏ đó sao mà hợp với hấn chứ. –nó lắc đầu không đồng ý
 - Hơ. Cái con nhỏ này. Chứ chẳng lẽ cô hợp với thằng đó à –Thiên Bảo đứng tựa cửa đút tay vào túi quần nhìn nó
 - Tui không nói thế. Nhưng tôi thấy không hợp thôi. –nó trả lời
 - Haizzz. Kệ thằng đó đi. Nó không yêu thì phải chấp nhận thôi. Hôn ước mà
 - Hôn ước thì hôn ước chứ. Không yêu thì sao mà hạnh phúc được chứ. Thấy tui với Phong không? Không yêu là hủy hôn liền –nó nói như pà cụ non.
 - Thế thì cô đi kiếm ai yêu nó thật lòng cứu nó đi. Ba nó nói nếu nó tìm được ai yêu nó thật lòng ông ấy sẽ hủy hôn. –nói rồi Thiên Bảo bước ra khỏi lớp nó
- Nó thấy ngột ngạt nên cũng bước ra khỏi lớp.. giờ chỉ còn Phong với Hoa.
- Nó ngốc thật –Hoa thở dài
 - Ngốc? chuyện gì thế vợ? –Phong hỏi
 - Haiz...Chuyện là thế này.....Hôm đó vợ với nó đi học về...

“ Yên này. Pà thích Dương đúng không?”

“hả? bà nói gì thế? Sao có chuyện đó được”

“không. Mọi hành động của bà nói lên hết đó. Bà có thấy cảm giác gì khi ở gần Dương không?”

“hả?ờ thì cũng có. Tim nó cứ đập đập à”

“tim không đập thì sao bà sống đc. Ngốc thế. Đập thế nào?”

“đập...thịch thịch thịch. Nhanh. Ngồi 1 mình hay nghĩ tới hần nữa. tui thấy mình hâm hâm á”

“pà thích hần thật rồi. hehe”

“ơ. Làm gì có chuyện đó chứ. Bà đừng nói thế. Tui về trước đây”

- Thì ra là vậy? Nhỡ này chắc chưa nhận ra tình cảm của mình nên thế thôi. Mong rằng trước ngày thành Dương nó đính hôn thì nhỡ nhận ra tình cảm của mình. –Phong nói

- Vợ cũng mong là thế -Hoa lại thở dài

- Thôi. Đừng nghĩ nhiều nữa. mình về đi –Phong cầm cặp lên kéo Hoa ra khỏi lớp

Nói về hần và nhỡ Juri thì từ lúc biết sắp đính hôn nhỡ đính với hần như Sam. Không rời nhau, khiến hần khó chịu nhưng cũng mặc kệ không nói. Hần đi bên Juri mà tâm tư lúc nào cũng nghĩ đến nó. Hần không biết phải làm thế nào nữa.

Ở nhà mệt mỏi quá, nó quyết định tới cánh đồng Bò Công Anh. Mặc vội chiếc áo khoác nhẹ nó chạy xuống nhà nhờ bác tài xế kiếm giúp chiếc xe đạp. Cũng lâu rồi nó không lái xe đạp, lái xe chậm chậm trên đường, tuy xa nhưng nó lại thấy rất nhanh. Khoảng 2, 3 tiếng gì đó là nó đã tới nơi.

“thả hồn trong gió...”

Nhờ gió cuốn đi hộ những ưu phiền”

Nó nhắm mắt, lúc buồn hay khó chịu. nó lại muốn tới đây. Nghĩ lại thì mấy lần nó tới đây toàn hần đi cùng...nhỡ hôn đầu của nó cũng ở đây nữa chứ. Nhưng giờ thì hần không thể đến đây cùng hần nữa rồi...hần sẽ đính hôn và cưới 1 người con gái khác. Nghĩ tới hần nó lại thấy buồn. Nó suy nghĩ rất nhiều về hần, nó đang cố xác định tình cảm mà nó dành cho hần là thế nào. Và muốn biết ruốc cuộc hần có thích nó thật không.

Cũng tại cánh đồng này, nhưng ở 1 nơi cách xa chỗ nó nằm. hần cũng ở đó...hần trốn nhỡ Juri tới đây. Hần đang nghĩ về nó, 3 ngày rồi hần không nói chuyện với nó. Bỗng nhiên hần lại cảm thấy nhớ nó quá. Ước gì nó ở đây....

-Một tuần nữa, Juri và Dương sẽ đính hôn. Mọi người đi chứ? –giọng nói đánh đá của Juri vang lên.

-Woa. Mới đó mà đã quyết định xong hết rồi à.Nhanh thế -Thiên Bảo cười đều

-Mày im cái miệng mày lại cho tao –hần lườm Thiên Bảo uy hiếp

-Làm gì mà ghê thế mày? Tao chỉ bắt ngờ thôi mà – Thiên Bảo cười cầu hòa

-Anh im coi –nó lườm Thiên Bảo.

-Lần này đến lượt cô hả? –Thiên Bảo ra vẻ đáng thương nhìn nó

-CÒN CHƯA IM NỮA – đồng thanh hần và nó.

Thiên Bảo điếng người nên im lặng luôn, không gian im lặng, mỗi người 1 suy nghĩ, ngoài nhỡ Juri chỉ biết ngồi ngắm trai và hã hê nhìn nó bằng đôi mắt khích bác.

Nó lại thở dài, nó không nói chuyện với hần mấy ngày rồi, nó cảm thấy buồn chán. Nó bất lực, hần nói thích nó nhưng chắc gì đó là sự thật.

Phía sau sân trường, có 2 người con gái “thì thầm” với nhau...

-à. Yên này. Tôi có chuyện muốn nói với cô – Juri đưa mắt nhìn về khoảng xa xăm nói với nó

-chuyện gì? – nó vẫn giữ nguyên nét mặt

-tối ngày đính hôn của tôi. Cô làm phù dâu cho tôi nhé – nhỏ Juri nói rất tự nhiên không chút đắn đo
“Đừng”

What the hell??? Cô ta mới nhắm cái gì thế??? Phù dâu á? Nằm mơ à. Thích chết à.

Khinh thường nó quá mà. Còn dám mở miệng nói câu đó nữa. Cố kìm nén bức xúc ẩn sâu trong tâm hồn (ui mẹ ơi. Thơ văn quá pà) nó mới lên tiếng

-nè. Cô đang đùa à? – hỏi bằng giọng “bình thường” nhất

-tôi không đùa đâu, tôi muốn nhờ cô thật mà –giọng nhỏ Juri tỏ vẻ tội (chưa xử)

-haha. Thế à? Nhưng xin lỗi nhé. Tôi_ Nghiên Thị Mỹ Yên không rảnh nhé. Phù dâu à? Cô đi mà nhờ người nào rảnh á. Tôi thật không ngờ 1 người như Phong lại có 1 đứa em gái mặt dày, không ra gì như cô (nói quá không ta) Hèn cho cô là cô còn phải giữ khuôn mặt “xinh đẹp” như phù thủy để đính hôn không tôi cho ăn vài tát cho tỉnh rồi đó. Đừng có làm phiền tôi. Cảm ơn –nó quay lưng bỏ đi, cục tức dâng lên tới đỉnh đầu

“ Phù dâu? Haha. Tôi dễ đùa quá nhỉ? Biết rõ tôi và hấn thế nào mà lại đi nhờ kiểu đó. Cô muốn thể hiện thì thể hiện chỗ khác. Đừng có thể hiện trước mặt tôi.”

Nó nguyên rửa nhỏ Juri, chân dậm rầm rầm trên mặt đất tội nghiệp không gây thù chuốc oán gì với nó.

Nó lại mò ra chỗ đó, khỏi nói cũng biết là chỗ nào ngoài chỗ đó chứ. Chỗ đó là không đụng hàng với chỗ khác rồi. =]] Cánh đồng hoa Bồ Công Anh.

-Haaaaa....thoải mái thật. đúng là chỉ có chỗ này ình nhiều kỉ niệm đẹp nhất thì phải. – môi nó nhếch lên tạo thành 1 nụ cười không mấy hoàn hảo.

-Xem nào....tấm này chụp chỗ này. Tấm này chụp đằng kia....ừ. sao không có tấm nào có 1 mình mình thế nhỉ? Hấn chụp ình nhiều lắm mà ta –nó lục lọi trong đồng ảnh mà hấn đưa cho nó cách đây không lâu.

-Cô rảnh rồi quá nhỉ? – 1 giọng nói quen thuộc vang lên. Cậu ta tiến lại nằm ngay bên cạnh chỗ nó ngồi
Đơ 5s.....

Ngây người...

Nhìn “thằng” trước mặt....

Chính xác là hấn_ Đặng Thái Dương....tên mà nó đang nghĩ tới này giờ. Ô-mai-gót, sao lại xuất hiện lù lù như ma thế nhỉ?

-Tôi biết tôi đẹp rồi. khỏi nhìn đi –hấn nhắm mắt nhưng vẫn biết nó đang nhìn hấn.(ô-hô. Thiên lý nhân hay bạch long nhân? Hay là Thái Dương nhân?)

Lúc này, nó mới từ thiên đàng “đạo chơi” xuống địa ngục rồi quay trở lại “mặt đất”

-Anh...anh ở đâu chui ra vậy? –nó ngây ngơ hỏi

-Tôi_con trai ngọc hoàng, nhận nhiệm vụ xuống đây bắt cô xử án –hấn ngồi dậy trước mặt nó, nghiêm giọng nói

-Đùa à? Tôi tội gì mà bắt tôi đi xử án?

-Phá giấc ngủ của tôi_con trai ngọc hoàng –hấn lại nhắc lại “thân thế” của mình 1 lần nữa

-Anh có tin tôi đập anh 1 phát bay thẳng lên “quê nhà” của anh không? –nó cười dịu dàng hỏi hấn

-Thôi. Không đùa nữa. cô rảnh quá nhỉ? Mò ra tận đây, tưởng làm gì quan trọng lắm ai dè...coi hình –hắn mĩa mai nó

-Ồ hay. Tôi rảnh chứ anh không rảnh à? Mà tôi làm gì là chuyện của tôi. “zô ziên” –nó không thèm nhìn hắn mà ngồi xếp lại đồng hình trước mặt.

-Cô nhớ tôi đến nỗi đem hình tôi ra ngắm à? – hắn cầm tấm hình chụp chung với nó lên xem

-Đưa đây. Ai cho anh đụng vào? Đó là của tôi –nó nhướn người giựt lại tấm hình

-Không đưa. Tấm này có tôi, là của tôi – hắn nói 1 câu triết lí rồi đưa tấm hình ra xa sau lưng mình

-Anh đưa đây xem nào. Á

Ô-pho-mát.....

Cái quái gì đang diễn ra....

Hiện tượng gì đang diễn ra....

Mặt trăng ôm mặt trời....(á chết. nhiễm phim)

Lại một lần nữa, hiện tượng này lại xuất hiện, nhưng không phải hôn mà chỉ là mắt nhìn mắt thôi. (hêê. =]])

-ơ...hừm...tôi lấy tấm này –hắn ho khan rồi giơ tấm hình trước mắt nó

-ờ...ờ...- nó vẫn còn đang trong trạng thái không bình thường nên chỉ ậm ừ cho qua chuyện

Bầu không khí xung quanh trở nên im lặng, chỉ còn nghe tiếng thở dài của gió. Nó và hắn đều nhìn về 1 khoảng không gian không có điểm dừng

Đúng là thời gian qua đi không chờ đợi, mới đó mà cũng đã đến cái ngày đó, hắn và Juri phải đính hôn. Trước cổng nhà thờ, mọi người đi lại tấp nập, nó hôm nay mặc 1 chiếc váy trắng ngang đầu gối, mái tóc dài được xõa xuống, gương mặt nó được trang điểm nhẹ nhưng đủ để nó nổi bật

-Yên. Thấy thằng Dương đâu không? – Thiên Bảo hốt ha hốt hải chạy tới chỗ nó

-Không. Nãy giờ tôi đợi mọi người có thấy hắn đâu. Không phải hắn đi với cậu à? –nó ngơ ngác hỏi

-Không có. Nó thay đồ xong nói là muốn đến 1 nơi trước khi đính hôn với con nhỏ đó –Thiên Bảo lo lắng – nó đi đâu nhỉ?

-Tôi sẽ tìm hắn về trước khi buổi lễ bắt đầu, đợi tôi nhé –nó quay lưng bước nhanh để lại cho Thiên Bảo mấy chục dấu chấm hỏi

Nó leo lên taxi, nó biết hắn ở đâu, không nơi nào ngoài nơi đó cả. nếu trực giác nó đúng thì chắc chắn hắn sẽ ở đó....

-Thiên Bảo. Dương đâu? – nhỏ Juri với nguyên bộ váy cô dâu chạy ra hỏi Thiên Bảo

-Cậu ta biến mất rồi –Thiên Bảo đứng đưng trả lời, hai tay vẫn đút vào túi quần

-CÁI GÌ? BIẾN M... -nhỏ Juri chưa kịp nói hết câu thì bị Phong bụm miệng lại

-Em nhỏ tiếng chút đi. Yên đi tìm cậu ta rồi, Yên nói biết cậu ta ở đâu. Chờ đi. – nói rồi Phong buông tay ra đến chỗ Hoa đang đứng. Thiên Bảo cũng lại chỗ Thùy Lâm. Bỏ lại nhỏ Juri ngơ ngác

Vừa bước xuống xe taxi, nó đưa mắt xung quanh tìm kiếm 1 hình bóng quen thuộc...

Kia rồi, dáng vẻ quen thuộc đó, chính xác là hắn. Nó cuối người cởi đôi guốc ra, lon ton chạy xuống chỗ hắn.

-Này chú rể.sao bỏ cô dâu 1 mình mà ra đây thế? –nó cười cười rồi khuyếch nhẹ tay hấn

-Cô ra đây làm gì? –hấn nhìn nó với đôi mắt lạnh lùng

-Bất chú rể về nhà thờ chứ làm gì. –nó trả lời mắt chớp chớp nhìn hấn

-Cô về đi. Tôi không về. –hấn lại lạnh lùng trả lời nó

-Ồ hay nhỉ? Thế anh định để cô dâu 1 mình thế à? Thế thì đâu có gọi là đính hôn. Mau về thôi –nó cố gắng nói những câu mà mình không hề muốn nói. Kéo tay hấn ra xe

-ĐÃ BẢO BUÔNG RA. TÔI KHÔNG VỀ –hấn giằng mạnh tay ra khỏi tay nó rồi quay lưng sang chỗ khác

-Anh nghĩ như thế là tốt à? Anh cứ trốn tránh như thế là tốt à? Sao anh không thử đối diện với sự thật đi –nó đau khổ nhìn hấn

-Cô lắm chuyện quá. Về đi. Cô muốn thì đi mà cưới con nhỏ đó.

-ANH TUỞNG TÔI MUỐN LẮM À. ANH TUỞNG TÔI MUỐN ANH VỚI CON NHỎ ĐÓ LẮM À. ANH CHỈ NGHĨ CHO ANH SAO KHÔNG NGHĨ CHO TÔI...hức...hức... -nó không còn kìm chế được cảm xúc của mình nữa mà bật khóc, nước mắt lăn dài trên má

-Tôi xin lỗi. –hấn quay lại nhìn nó

-Anh nói xin lỗi là được sao. Anh phải đối diện với sự thật rồi tìm cách giải quyết chứ. Nhanh lên. Về nhà thờ - lau nước mắt, nó kéo tay hấn ra xe. Hấn cũng không giằng tay ra nữa mà cứ để nó kéo đi như vậy.

-Lái xe về nhà thờ –nó nói như ra lệnh

Hấn im lặng, chỉ biết làm theo những gì nó nói. Đầu óc hỗn độn nhiều loại cảm xúc. Nó thì đau lòng lắm nhưng không còn đường nào cho nó lựa chọn

Không khí trong nhà thờ căng thẳng hơn, một người đàn ông trung niên tay cầm điện thoại gọi cho ai đó. Mọi người bắt đầu xì xầm, còn cô dâu thì mặt hơi tái đi rồi. Đám của Phong cũng lo lắng không kém, không biết hấn và nó có chuyện gì không mà mãi chẳng thấy đâu. Buổi lễ đã trễ hơn 10' rồi, tiếng xì xầm của mọi người ngày càng nhiều hơn

-Sao chú rể chưa tới nhỉ? –người thứ 1

-Chú rể bỏ cô dâu hả? – người thứ 2

-Tội nghiệp cho cô dâu nhỉ? –người thứ 3

Người đàn ông trung niên mặt bắt đầu chuyển sang trắng bệch, rồi lại chuyển sang màu tím, hỗn độn lên hết cả.

-Xin lỗi mọi người. Chú rể đến muộn – 1 đứa con gái kéo theo sau 1 thằng con trai bước vào khiến bao nhiêu đôi mắt đều ngược nhìn.

Cô dâu nghe thế thì đứng dậy nhìn 2 người đang tiến vào lễ đường, mặt người đàn ông lúc này cũng dần ra tỏ vẻ hài lòng về đứa con trai. Mọi người bắt đầu ổn định rồi ngồi lại chỗ của mình, nó sau khi đưa hấn lên trước mặt cha cũng về chỗ của mình với khuôn mặt buồn.

Cô dâu và chú rể đứng cạnh nhau...

Không khí im lặng, thời gian như ngừng trôi...

-Dương con. Con có đồng ý lấy maria Juri làm vợ, thề nguyện sống chết có nhau, cùng nhau vượt qua mọi khó khăn không? – giọng cha đều đều

-Con...đồng ý – hấn im lặng hồi lâu rồi lên tiếng

-Còn con? Maria Juri?- cha nhìn sang Juri hỏi

-.....

-Thế bây giờ cha tuyên bố....

-Khoan. Con...con chưa trả lời mà –Juri đưa tay trước mặt cha.

-Hả? con nói sao? –cha ngạc nhiên nhìn Juri, hấn cũng ngạc nhiên nhìn nhỏ

-À. Ý con là con muốn hủy hôn. Có yêu người khác rồi – nhỏ Juri cười xòa

Cả nhà thờ đang im ắng bỗng nhiên mọi người lại nhìn nhau tỏ vẻ khó hiểu với cặp đôi trước mặt. người đàn ông trung niên lúc này tỏ vẻ tức giận rồi đứng dậy bỏ đi. Thấy thế mọi người cũng đứng dậy và rời khỏi nhà thờ.

Sau khi mọi người đi hết chỉ còn lại đám của Phong và hấn thì nhỏ Juri quay qua, quay lại nhìn xung quanh –Yên đâu?

-Đi rồi. nó kêu không muốn nhìn thấy –Hoa buồn rười rượi

-Mau đi đi. Anh Dương. Mau đi kím nhỏ đó đi. – nhỏ Juri đẩy Dương về phía cửa thúc giục

Tuy tỏ vẻ khó hiểu nhưng Dương cũng gật đầu, rồi chạy ra xe, đi tìm nó.

-Sao cô lại như thế? –Thùy Lâm tò mò về sự thay đổi đột ngột của Juri

-À. Tôi nghĩ kĩ rồi. họ mới là 1 đôi. –nhỏ juri cười

-Cảm ơn. – Hoa lên tiếng nhìn Juri rồi chạy lại ôm lấy nhỏ - bắt đầu từ bây giờ. Cô là em chồng tôi.

-À. Chị dâu. Hi –Juri ôm Hoa cười

-Biết ngay là em ở đây – hấn lù lù xuất hiện sau lưng nó (đổi cách xưng hô rồi)

-Ồ...sao..sao...anh...-nó quay lại nhìn thấy hấn thì ứ ứ...bất giác hấn ôm chầm lấy nó

-Em nghe nè. Anh chỉ nói 1 lần thôi nhé. Sẽ không nói lại đâu. Nghe cho thật rõ nhé....- hấn kề sát tai nó- Anh thích em...à không...anh yêu em

Nghe xong câu nói của hấn, nước mắt nó rơi, khẽ mỉm cười. nó không cảm thấy ngẹt thở vì bị hấn ôm chặt mà là lúc này nó rất hạnh phúc. Nó khóc vì hạnh phúc. Cuối cùng nó và hấn cũng được ở bên nhau rồi.

-Em...em cũng yêu anh –nó ôm chặt lấy hấn

THE END

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ten-kieu-ngao-toi-ghet-anh>